

သားသမီးအမြင်ရယ် ၊ မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့

ပီသားစုစိတ်ဇာတ်

လူငယ် ၁ ညာ ဇေး ၈၀ စဉ် အမှတ် (၂)

ငြိမ်းစိုး

မနောဖြူစာပေ

သားသမီးအမြင်ရယ်၊ မိတာအမြင်ရယ်
မတူတဲ့
မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ငြိမ်းဦး

မနောဖြူစာပေ

အမှတ် (၂၃၅)၊ မြေညီထမ်း၊ ဗဟုသုတ၊ (အထက်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖုန်း - 09 730 43873 , 09 732 46980, Viber - 09450017070

E-mail : manawphyu.books@gmail.com.

" တကယ်ကတော့ စာမေးပွဲဝင်ဖြေတဲ့ လူတိုင်း မေးခွန်းတွေ ကိုနားလည်ရင်.. ဘယ်လိုဖြေရမလည်းဆိုတာ သိရင် စာမေးပွဲ အောင်မှာပဲ.. တစ်နည်းအားဖြင့် သူက သင်ခန်းစာတွေကို ကောင်းကောင်းရ နေရင် ဖြေနိုင်မှာပဲ.. သင်ခန်းစာတွေကို နားမလည်ဘဲ သင်နေရရင် ဘယ်လိုမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး.."

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်လိုရရင် ဆရာမတွေ သင်နေတာက တတ်ပြီးသားသူတွေကို သင်ပေးနေသလိုပဲလို့ ဝေဖန်ချင်ပါတယ်။ ပြဌာန်းစာအုပ်ထဲက စာတွေကို အခြေခံက စပြီးရှင်းမပြဘူးလို့ သူထင်တယ်။ ဥပမာ သချင်ဆိုပါတော့ အခန်းတစ်ခန်းမှာ အဲဒီ တစ်ခန်းကဘာ ဆိုတာ အရင်ရှင်းပြသင့်တယ်။ ပြီးရင် သီအိုရီကိုရှင်းပြပေးသင့်တယ်။ အခုတော့ သချင်ဆရာမက အခန်းတစ်ခန်းစပြီး ဆိုတာနဲ့ လေ့ကျင့် ခန်းတွေကို တန်းပြီး တွက်ခိုင်းတော့တာပဲ။

သားသမီးအမြင်ရယ်၊ မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓါတ်

ဦးနှောက်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ ➤ ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု(၅၀၀)
- ထုတ်ဝေသူ ➤ ဧရိယာစာပေ (၀၀၁၀၁)
မနေ့၁၂၊ စာပေ
အမှတ်(၂၃၅)၊ ၃၇ လမ်း (ထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းနှင့် ပျက်စာပုံစံ ➤ ဦးအောင်ထွန်း
/ ဦးတော်ပုံစံတိုက် (၀၀၈၂၆)
အမှတ် (၁၉၂)၊ ကျိတ္တသံလမ်း
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- တန်ဖိုး ➤ ၁၅၀၀ ကျပ်

သားသမီးအမြင်ရယ်၊ မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓါတ်
ငြိမ်းဦး

မနေ့၁၂၊ စာပေ: ၂၀၁၇
၁၀၄ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀၈တီမီတာ

သားသမီးအမြင်ရယ်၊ မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓါတ်မလဲ?

ပြန်ဆိုရေး

မနေ့၁၂၊ စာပေ

အမှတ် (၂၃၅)၊ ဧပြည်ထမ်း: ၃၇လမ်း(အထပ်):

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖုန်း - 09 730 43873 , 09 732 46980, Viber - 09450017070

E-mail : manawphyu.books@gmail.com.

သားသမီးအမြင်ရယ်၊ မိဘအမြင်ရယ်မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

မာတိကာ

၁၊ အခန်း (၁)	
မိသားစုဘဝဆိုတာ	၁
၂၊ အခန်း (၂)	
စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ	၉
၃၊ အခန်း (၃)	
ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ ဘဝပြဿနာ	၂၁
၄၊ အခန်း (၄)	
သီးခြားအိမ်ထောင်စုရဲ့ မိသားစုဝင်တွေဆိုတာ	၃၉
၅၊ အခန်း (၅)	
သူငယ်ချင်း၊ ရည်စား၊ ဂိမ်းနဲ့ဆေးလိပ်	၄၅
၆၊ အခန်း (၆)	
မိဘတွေရဲ့ စိုးရိမ်မှု	၅၇
၇၊ အခန်း (၇)	
လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့အမြင် (မိဘရယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုတာရယ်၊ ရည်းစားထားတာရယ်)	၆၉
၈၊ အခန်း (၈)	
မိသားစုရပ်တည်နိုင်တဲ့ ဝင်ငွေရှိမှရမယ်	၈၃
၉၊ အခန်း (၉)	
မိသားစုဘဝကို စွန့်ပြီး ဓငွေနှဲ့လဲကြရမယ်	၈၇
၁၀၊ အခန်း (၁၀)	
မှန်တိုင်းဆီရင် လေပြေလာတယ်	၉၉

အခန်း (၁)
မိသားစုဘဝဆိုတာ

ရဲကျော်စွာဟာ ကိုကျော်မွန်နဲ့ မခင်ထားဆွေတို့ ရဲ့ ဒုတိယ
မြောက်သားဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ အစ်ကို ထွန်းဇေယျာက ရဲကျော်စွာထက်
တစ်နှစ်ခွဲကျော်အသက်ကြီးပြီး မွေးခဲ့တဲ့လက ကျောင်းအပ်ချိန်နဲ့
အဆင်ပြေခဲ့လို့ ထွန်းဇေယျာက ရဲကျော်စွာထက် ၂တန်းပိုကြီးပါတယ်။

ရဲကျော်စွာက ရှစ်တန်း၊ သူ့အစ်ကိုထွန်းဇေယျာက ဆယ်တန်း
ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ မိသားစုလေးဟာ ဓငွကြေး မပြည့်စုံပေမယ့်
မေတ္တာတရားတွေနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ မိသားစုလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အခုနောက်ပိုင်းမှာ မိသားစုကြားမှာ ပြဿနာလေးတွေရှိလာတယ်လို့
ရဲကျော်စွာထင်မိပါတယ်။

ဒီနေ့ ရဲကျော်စွာကျောင်းဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ
အဖေနဲ့အမေ စကားများနေတာနဲ့ ကြုံပါတော့တယ်။

“ ငါလည်းပိုက်ဆံရှာနေတာပဲကွ..ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲလခရမှာပေါ့.. ငါလည်း စိတ်ပျက်
လာပြီကွာ..”

“ ကျွန်မက ပိုစိတ်ပျက်သေး..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတန်းစေ့မနေ နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ.. အခုတော့ ထမင်းတောင်နပ်မှန်အောင် မနည်း စားနေရတာ..”

ရဲကျော်စွာ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အဖေနဲ့ အမေစကားများနေတာ ရပ်သွားပါတယ်။ အဖေက ရဲကျော်စွာကိုပြုံး ပြတယ်။

“ သားပြန်လာပြီလား.. ဝိုက်ဆာပြီလား.. ဆာရင် လမ်းထိပ် မှာ ခေါက်ဆွဲ သုတ်သွားဝယ်လိုက်ပါလား.. အဖေတို့ နှစ်ပွဲဝယ်ပြီး သုံး ယောက်စားကြမယ်လေ..” /

“ အို.. ကျွန်မ မစားဘူး.. ရှင်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ပဲစား..”

လမ်းထိပ်မှာ အသုတ်သွားဝယ်နေရင်းနဲ့ ရဲကျော်စွာစဉ်းစား ကြည့်မိတယ်။ အိမ်မှာ အခုလိုပြဿနာတွေဘယ်အချိန်က စပေါ်ခဲ့ တာလည်းပေါ့။ ရံဖန်ရံခါ ဖြစ်တုန့်တဲ့ အဖေနဲ့အမေ ပြဿနာဟာ မိသားစု စားဝတ်နေရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာလို့ ရဲကျော်စွာ ထင်ပါတယ်။

အရင်တုန်းက ရဲကျော်စွာတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ကို ခင်တွယ်ကြတယ်။ အချိန်အားတွေမှာ အိမ်မှာသာ ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ဆော့ကစားရင်း အချိန်တွေကုန်ကြတယ်။ အဖေကလည်းသူ တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်သလို အမေကလည်း သူတို့ ကို ဂရုစိုက်တယ်။ အဖေက သူ့အလုပ်အားတဲ့ စနေနဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွေ မှာ သားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက်က ကွင်းပြင်ကြီး

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

မှာ စွန့်သွားလွှတ်ကြတယ်။ အဲဒီကွင်းပြင်ကြီးက အတော်ကျယ်ပြော
ပြီး မြက်နံ့တံ့ရှည်ကြီးတွေနဲ့ ၊ လေတိုးဝေ့တဲ့အခါ မြက်နံ့တံ့ရှည်တွေ
ကလေးနဲ့ အတူလှိုင်းထနေတာ မျက်စိပသာခြစ်စရာပါပဲ။

စွန့်လွှတ်နေရင်းနဲ့ အနောက်တောင်ထောင့် အရပ်က မိုးရိပ်
တွေမည်းလာပေမယ့် စွန့်လွှတ်ချင်စေရဲ့ သားအဖသုံးယောက်စွန့်ကို
မဲပြီးလွှတ်နေကြတုန်း မိုးကအနောက်ဘက်က ရွာချလာတဲ့အခါ မိုး
အော်သံကြားမှ စွန့်ကို ကမန်းကတမ်းရစ်ချူတစ်ခါတစ်လေ မမီတော့
ဘဲ စွန့်ရော လူတွေရော ရွဲရွဲစိုကုန်ကြတာတွေ။

မိုးအော်သံကို လွတ်အောင် သားအဖသုံးယောက် အိမ်ဘက်
ကို ကမ်းရူးထိုးပြေးကြတာတွေ အဲဒါတွေဟာ အရမ်းကိုပျော်စရာပါပဲ။
နောက်ပြီး သူတို့ အဖေက စွန့်လွှတ်တာကျွမ်းတယ်။ စွန့်ကိုတစ်စွန့်နဲ့
တစ်စွန့်ဖြတ်ကစားတဲ့အခါမှာလည်း တစ်ခြားစွန့် အတော်များများကို
နိုင်တယ်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့တော့ အဖေနဲ့ မြှားနေတဲ့စွန့်
ကိုပြတ်စေချင်စေရဲ့ အောက်ကနေ အော်ကြတာပေါ့။ အခုတော့
အဖေနဲ့ သူတို့ စွန့်မလွှတ်ရတာလည်းကြာပေါ့။ စွန့်လွှတ်ကစားတဲ့သူ
တွေနည်းသွားပေမယ့် အဖေနဲ့ စွန့်အတူလွှတ်ချင်နေတုန်းပါပဲ။

တစ်ခါက ရဲကျော်စွာ အဖေ့ကိုမေးကြည့်ပါတယ်။

" သားတို့ ဘာဖြစ်လို့ စွန့်မလွှတ်ကြတော့တာလဲ.. အဖေ.."

" စွန့်လွှတ်တဲ့သူတွေနည်းလာလို့သား.. ဒီတော့စွန့်လုပ်တဲ့
သူတွေလည်းနည်းလာတယ်.. မှန်စာကြိုးလုပ်တဲ့လူ.. ရစ်ဘီးလုပ်တဲ့
သူတွေလည်း မရှိသလောက်ရှားလာလို့.."

ငြိမ်းဦး

" ကလေးတွေဘာဖြစ်လို့ စွန်မလွတ်တော့တာလဲ အဖေ.."

" ဒီခေတ်ကစားစရာတွေက စွန်ထက်စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာလို့ပေါ့.."

အဖေပြောတာကို ရဲကျော်စွာသဘောတူပါတယ်။ ကစားစရာတွေက အမျိုးအစား စုံလင်ပါတယ်။ စစ်တိုက်တမ်း ကစားဖို့အတွက် သေနတ်အပါအဝင် လက်နက်မျိုးစုံ၊ လက်ပစ်ဗုံးလို၊ လောင်ချာလိုကစားစရာတွေ၊ သူခိုး ပုလိပ်ကစားဖို့အတွက် ဝါးနဲ့လက်ထိပ်၊ မိန်းကလေးတွေ အတွက် အိုးပုတ်ချိုးရှုပ်တွေအစား ပန်းကန်ခွက်ယောက် အမျိုးမျိုး။

ဆရာဝန်လုပ်တမ်းကစားဖို့ ဆေးထိုးအပ်၊ နားကြပ်၊ ကားမျိုးစုံလေယာဉ်ပျံမျိုးစုံ၊ ရဟတ်ယာဉ်မျိုးစုံ၊ ကစားစရာဆိုင်တွေကလည်းစုံတော့။ အဲဒါတွေကို ကလေးတွေက ချဉ်ခြင်းတက်ကြပါတယ်။ ဒီတော့ စွန်လို၊ ဂျင်လို၊ သားရေကွင်း ပစ်တာတွေကို ကလေးတွေမကစားကြတော့ဘူး။

" ဒါပေမယ့် စွန်တို့ လိုဂျင်တို့ လိုကစားနည်းတွေကအရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားတာလေ အဖေရှဲ့.. သားသဘောကတော့ ဟိုဟာတွေလဲကစား...ဒီဟာတွေလည်းကစားပေါ့.."

" စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းတဲ့ ကစားနည်းတွေကို ကွန်ပျူတာဂိမ်းတွေ..တီဗွီဂိမ်းတွေမှာ တီထွင်လာတယ်..အခုဆိုရင် တယ်လီဖုန်းဂိမ်းတွေပေါ်လာတာ သားတို့ သိတာပဲ.. အဲဒီတော့ စွန်တစ်ခါလွှတ်ဖို့ အတွက် ရစ်ဘီးရှာရမယ်.. မှန်စာကြိုးဝယ်ရမယ်.. စွန်ဝယ်ရမယ်.."

သားသမီးအပြင်ရယ် မိဘအပြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ပြီးတော့ အဲဒီစွန့်ကို အပေါ်ရောက်ဖို့ လေမိဖို့ လည်းစောင့်ရသေးတယ်.. ဒီတော့ စွန့်အပေါ်စိတ်ဝင်စားတာနည်းသွားတာပေါ့.. လူတွေက ခက်တာနဲ့ လွယ်တာဆိုရင် လွယ်တာကို ပိုမက်မောတယ်.. ပိုသဘောကျတယ်..ဟေ့ ..ကစားနည်းတွေကို ပြောတာနော်..ဟားဟား..”

အဖေဘာကြောင့် ရယ်ပြီး အဲဒီစကားကို အထူးပြုပြောတာလည်းဆိုတာကို ရဲကျော်စွာတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ အဖေနဲ့ အမေချစ်ကြိုက်ပြီး လက်ထပ်ဖြစ်တာကို သူတို့ ညီအစ်ကို နည်းနည်းပါးပါး သိထားလို့ ပါ။ အဖေအနေနဲ့ အမေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့တာမဟုတ်သလို လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ထပ်နိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ရဲကျော်စွာတစ်ယောက် လမ်းထိပ်က အသုပ်ဆိုင်က အသုပ်နှစ်ပွဲဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့ အစ်ကိုထွန်းဇေယျာလည်း အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။ အဲဒီတော့ ခေါက်ဆွဲသုပ်သုံးပွဲဝယ်လာခဲ့ရကောင်းသားလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ နောက်တော့ ဇလုံတစ်ခုမှာ ခေါက်ဆွဲတွေကို ရောထည့်ပြီး ထမင်းကြမ်းတစ်ဇလုံနဲ့ ရေခွေးကြမ်းခါတ်ဗူးနဲ့ သားအဖသုံးယောက် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ကြပါတယ်။

“ အမေ့သွားခေါ်လိုက်ပါ အဖေ့ရဲ့..”

“ အဖေ သွားခေါ်ရင် လာမှာမဟုတ်ဘူး.. သားသွားခေါ်..”

ရဲကျော်စွာသွားခေါ်တော့ အမေက ပထမငြင်းသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲကျော်စွာပဲဟာ အမေ့လက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်တော့ အမေလည်း တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နဲ့ ပါလာပါတယ်။ တကယ်ကတော့

ငြိမ်းဦး

မိသားစုဘဝဆိုတာ ဒါပါပဲ။ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်လေးမှာ အခုလို မိသားစု
ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေရတဲ့ ဘဝဟာ ပျော်စရာ အရမ်းကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်။

အဖေနဲ့ အမေရန်စကားတွေပြောကြရင် သူတို့ ညီအစ်ကို
နေစရာမရှိဘူး။ အဖေနဲ့အမေမခေါ်မပြောကြရင်သူတို့စိတ်မပျော်ဘူး။
အဲဒီလိုဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျောင်းပျော်တတ်တဲ့ ရဲကျော်စွာတစ်ယောက်
တစ်နေ့ လုံးကျောင်းမှာ ငူငူငေါင်ငေါင်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

ညရောက်တော့ ရဲကျော်စွာတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်
စာတွေလုပ်နေတဲ့ စားပွဲဝိုင်းနားကို အဖေလာထိုင်တယ်။ အိမ်မှာကသူ
တို့ နှစ်ယောက်အတွက် သီးသန့် စာကြည့်စားပွဲတစ်လုံးစီ မထားပေး
နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ မိသားစုထမင်းစားပွဲက ညစာစားပွဲတဲ့အချိန်ဆိုရင်
သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် စာကြည့်စားပွဲအဖြစ် အသွင်
ပြောင်းသွားပါတော့တယ်။ အိမ်မှာက အစ်ကိုက ဆယ်တန်းဖြစ်တဲ့အ
တွက် သူ့ကိုကူရှင်ထားတယ်။

သူကတော့ ရှစ်တန်းသာရှိသေးလို့ ကူရှင်မထားဘဲ အဖေ
ကသာ တစ်ခါတစ်ရံ စာဝင်ဝင်ပြပေးတယ်။ ပြီးတော့ အဖေက စာသင်
တာကျွမ်းတယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူထွန်းဇေယျာကိုလည်း စာတွေ
ဝင်ဝင်ရှင်းပြပေးတယ်။

အဖေဆယ်တန်းအောင်တာ ကြာပြီ။ ဒါနဲ့ တောင်စာတွေမမေ့
သေးတော့ ရဲကျော်စွာသာမက သူ့အစ်ကို ထွန်းဇေယျာကလည်းအံ့
ဩတယ်။

“ အဖေ ဒါတွေကို အခုထိမှတ်မိနေသေးတာ သားတို့ အံ့ဩ တယ်..ဘယ်လိုများမှတ်ထားလိုက်တာလဲ..”

“ အဖေက စာကို ဂမူးရှူးထိုးလေ့လာတာသားတို့ .ရဲ့.. ဒီအကြောင်းအရာတစ်ခုကို သင်ပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒါကို သေသေခြာခြာ ဂယနက စဉ်းစားတာ.. ဥပမာပေါ့ကွာ.. ပိုင်သာဂိုးရပ်စ်သီအိုရမ် သင်တဲ့အခါ သူများတွေက ပိုင်သာဂိုးရပ်စ်သီအိုရမ်ရဲ့ဆိုလိုရင်း ကိုပဲ အရမှတ်တာ.. အဖေက အဲဒီသီအိုရမ်ကို ပိုင်သာဂိုးရပ်စ် ဘယ်လို တွက်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ သူတွက်တဲ့ သီအိုရမ် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြချက်ကို သေသေခြာခြာ လေ့လာ တာပြီး လိုက်တွက်ကြည့်တာ.. တွက်ကြည့်ပြီးလို့ နားလည် ရင် နားလည်နားမလည်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ ဒီလို တွက်တာလဲဆိုပြီး အဖေက စဉ်းစားတာ.. တစ်ခါတစ်လေ တစ်ည လုံး အဲဒီတစ်ပုဒ်ထဲနဲ့ တိုင်ပတ်နေတာ..”

ရဲကျော်စွာကတော့ သူငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ အပိုင်း ဂဏန်း သင်တော့ သိပ်နားမလည်ဘူး။ သူက လေးပိုင်းသုံးပိုင်းနဲ့ လေး ပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာလေးပိုင်းသုံးပိုင်းကကြီးတယ်ဆိုတာကို သိပ်နားမရှင်း ဘူး။ အဲဒါနဲ့ အဖေ့ကို အပိုင်းဂဏန်းသင်ပေးဖို့ ပြောတော့ သူ့ အဖေ က ရဲကျော်စွာကို လမ်းထိပ်က သစ်သီးရောင်းတဲ့ ဆိုင်က ပန်းသီး နှစ်လုံးပြေးဝယ်ခိုင်းပြီး ရှင်းပြပေးတာကို သတိရမိတယ်။

အဖေက ပန်းသီးကို အလုံးလိုက်ပြုပြီး ဒါကိုပန်းသီးတစ်လုံး လို့ သားနားလည်တယ်မဟုတ်လား။အဲဒါဆိုရင် ဟောဒီလိုပန်းသီးကို

ငြိမ်းဦး

အလယ်ကနေတစ်ဝက်တိတိနေရာလောက်ကနေ ခါးနဲ့ ပိုင်းလိုက်ရင် အခုလို နှစ်ခြမ်းရတယ်။ ဟောဒီပန်းသီးတစ်လုံးရဲ့ တစ်ဝက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဟောဒီပန်းသီးတစ်ခြမ်းကို နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလို့ သားနားလည်လား။ အဲဒါဆိုရင် ဟောဒီမှာကြည့်။ ပန်းသီးက ၂ခြမ်းဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ခြမ်းက နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း။ ဒီတော့ အဲဒီနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ၂ခုပြန်ပေါင်းရင်ပန်းသီးတစ်လုံးပြန်ရပြီ ဆိုပြီး တစ်ဝက်နှစ်ခုကို ပြန်ပေါင်းပြပေးတယ်။

အဲဒီလိုရှင်းပြတော့ ရဲကျော်စွာ အားလုံးနားလည်သွားပြီး အပိုင်းဂဏန်းဆိုရင် အချဉ်ပဲဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ အဖေက နောက်ထပ်ပန်းသီးတစ်လုံးကိုကျတော့ သုံးပုံတစ်ပုံစိတ်ပြီး ပြီး သုံးပိုင်းတစ်ပိုင်းကိုရှင်းပြတယ်။

စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းသီးစိတ်တွေ ပြန်ကျနေပြီး အားလုံးရှင်းပြပြီးတဲ့အခါ မိသားစုလေးယောက် အဲဒီပန်းသီးစိတ်တွေကို မြိန်ရေယုက်ရေ စားသောက်ကြပါတော့တယ်။ ဒါဟာတကယ်ကို ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

အခန်း (၂)
စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ

ကိုကျော်မွန်ဟာသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ငွေးဝင်းနဲ့ လဘက်ရည် ဆိုင်မှာ အတူထိုင်နေရင်း အခုတလောအိမ်မှာ သိပ်အဆင်မပြေတဲ့ အကြောင်းရှင်းပြနေတယ်။

“ မင့်ဟာက မိသားစုပြဿနာမဟုတ်ဘူးကွ..စားဝတ်နေ ရေးပြဿနာပဲ.. ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင့်မိန်းမက မင်းပိုက်ဆံလုံ လုံလောက်လောက်ရှာ မပေးနိုင်လို့ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်တယ်.. ဒီခေတ်ကြီး မှာ မင့် ကုမ္ပဏီလစာက မိသားစုတစ်ခုလုံးကို မထိန်းနိုင်ဘူး.. ဒီတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်တော့ ပြောမှာပေါ့ကွာ..”

“ မဟုတ်ဘူးကွ..ပြောတာကို ငါလက်ခံတယ်..ပူညံ့ပူညံ့လုပ် တာကို လက်မခံတာ..အခုဟာက အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ စကားတစ်ခုခု အကောင်းပြောလို့ ကို မရတော့တာ..တစ်ခုခုပြောလိုက်တာနဲ့ သူများ တွေမှာ လူတန်းစေ့ဘယ်လိုနေရတယ်..ဒါတော့ ရှင်မှ မရှာနိုင်တာပဲ လို့ ပြောတယ်..သူများအဆင်ပြေတာကို ငါ့ရှေ့ မှာဘယ်သူကတော့ ဘယ်လိုအဆင်ပြေတယ်..ဘယ်သူတွေကတော့ ဘာတွေဝယ်လိုက် တယ်..အဲဒီလိုပြောတာတွေက ငါ့ကိုစော်ကားတာပဲ..”

“ မင့် လခက တကယ်မလောက်တော့တာလား..”

ငြိမ်းဦး

" မလောက်တော့ဘူး..အရင်ကတော့ ကလေးတွေအတန်း
မကြီးခင်က မသိသာဘူးကွ.. ဒီလိုပဲ တစ်လတစ်လ အလျင်မီအောင်
လုပ်လို့ ရတယ်.. အခုတော့ အကြီးကောင် အတွက်ကျူရှင်လခက
သိသိသာသာ ထောင်းလာတယ်..နောက်ပြီး ကျောင်းကောင်းကောင်း
ထားချင်တော့ သူ့ကိုမြို့ထဲကျောင်းမှာထားတယ်.. အဲဒီတော့ ကျောင်း
ကားခကလည်း မနည်းဘူး.."

" မင့် မိန်းမကရော တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဘာဝင်ငွေရ
အောင်လုပ်သေးလဲ.."

" ဟားဟား.. ပိုက်ဆံမလောက်တော့ဘူးဆိုတာနဲ့ သူ့ အမေ
အိမ်ပြေးတော့တာပဲ..ဟိုမှာလည်းမိသားစုများပြီးတော့ သိပ်လောက်င
ကြတာမဟုတ်ဘူး.. သူ့အမေ ပေးလိုက်လည်း နှစ်ပဲတစ်ပြားပါ.."

" အင်း..မင်းအခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ..ကျော်မွန်.."

" ဟ..မင်းနဲ့ အတူတူပဲလေ..သုံးဆယ့်ရှစ်လေ.."

ကိုကျော်မွန်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်နဲ့ ဆယ်တန်းအောင်တယ်။
ပြီးတော့ ဘွဲ့ ရတော့ နှစ်ဆယ် နှစ်ဆယ့်တစ်၊ ဘွဲ့ ရပြီးတာနဲ့ အလုပ်
တန်းဝင်တယ်။ အဲဒီမှာ ခင်ထားခေတ္တနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာ
ခင်လက်ထပ်ဖြစ်လိုက်ကြတယ်။

ခင်ထားခေတ္တက ကုန်စုံဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားပါတယ်။
မုန့်ပဲသရေစာနဲ့ တိုလီမိုလီလေးတွေရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးဖြစ်ပြီး
တကယ်ကတော့ခင်ထားခေတ္တရဲ့မိခင်ပိုင်တဲ့ ဆိုင်လေးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
ဆိုင်လေးမှာ စားသောက်စရာလေးတွေဝင်ဝင်ဝယ်ရင်းက သူတို့ နှစ်
ယောက်မျက်မှန်းတမ်းမိလာကြရက ချစ်သူတွေဖြစ်လာတာပါ။

သားသမီးအပြင်ရယ် မိဘအပြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုဝတ်စာတ်

" မင်း နိုင်ငံခြားကို (ရိုးကျော်ဘ် အလုပ်သမားအဖြစ် သွားဖို့ ကောင်းတယ်.. သွားမလား ငါ့မှာ အဆက်အသွယ်တွေရှိတယ်.."

နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ကိစ္စကို အရင်ကတော့သူ သိပ်ပြီး မစဉ်းစားမိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ကျခါစမှာ တစ်ခါ စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်သက်နစဉ်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် မောင်တစ်ရွာ မယ်တစ်မြို့ ခွဲနေရမယ့် ကိစ္စကြီးအပေါ်ဖိလင် သိပ်မလာလို့ ဆက်မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ဘူး။

ဒါပေမယ့် သားဦးလေး ထွန်းဇေယျာမွေးလာတော့ ကလေးအတွက်နဲ့ အိမ်စရိတ်နည်းနည်းကြွပ်တည်းလာတော့ တစ်ခါစဉ်းစားမိ ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဇနီးဖြစ်သူကို တိုင်ပင်တဲ့အခါ ဇနီးဖြစ်သူက သိပ်သဘောမတူတာကြောင့် ဆက်မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါဘူး။ အခုတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ စကားကြောင့် ကိုကျော်မွန်နည်းနည်း စဉ်းစားမိလာပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ခေါင်းထဲမှာ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကိစ္စအပြင် နောက်ထပ် ကိစ္စတစ်ခုကလည်းရှိနေတာမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို သူငယ်ချင်းနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလိုက်တယ်။

" ငါအခုလောလောဆယ် မိသားစုပြဿနာတစ်ခုမင်းနဲ့ တိုင်ပင်ချင်တယ် ငွှေဝင်း.. ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ငါ့မိန်းမကိုလည်း အသိမပေးချင်သေးဘူး.."

" ဘာကိစ္စများလဲကွ.."

" ဒီလိုကွ.. ငါ့သားအကြီးကောင် ထွန်းဇေယျာက အခုဆို ဆယ်တန်းရောက်နေပြီ.. အဲဒါမင်းသိတယ်မဟုတ်လား.."

ငြိမ်းဦး

"အင်းလေ..ငါသိသားပဲ.."

"ဒီကောင်အခု ဆေးလိပ်တွေသောက်နေတယ်ကွ.."

"ဟေ.. ဟားဟား မင့်လိုပေါ့ကွ..မင်းလည်း ဆယ်တန်းတုန်းကသောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား.."

" မဟုတ်က ဟုတ်ကကွာ..ငါဘယ်တုန်းကမှစီးကရက်လဲ မသောက်.. အရက်လည်း မသောက်တဲ့ဟာကို.."

ကိုကျော်မွန်က မျက်နှာပြန်တည်လိုက်ပြီး သူ့သားအကြီးကောင်ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ ကိစ္စအပေါ် အစာမကျေဖြစ်နေမှုကိုရင်ဖွင့်ပါတယ်။ သူ့သားထွန်းဇေယျာရဲ့ ကွန်ပါဗူးကို သူစပ်စုပြီးဖွင့်ကြည့်မိတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီ။ အဲဒီမှာ စီးကရက် အသစ်တစ်လိပ်နဲ့ သောက်လက်စ တစ်ဝက်လောက်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ စီးကရက်ကိုတွေ့ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ သူချက်ခြင်း မဆုံးဖြတ်သေးပါဘူး။ နောက်နေ့တွေမှာ မသိမသာနဲ့ အကဲခတ်ပါတော့တယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သူ့သားရဲ့ ကျောင်းအင်္ကျီကို သားအလစ်မှာ နမ်းရှိုက်ကြည့်တယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း စီးကရက်အနံ့ကို ရတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူထူပူသွားပါတယ်။

စီးကရက်ကနေ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေအထိ သူ့သား ဘယ်အဆင့်ထိရောက်နေပြီလည်းဆိုတာ စဉ်းစားမိပြီး ထူပူသွားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် ဝိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ ဝိသားစုစိတ်ဓာတ်

" သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ.. မင့်သား ကွန်ပါဗူးထဲမှာ စီးကရက် တွေ တိုင်း သူ့သောက်တာလို ယူဆလို့ မရဘူး.."

" ဟင်..ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ..သူ့သောက်တာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

" ဒီလိုကွ..သေခြာပေါက်တော့ ပြောလို့ မရသေးဘူး..ဘာ ဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ အဲဒါမျိုး ငါ့သားမှာလည်း တစ်ခါကြုံဘူးတယ်.. တစ်နေ့ ငါ့သားရဲ့ ကွန်ပါဗူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ငါတွေ့ တယ်ကွ.. ဒါနဲ့ ငါလည်း ဒီကောင်တော့ ဆေးလိပ်တွေသောက်နေပြီ ဘိန်းဖြူ တောင် ချနေပြီလားတွေ့မိပြီးထူပူသွားတာပေါ့ကွာ.. ဒါနဲ့ ငါလည်းစီး ကရက်ကို ခြံသံပြီး စစ်ရတော့တာပေါ့, ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က လည်း ဘိန်းဖြူအနံ့ ကိုမသိ အရသာကိုမသိတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ခက် တာပေါ့ကွာ.. နောက်တော့ ငါလည်း ငါ့သားကိုရိုက်ပြီး စစ်မိတယ်.. စီးကရက်သောက် နေပြီလားက စပြီးပေးပေးပြီးရိုက်တာ.. အဲဒီမှာ ငါ့သားကလည်းသူ့မသောက်ကြောင်း..သူ့စီးကရက်မဟုတ်ကြောင်းမ ဖြုပြီးအတန်းထဲက သူ့ကို အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ ကောင်က သူ့အိမ်မှာသူ့ အဖေကို ကြောက်လို့ စီးကရက်ကို ငါ့သားကွန်ပါဗူးထဲ သိမ်းခိုင်း လိုက်တာပဲဆိုတာ ငါသိလိုက်ရတယ်.."

ကိုကျော်မွန်လည်း သူ့ သူငယ်ချင်းစကားကို နားထောင်ပြီး ထွန်းဇေယျာလည်း အဲဒီလိုများဖြစ်နေမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေ မယ့် ကလေးအခြင်းခြင်း အနိုင်ကျင့်တယ်ဆိုတာ အတန်းငယ်တုန်း မှာသာအဖြစ်များပြီး အတန်းကြီးလာတဲ့အခါ အရွယ်တွေကြီးလာတဲ့

ငြိမ်းဦး

အမျှ အနိုင်ကျင့်မှုဖြစ်နှုန်းလျော့ကျသွားလေ့ရှိတာကိုလည်း သူသိထားတော့ ဒါလည်း သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။

ဆယ်ကျော်သက်တွေ အထူးသဖြင့် ယောကျ်ားလေးတွေမှာ သိသာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုက အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို လက်တည့်စမ်းချင်တဲ့ အချက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ စီးကရက်ကို သူများတွေသောက်နေတာ မြင်တော့ သောက်ကြည့်ချင်လာတယ်။ ဒါဟာ စီးကရက်အရသာဆိုတာ ဘာမှန်းတောင် မသိဘဲ စူးစမ်းချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာလို့ ကိုကျော်မွန်ထင်ပါတယ်။ သူ့ထို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စီးကရက်ထက် ဆေးပေါ့လိပ်သောက်သူတွေများတယ်။ ကျောင်းမှာ အတန်းနည်းနည်းကြီး လာတဲ့အခါ အိမ်သာထဲမှာ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ကောင်တွေရှိလာတယ်။

ကိုကျော်မွန်မှတ်မှတ်ရရ မှတ်မိနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုရှိပါတယ်။ ကျောင်းသားဘဝတုန်းကပေါ့ ... အဲဒီနေ့က ကိုကျော်မွန်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျောင်းအိမ်သာကို သွားကြတယ်။ သူတို့ကျောင်းက အိမ်သာက နည်းနည်းကောင်းတယ်။ အဝင်ပေါက်ရဲ့ ဘယ်ဖက်ဘေးမှာအိမ်သာကြီး နှစ်လုံးတည်ရှိတယ်။ အိမ်သာကို ဝင်ဖို့အတွက် အမိုးပါတဲ့စင်္ကြန်တွေနဲ့ အထဲမှာလည်း အောက်ခင်းက ကြွေပြားအဖြူခင်း၊ နံရံတွေက ကြွေပြားတွေနဲ့ ။

လက်ဆေးကြောလုပ်နဲ့ အားလုံးသေသေသပ်သပ် သန့်သန့် ရှင်းရှင်း။ အမှန်တော့ ဒါက မိဘဆရာအသင်းအစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အခုလိုဖြစ်လာတာပါ။ အရင်ကတော့ အဝင်နေရာမှာ အမိုးမရှိဘူး။ မိုးရွာရင် အိမ်သာကထွက်တဲ့ ကလေးတွေမိုးစိုတယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ပြီးတော့ အထဲမှာလည်း အောက်ခံသံမံတလင်းပဲဖြစ်ပြီး ကျောင်းဘေးပတ်လည်ရေဝတ်တဲ့အခါ အိမ်သာထဲရေဝင်ပြီး ခြေနင်းလို့ ရအောင် အုတ်ခဲသုံးလေးလုံး ချထားတယ်။

အုတ်ခဲတွေက တလှုပ်လှုပ်နဲ့ မတော်တဆခြေချော်ပြီးလဲရင် ရေညစ်ပတ်တွေစိုကုန်တော့တာပဲ။ နောက်တော့ အဲဒီကိစ္စကို မိဘဆရာ အသင်းအစည်းအဝေးမှာ ပြောကြဆိုကြပြီး အခုလိုသပ်သပ်ယပ်ယပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်သာက အခုလိုသပ်သပ်ယပ်ယပ်ဖြစ်သွားတာဟာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအတွက် ကောင်းပေမယ့် ဒါကို မကြိုက်တဲ့ ကျောင်းသားတချို့ လည်းရှိပါတယ်။

" မမိုက်ပါဘူးကွာ..အရင်က အိမ်သာက စုတ်ပြတ်နေတော့ အိမ်သာဟာ တို့အတွက်ဘိပဲ.. ဘယ်ဆရာကြီးမှ ဒီထဲကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး မလာဘူး.. တကယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးနေရာပဲ..စာမေးနေတဲ့အချိန် စာမရတဲ့ကောင်တွေလျှာပြီး အထဲမှာ အောင်းနေလို့ ရသလို ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့ ကောင်တွေ အတွက်လည်း ငြိမ်းချမ်း ရေးစိမာန်ပဲ.."

အတန်းကြီး ကျောင်းသား တစ်ယောက်က အိမ်သာညစ်ပတ်ပေပွနေတာကို ပိုသဘောကျတဲ့အကြောင်း အိမ်သာထဲမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါတယ်။

" အုတ်ခဲတွေ ချထားတာ ဘာဖြစ်သေးလဲ.. တို့ ကောင်တွေ သိုင်းပညာ တတ်အောင်လုပ်ထားပေးတာပဲ.. မင်းတို့ အဲဒီအုတ်ခဲတွေ ပေါ် ကိုယ်ဖော့ပြီး လျှောက်တတ်အောင်လုပ်ပေးထားတာ.."

ငြိမ်းဦး

" ဒါပေမယ့် ဟိုတစ်ခါ မင်းပြုတ်ကျသေးတယ်မဟုတ်လား.."

အတန်းကြီးတွေအတွက် အဲဒီလို အုတ်ခဲတွေက သိပ်ပြဿနာမရှိပေမယ့် အတန်းငယ်တွေအတွက်ကတော့ အတော် ဒုက္ခဖြစ်ကြပါတယ်။ အချင်းချင်း တွဲဖက် ဖေးမလို့ အိမ်သာထဲဝင်ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်သာကို နှစ်သက်တဲ့ အတန်းကြီးသမားတွေကတော့ အိမ်သာ သစ်သားနံရံတွေကြားက မနေ့ ကသောက်လက်စဆေးလိပ်အတိုအထွာတွေကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး အိမ်သာထဲမှာတွင် ရရာနေရာမှာ ရပ်တဲ့သူက တမျိုး ထိုင်တဲ့ သူကတမျိုးနဲ့ ဆေးလိပ်သောက်ကြပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကိုကျော်မွန်ရဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် အိမ်သာထဲမှာ ဆေးလိပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။

" ဟေ့ကောင်တွေ.. တို့တွေလည်း ဆေးလိပ်သောက်ကြရင်ကောင်းမလား.."

" ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ.. မဟုတ်တဲ့ဟာ လက်တည့်မစမ်းပါနဲ့တော်ကြာ.. အိမ်ကသိသွားလည်း မကောင်းဘူး.."

ကိုကျော်မွန်ကတော့ အစကတည်းက ဆေးလိပ်အပေါ် အာရုံမရှိဘူး။ ဆေးလိပ်အနံ့ကို သူမကြိုက်ဘူး။ သူ့အနားမှာ ဆေးလိပ်အနံ့ ရရင် ချောင်းဆိုးတတ်သူဖြစ်ပါတယ်။

" အိမ်က မသိအောင် သောက်မှာပေါ့ကွာ..ဘယ့်နယ်လဲ.."

" ငါတော့ မသောက်ဘူးကွာ.."

" မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ကျော်မွန်.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" ဟ..ဘာဆိုလို့ လည်းကွ.. ဆေးလိပ်မသောက်တာနဲ့ပဲ ဘာကိစ္စ ယောက်ျားမဟုတ်တာလဲ.."

" ယောက်ျားတွေဆိုဆေးလိပ်သောက်ရတယ်ကွ.. ဆေးလိပ် သောက်မှယောက်ျားစစ်တာကွ.."

" ပေါက်ကရကွာ.. မင်းတို့ဖာသာ မင်းတို့ သောက်ချင်ရင် သောက်ကြ.. ငါတော့မသောက်ဖူး.."

သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဆေးလိပ်သောက်ဖို့ ဆွေးနွေး ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပြဿနာက ကိုကျော်မွန် ကိုလာပြီးအမှုပတ် ပြန်ပါတယ်။

" ကောင်းပြီလေ.. မင်းမသောက်ချင်ဘူးဆိုလည်းရတယ်.. ဒါပေမယ့် တို့ အတွက်ဆေးလိပ်တော့ ဝယ်ပေးကွာ.."

" ရွတ်ရွတ်ရှက်ရှက်ကွာ.. မင့်တို့ဖာသာသောက်ဖို့ ကိစ္စကို ငါက ဝယ်ပေးရဦးမှာလား.."

အမှန်တကယ်လည်း အဲဒီကိစ္စကြီးက ဘဝင်မကျစရာဖြစ်ပါ တယ်။ သူတို့ ဖာသာသူတို့ ပါးစပ်ကမြင်းပြီး ဆေးလိပ်သောက်ကြမယ့် ကိစ္စမှာ ကိုကျော်မွန်ကကြားဝင်ပြီး ဆေးလိပ်ဝယ်ပေးရမယ်ဆိုတာက သိပ်တော့ အစာမကျစရာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း သူတို့ အခက်အခဲကို ပြောပြကြတယ်။

" ငါတို့ ဝယ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ.. တို့ နားက စတိုးဆိုင်တွေမှာငါ တို့ ကျောင်းဝတ်စုံကြီးတွေနဲ့ ဝင်ဝယ်လို့ မရဘူး..နောက်ပြီး ကွမ်းယာ ဆိုင် ဦးလေးကြီးကလည်းတို့အဖေကိုသိနေလို့ ရောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး.."

ဒါကြောင့် မင်းကို အကူအညီတောင်းတာ.. မင်းကတော့ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်ကို ရင်းနှီးတယ်ဆိုတော့ တို့အတွက် ဝယ်ပေးလို့ဖြစ်မှာ..”

နောက်တော့လည်း သိပ်အပန်းကြီးတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်တဲ့ အတွက် ကိုကျော်မွန်တို့ လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးပေါ့လိပ်သုံးလိပ်ဝယ်လာပေးလိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်သုံးလိပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သူသုံးလိပ်ဖြစ်အောင်ဝယ်လာမိသလဲ သူ့ ကိုယ်သူပြန်မမေးမိပါဘူး။

နောက်တော့ မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်တော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး အိမ်သာထဲသွားကြပါတယ်။ အိမ်သာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ လူ့စည်နေပါပြီ။ ဆေးလိပ်သောက်မယ့်ကောင်တွေ ရော၊ အပေါ့အပါးလာသွားတဲ့ ကောင်တွေရော။

ကိုကျော်မွန်က သူဝယ်လာတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်သုံးလိပ်ကို သူငယ်ချင်းတွေလက်ထဲထည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်.. သုံးလိပ်တောင်မှပဲ.. ဘာလဲ မင်းလည်း သောက်မလို့လား..”

“မသောက်ပါဘူး.. မင်းတို့ အတွက် လိုလိုမယ်မယ်ဝယ်လာတာ.. လုပ်ကြကွာ.. သောက်ချင်လည်း မြန်မြန်သောက်ကြ.. တော်ကြာဆရာတွေရောက်လာရင် ပြဿနာတက်နေဦးမယ်..”

အိမ်သာမှာ ဆေးလိပ်မီးညှို့ဖို့က မခက်ပါဘူး။ သောက်လက်စ ကောင်တွေက ဝမ်းသာအားရကူညီကြတယ်။ ကိုကျော်မွန် သူငယ်ချင်း အောင်မင်းကတော့ ဆေးလိပ်သာ မသောက်တတ်သေးတာ။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ဆေးလိပ်အထာကိုတော့ အတော်လေ့လာထားသူပဲ။ သူကဆေးလိပ် ရဲ့ ခေါင်းပိုင်းကို သွားနဲ့ အသာကိုက်ပြီး နည်းနည်းချေပေးပြီး ဆေး လိပ်ဖင်စီခံကို နံရံမှာ တတောက်တောက်နဲ့ ခေါက်ပေးပြီးမှ မီးညှိပါ တယ်။

ဆေးလိပ်ခြင်းဆေးလိပ်ခြင်း တေ့ပြီး မီးကူးတဲ့အခါတစ်ဖက် က ဆေးလိပ်ကိုဖွာထား။ ဒီဇင်ဆေးလိပ်ကို ငါးကူးသလောက်ရှိမှ ဒီဖက်က ဆေးလိပ်ကို ပြန်ဖွာတာပါပဲ။ နောက်တော့ ဆေးလိပ်မီးကူး သွားတဲ့အခါ အောင်မင်းက ဆေးလိပ်ကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာရွိုက်ပြီး ဖွာလိုက်ပါတယ်။

“ အဟွတ် အဟွတ်..”

ပါးစပ်ထဲမီးခိုးတွေ ဝင်သွားပြီး ဒီကောင် သည်းသွားတဲ့အခါ ချောင်း တဟွတ်ဟွတ်ဆိုးတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာ စန်းဝင်းကဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ အောင်မင်းလက်ထဲက ဆေးလိပ်ကို ဆွဲယူပြီး တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာဖွာလိုက်တယ်။

အဲဒီတော့ သူလည်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြန် ပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုကျော်မွန်လည်း နည်းနည်း စိတ်ဝင်စားလာပြီး စန်းဝင်း လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆွဲယူပြီး ရင်ခေါင်းအပြည့် ရှိုက်ထည့်မိ တယ်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ သူလည်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုး တော့တာပေါ့။ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေက ပါးစပ်ကလည်း ပြန်ထွက်လာသ လိုနာခေါင်းကလည်း ထွက်လာတယ်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးဆေး လိပ်ကို ဆက်မဖွာဖြစ်ပဲ။ နည်းနည်းမျက်မှောင်ကုတ်နေမိတယ်။

ငြိမ်းဦး

" ဘယ်လိုလဲကွ ဟော့ကောင်တွေ..မင်းတို့ အခုမှစသောက်ကြတာမဟုတ်လား..အခုသာ ဘယ်လိုလဲ.."

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကောင်တွေက သူတို့ သုံးယောက်ကိုအကဲခတ်နေရာက လှမ်းမေးတော့ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးပြိုင်တူလိုဖြစ်ကြတယ်။

" မိုက်တယ်ကွ.. အရမ်းမိုက်တယ်.."

ဒါပေမယ့် ဆေးလိပ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဆက်မဖွာမိကြတော့ဘူး။ ဇကာနေတော့ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း သံကြားလို့သူတို့တွေ အတန်းကိုပြန်သွားဖို့ လုပ်တော့ အောင်မင်းက သူ့ လက်ထဲကဆေးလိပ်ကို ဘာဆက်လုပ်မုန်းမသိဖြစ်နေတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ အိမ်သာထဲက ဆေးလိပ်သောက်တတ်တဲ့ ကောင်တွေကို ဆေးလိပ်သုံးလိပ်စလုံး သွားပေးလိုက်ကြတယ်။ ဟိုကောင်တွေက အံ့အားသင့်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့အခါ သူတို့ သုံးယောက်တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မေးမိကြတယ်။

" ဘယ်လိုလဲကွ.."

" ဘာမှန်းမသိပါဘူးကွာ.."

" တော်ပါပြီကွာ.."

အဲဒီကတည်းက သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဆေးလိပ်ဆို လက်တည့်မစမ်းကြည့်ကြတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူများတွေကမေးတဲ့အခါ သူတို့ မိုက်တယ်လို့ သာ ဖြေကြပါတော့တယ်။ ကိုကျော်မွန်က အတိတ်ကို ပြန်တွေးမိနေရာက အဲဒီအကြောင်းမှာ နည်းနည်းပြီးမိသွားပါတယ်။

အခန်း (၃)

ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ ဘဝပြဿနာ

ထွန်းဇေယျာက စီးကရက်သောက်တတ်နေပါပြီ။ ဒါကလည်း သိပ်တော့မဆန်းပါ။ သူတို့ အတန်းထဲက ယောက်ျားလေး အယောက် ၂၀လောက်မှာ ၅ယောက်လောက်က သောက်တတ်နေကြတယ်။ ပထမတော့ ထွန်းဇေယျာက စီးကရက်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ အဖေနဲ့ အမေရန်ဖြစ်ကြတာ များလာတော့ စိတ်ညစ်လာတယ်။ အရင်က အိမ်ပျော်တဲ့သူဟာ အိမ်မပျော်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူက ကျောင်းမှာလည်း မပျော်တော့ဘူး။ ကျောင်းမှာ မပျော်တဲ့ အကြောင်းက သင်ခန်းစာတွေကို မလိုက်နိုင်တော့တဲ့ အတွက်ဖြစ်ပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းစာတွေဟာ အခြေခံကောင်းကောင်းနဲ့ သင်ယူခဲ့ရင် သိပ်မခက်ပေမယ့် သူက အခြေခံလည်း သိပ်မကောင်းခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ချစ်၊ ဓါတုနဲ့ ရူပဗေဒတွေမှာ သူ့သိပ်နားမလည်ဘူး။ ကျောင်းက ဆရာမတွေကလည်း သူ့လိုနားမလည်တဲ့သူကို နားလည်အောင် သင်ပေးနေတဲ့ ပုံမဟုတ်ဘူးလို့ သူထင်တယ်။

ငြိမ်းဦး

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝေဖန်လို့ ရရင် ဆရာမတွေသင်နေတာက တတ်ပြီးသားသူတွေကို သင်ပေးနေသလိုပဲလို့ ဝေဖန်ချင်ပါတယ်။ ပြဌာန်းစာအုပ်ထဲက စာတွေကို အခြေခံက စပြီးရှင်းမပြဘူးလို့ သူထင် တယ်။ ဥပမာ သချာ်ဆိုပါတော့။ အခန်းတစ်ခန်းမှာ အဲဒီတစ်ခန်းကဘာ ဆိုတာ အရင်ရှင်းပြသင့်တယ်။ ပြီးရင် သီအိုရီကိုရှင်းပြပေးသင့်တယ်။ အခုတော့ သချာ်ဆရာမက အခန်းတစ်ခန်းစပြီး ဆိုတာနဲ့ လှေကျင့် ခန်းတွေကို တန်းပြီး တွက်ခိုင်းတော့တာပဲ။

အတန်းထဲက ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကလည်း နွေရာ သီ ကျောင်းပိတ်ကတည်းက ကျူရှင်တွေ ကြိုတက်ထားကြတော့ အဲဒီသင်ခန်းစာတွေကို နားလည်နေကြသလားတော့မသိဘူး။

ဖော်မြူလာတွေ အသုံးပြုတာလည်း သူနားမလည်ဘူး။ အတန်းထဲက သူတွေက ဂါထာလိုဟာမို့တွေကို ပါးစပ်ကလည်း ရွတ်ပြီးပုစ္ဆာတွေ တွက်ကြတယ်။ ထွန်းဇေယျာကတော့ ဘာတစ်လုံးမှ နားမလည်တော့ မတွက်တတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုစာတွေမလိုက်နိုင်တာ သူတစ်ယောက်ထဲ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အတန်းထဲမှာက နည်းနည်းလွတ်လပ်တော့ သူ တို့ ယောက်ျားလေးတွေက ထိုင်ချင်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်နိုင်တဲ့အတွက် အတန်းရဲ့ နောက်ဖက်ကျကျ ခုံတွေမှာထိုင်တယ်။ ထွန်းဇေယျာအနား မှာရှိတဲ့ ကောင်ခြောက်ယောက်လောက်က ဆရာမသင်တာတွေကို နားမလည်ဘူး။

သားသမီးအမြင်ရယ် ဗိဘာအမြင်ရယ် မတူတဲ့ ဗိသားစုစိတ်ဓာတ်

ရယ်ဖို့ ကောင်းတာက အဲဒီလိုနားမလည်တဲ့ ကောင်တွေထဲမှာ ထွန်းဇေယျာက နည်းနည်းပိုတတ်နေတယ်။ ဒီကောင်တွေက လော်ဂရစ်သမ်စာအုပ်တောင်မကြည့်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ ထွန်းဇေယျာက တတ်တဲ့ပညာ မနေသာ သူသိသလောက်လေးတော့ ပြန်မျှဝေပေးပါတယ်။

“ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့တော့ စာမေးပွဲကျလိမ့်မယ်ထင်တယ်.. သူငယ်ချင်းတို့.. ကျူရှင်ဆရာကလည်း ငါ့ကိုကျိန်းလှပြီ..”

“ အေးကွ..ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ငါတော့ ဘာမှကိုနားမလည်ဘူး..နားမလည်ပဲနဲ့..ဘယ်လိုလုပ်စာမေးပွဲဖြေကြမလဲကွာ..”

“ ဟိုတလောက ဆရာမပြောတာမင်းတို့ကြားတယ်မဟုတ်လား..အခြေခံကို ပိုင်ရင် ဘာမှမခက်ဘူးဆိုတာလေ.. ခက်တာကငါတို့ကလည်း အခြေခံမှပိုင်ဘဲကွာ..”

“ ငါထင်တယ်.. ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့ စာမေးပွဲမှာပဲ.. ဒီတော့ ဘာလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ..”

“ ကျမယ့် အတူတူ ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းပြေးကြရင် မကောင်းဘူးလား..”

တစ်ယောက်က မထူးဇတ်ခင်းဖို့ ကြံတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုတော့ ထွန်းဇေယျာ သိပ်လက်မခံဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ စာသင်နှစ် တစ်နှစ်ဆိုတာ ရင်းနှီးရတာတွေ အများကြီးဖြစ်လို့ပါ။ ပြီးတော့ထွန်းဇေယျာကအဖေနဲ့အမေကိုသနားတယ်။အဖေဆိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး အိမ်ရဲ့ စရိတ်တွေကိုရှာဖွေပေးနေသူဖြစ်ပြီး အမေက

ငြိမ်းဦး

လည်း သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို တတ်နိုင်သလောက်ပြုစု
စောင့်ရှောက်ရှာပါတယ်။

ကျောင်းဝတ်စုံတွေဖြူဖြူစင်စင် သန့် သန့် ရှင်းရှင်း၊ ကျောင်း
သွားတဲ့ အချိန်တွေမှာ အစစလိုလေးသေးမရှိအောင် လုပ်ပေးတတ်
တယ်။ ကျူရှင်လခဆိုရင်လည်း ရက်နည်းနည်းကျော်လာတဲ့အခါအ
ဖေကို ပူညံ့ပူညံ့လုပ်ပေးတတ်ပြီး အဖေဖေက အဆင်မပြေတဲ့အခါ
အမေက အဖွားအိမ်ကို ပြေးပြီး ငွေလေးနည်းနည်းပါးပါး သွားဆွဲလာ
တယ်။ နောက်ပြီး အမေက သူတို့ မိသားစုအတွက် ရှိတဲ့ ငွေလေးနဲ့
လောက်ငှအောင်ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတတ်တယ်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်
တောင်မှ အရသာရှိအောင်ကြော်ပေးတတ်တယ်။

ဒါပေမယ့်အမေလည်း အိမ်စရိတ်မလုံလောက်တဲ့အတွက်
အစစဈေးနှုန်းကြီးမြင့်နေတဲ့ခေတ်မှာစိတ်ပျက်အားငယ်မိတယ်ထင်ပါ
တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ယောက်ထဲ မျက်ရည်တွေကျနေတတ်ပါ
တယ်။ အဲဒီတော့ ထွန်းဇေယျာအနနဲ့ ကတော့ စာသင်နှစ်တစ်နှစ်
ဆိုတဲ့ တန်ဘိုးကို သူများတွေထက်ပိုပြီး သိတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူဒီနှစ်
စာမေးပွဲမကျချင်ဘူး။

ဂုဏ်ထူးတွေလည်း တစ်ခုမှ မထွက်ချင်ပါဘူး။ တစ်ဘာသာ
ကို အမှတ်လေးဆယ်နဲ့ အောင်ရင်ပဲတော်ပြီ။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ တစ်
ဘာသာကို လေးဆယ်၊ ခြောက်ဘာသာဆိုတော့ နှစ်ရာလေးဆယ်။
ဒါလည်း အောင်တာပဲဥစ္စာ၊ ခက်တာက လပတ်စာမေးပွဲတွေမှာ သူ
အမှန်တကယ်ကျိုးစားပြီးဖြေကြည့်လိုက်တော့ သူ့အမှတ်က တစ်ဘာ
သာကို အမှတ်တစ်ရာနဲ့ တွက်ရင် ဆယ့်ငါးမှတ်လောက်ပဲရနေတယ်။

ကျောင်းရဲ့အမှတ်စဉ်အရ A,B,C အုပ်စုမှာ C အုပ်စုရတဲ့ ဘာသာတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေရုံမက C အုပ်စု အမှတ်ကိုတောင် မမှီတဲ့ ဘာသာရပ်တွေ ပါနေလေသည်။

အဲဒီတော့ ကျောင်းက အိမ်က မိဘကိုခေါ်ခိုင်းတယ်။မိဘကို သူ့ အခြေအနေတင်ပြပေးမယ်ပေါ့။ စာနဲ့ ကိုရေးပြီးခေါ်တာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို အဖေအနဲ့အမေ သိသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်အတွက် စိတ်ညစ် နေကြတဲ့ မိဘနှစ်ပါး။ သူ့ အတွက်ကြောင့် ပိုပြီး စိတ်ညစ်သွားမှာသူမ လားဘူး။ ဒီတော့ ကျောင်းက ခေါ်စာကို ဖြိုဆုတ်ပြီး မိဘနဲ့ ကျောင်းအ ကြား အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားလို့လည်း မဖြစ်တော့ မိဘကိုယ်စား တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ တွေးမိ တယ်။

သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူတို့ လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကား သမားတို့ ကွမ်းယာဆိုင်က ဦးလေးကြီးတို့ စတဲ့ အဆင်ပြေတဲ့သူတွေ ကို ခေါ်ဖို့ လုပ်ကြတယ်။ သူကတော့ အဲဒီလိုမလုပ်တတ်တော့ သူ့ သူ ငယ်ချင်း မင်းမင်းက အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးပါတယ်။

အဲဒီလူက မင်းမင်းတို့ လမ်းထဲက ရေစည်လှည်းတွန်းတဲ့သူ။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက အဲဒီလူမှာ ဆရာမနဲ့ လာတွေ့ တဲ့အခါ ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်မရှိဘူး။ သူ့ရေစည်လှည်းတွန်းရင် ကျောပြောင်နဲ့ သာတွန်းလေ့ရှိပြီး အိမ်မှာနေရင်တော့ စွတ်ကျယ်သာ ဝတ်တတ်သူဖြစ်ပါတယ်။

ငြိမ်းဦး

“ ဘာဖြစ်လည်းကွာ..စွတ်ကျယ်လည်း အကျီပဲ.. ဝတ်သာ ဝတ်ခဲ့..”

“ ဟာ..မကောင်းပါဘူးကွာ..ဘယ့်နယ်ဆရာမနဲ့ လာတွေတာ စွတ်ကျယ်ကြီးနဲ့.. နောက်ပြီး အဲဒီလူက ငါနဲ့ လုံးဝမတူဘူး..”

“ ဟ.. တစ်ခါပဲကွာ.. မင်းနဲ့တူစရာလား.. မင်းနဲ့တူရင် မင့် အဖေဖြစ်သွားမှာပေါ့.. ဒါပေမယ့် ဒါတွေကဖြစ်တတ် ပါတယ်ကွာ.. ခင်ဝင်းကြည့်ပါလား.. ဒီကောင်က မဲကျွတ်ကျွတ်.. သူ့အဖေနဲ့အမေ ကဖြူဖြူဖွေးဖွေး..”

“ ဒါက ငါတို့ မသိတဲ့အကြောင်းတွေရှိလို့ ထင်ပါရဲ့ကွာ..”

“ ဟာ..ဒီကောင်တွေ ငါ့အဖေနဲ့ အမေကိုတော့ မပုတ်ခတ်ပါနဲ့..သူတို့ ဖာသာသူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါစေကွာ..”

ထွန်းဇေယျာတို့ ရယ်မောလိုက်ကြပါတယ်။ နောက်တော့မင်းမင်းကပဲ ထွန်းဇေယျာ အဆင်ပြေစေဖို့ ဘယ်ကရှာလာမှန်းမသိတဲ့ တိုက်ပုံအကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ထည်ကို ပေးပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ထွန်းဇေယျာလည်း ရေစည်လှည်းတွန်းတဲ့ လူကို သူ့အဖေဆိုပြီး လိမ်ခေါ်လာခဲ့မိပါတယ်။ ဒါတောင်အဲဒီလူက လမ်းမှာ ထွန်းဇေယျာကို စရံငွေထုတ်ပေးထားဖို့ ပြောသေးတယ်။

“ စရံ တစ်ထောင်လောက်တော့ ပေးထားကွာ..”

“ မပေးဘူးဗျာ..အားလုံးပြီးသွားမှပေးမယ်..”

“ မင်းတို့ အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေပဲ.. အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ စရံငွေပေးပြီး လုပ်ရတယ်ကွာ..ကြိုတင်ငွေပေးပါကွာ.. ဟဲ့ဟဲ့.. ဒါနဲ့ ဆရာမရှေ့မှာ မင့်ကိုနားရင်းရိုက်ပေးရဦးမလား..”

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" မလုပ်ပါနဲ့... ဘယ့်နယ်ဈာ.. ကိုယ့်အဖေရင်းလည်းမဟုတ်ဘဲ သက်သက်အချောင်နားရင်းအရိုက်ခံနေရမယ်လို့ .. ခင်ဗျား ဆရာမရှေ့မှာ နားရင်းလုံးဝမအုပ်ဘူးလို့ ကတိပေးဗျာ.."

နောက်တော့ ထွန်းဇေယျာလည်း အဲဒီလူကိုဆရာမရှေ့ကို ခေါ်သွားပါတယ်။ ဆရာမက စာသင်ခန်းထဲရောက်နေတော့ မထူးတော့ဘူး ဆိုပြီး ဆရာမဆီပဲခေါ်သွားလိုက်တယ်။

" ဆရာမ.. ဒါ သား အဖေပါဆရာမ.."

" ဪ.. ဟုတ်ကဲ့.."

ဆရာမက ရေစည်လှည်းတွန်းတဲ့ သူရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မသိမသာ အကဲခတ်တယ်။ ယုံကြည်ပုံသိပ်မရဘူး။ တိုက်ပုံခပ်ကြပ်ကြပ်ကိုလည်း အကဲခတ်တယ်။

" အဖေအရင်းလား.."

" ဟုတ်ကဲ့ အဖေအရင်းပါ..ဟဲ့ဟဲ့..ရွှေစက်တော်သွားရင်း.. သူ့ကိုမွေးတာလေ.. အဲဒီတုန်းက.. ဟင်းဟင်း .. ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ..မိုးတွေကလည်း အရမ်းရွာနေတော့.."

ထွန်းဇေယျာ ကျောစိမ့်သွားပါတယ်။ ဆရာမက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပါတယ်။

" ဒီလိုပါ.. ထွန်းဇေယျာ အခြေအနေလေး ပြောချင်လို့ပါ.. သူ့ကြည့်ရတာ စာကို စိတ်မပါတော့ဘူးထင်ပါတယ်.. လပတ်စာမေးပွဲတွေမှာ သူ့ အခြေအနေက အတော်ဆိုးနေလို့ ကျွန်မတို့လည်း မိဘတွေဖက်ကို အသိပေးသင့်လို့ အခုလိုခေါ်တွေ့ လိုက်ရတာပါ.. ဟောဒီမှာ သူ့ ရီပို့ ဒ်ကဒ်ပါ.."

ရေစည်လှည်းသမားက ရီပိုဒ်ကဒ်ကို လှန်ကြည့်လိုက် ပြန်
ပိတ်လိုက် လုပ်နေရာက ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ထွန်းဇေယျာရဲ့
ကျောကို ခြောင်းကနဲ လက်ဝါးကြီးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။

“ ခြောင်း..”

“ ဟာ..”

အတန်းသားတွေရှေ့မှာ အဆော်ခံလိုက်ရတော့ ထွန်းဇေယျာ
ကြက်သေသေသွားမိတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါသလည်း အတော်ထွက်
သွားတယ်။ သူ့အဖေတောင် တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးတဲ့ကျော၊ ဒီတော့
သူ့ စိတ်ကိုသူမထိန်းနိုင်တော့ဘူး။

“ ခွေးသဒေါင်းစားကြီး..စောက်ရှူးကြီး.. ကျုပ်ကိုဘာလို့ရိုက်ရ
တာလဲဗျ..”

“ ဟယ်..ထွန်းဇေယျာ..ကိုယ့် အဖေကို ကိုယ်ဒီလိုမပြောရ
ဘူးလေ..ငရဲတွေတော့ကြီး ကုန်တော့မှာပဲ..ခုခေတ်ကလေးတွေ
အတော်ခက်ပါတယ်..”

“ ဆရာမ ဒီလူကြီးက ကျွန်တော့်အဖေမဟုတ်ပါဘူး..ဆရာ
မက မိဘခေါ်လာခဲ့ရမယ် ပြောတော့ အိမ်မှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေက
လုံးဝမအားတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်ခဲ့တာပါဆရာမ
အဲဒါအတွက် သားကို ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါဆရာမ..”

“ ဟာ.. ဒီကောင်.. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလည်း
ငါက မင့်အဖေလေ..”

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" မဟုတ်ပါဘူးဆရာမ.. သူက မင်းမင်းတို့ လမ်းထိပ်ကရေ စည်လှည်းတွန်းတဲ့ သူပါ.. ဝတ်စရာအကျီတောင်မရှိလို့.. တိုက်ပုံပါ ငှားပေးထားရတာ.."

ရယ်သံတွေဝေါက်ကနဲထွက်လာပါတယ်။ ဆရာမလည်းပြီးစေ့ စေ့ဖြစ်သွားပါတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီလူလည်း ကုတ်ခြောင်းခြောင်း နဲ့ အတန်းထဲက ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားပါတော့တယ်။ အခြေအနေ တွေပြန်တည်ငြိမ် သွားတော့မှ ဆရာမက ထွန်းဇေယျာကို ထိုင်ခိုင်း လိုက်တယ်။

" ဘာပဲပြောပြော..ထွန်းဇေယျာရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ဆရာမဦး ကျူးပါတယ်.. အမှန်ကိုဖွင့်ပြောရဲတဲ့ စိတ်ဓါတ်ပဲ.. ဒီလိုစိတ်မျိုး မင်းတို့ ဘဝတစ်သက်လုံး ထားသင့်တယ်.. သားတို့သမီးတို့ ကျောင်းတွေပြီး လို့ ဘဝလမ်းကိုလျှောက်တဲ့အခါ အဆင်ပြေတာတွေရော.. အဆင် မပြေတာတွေရော.. တွေကြုံရနိုင်တယ်.. အမှန်တွေရော.. အမှားတွေ ရောပေါ့.."

ဆရာမက ဆက်ပြောပါတယ်။

" နောက်တစ်ချက် ဆရာမပြောချင်တာက ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာရင် အဲဒီပြဿနာကို ရှောင်လွှဲဖို့ မကျိုးစားပါနဲ့.. ရင်ဆိုင်ပါ.. အဲဒီလိုရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အားရှိဖို့ လည်းလိုတယ်.."

ပြဿနာက အဲဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားတယ်။ ဆရာမက အဲဒီလ အတွက် သူ့မိဘတွေကိုခေါ်ဖို့ မကျိုးစားတော့လို့ ထွန်းဇေယျာစိတ် အေးနေပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ထွန်းဇေယျာ စာကြည့်နေတုန်း သူ့

ငြိမ်းဦး

အဖေက သူနည်းနည်း ထိတ်လန့်သွားစေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောပါတယ်။

“ သား ထွန်းဇေယျာ.. စာတွေလိုက်နိုင်ရဲ့လား..”

သူ့ ကျောင်းက အခြေအနေတွေကို အဖေသိသွားပြီလားလို့ သူစဉ်းစားမိပါတယ်။ အဖေသိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်ပါသလဲ။ တစ်အချက်ကတော့ အဖေ အရမ်းစိတ်ပူသွားမယ်။ နှစ်အချက်တော့ သူ့ ကိုဆူချင်ဆူနိုင်တယ်။ ဒါက သိပ်တော့မသေခြာပါ။ သုံးအချက်ကတော့ သူ့ အဖေကနေ သူ့ အမေပါ သူ့ အခြေအနေမှန်ကို သိသွားနိုင်တဲ့အချက်ပါ။

အဲဒီအခါ မြားဦးခေါင်းဟာ သူ့အပေါ် ကျလာမှာ မဟုတ်တော့ဘဲ အဖေခေါင်းပေါ်ကိုသာ ပြန်ရောက်သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်ပိုက်ဆံကောင်းကောင်း မရှာနိုင်လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ ဆိုတဲ့စကားနဲ့ အဖေနဲ့ အမေစကားတွေများကြဦးမယ်။

ထွန်းဇေယျာ အဖေမျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ အသက်လေးဆယ်နား နီးနေပြီဖြစ်လို့ အဖေနှားထင်တစ်ပိုက်မှာ ဆံပင်ဖြူတွေတွေ့နေရတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာမှာလည်း အရေးအကြောင်းတွေနည်းနည်းထင်နေပြီ။

သူ့ အဖေမျက်နှာကို ဝေးကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အဖေကသူ့ ကို နူးနူးညံ့ညံ့ပြန်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဖေဆီက သူမထင်မှတ်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကြားရပါတယ်။

“ သား စီးကရက် သောက်နေတာ အဖေသိတယ်သား..

အဖေကိုပြောစမ်း..ဘာဖြစ်လို့ စီးကရက်သောက်တာလဲ..”

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ညီဖြစ်သူ ရဲကျော်စွာကလည်း သူ့ကိုဖြတ်ကနဲမော့ကြည့်ပါတယ်။ သူ ပြန်မဖြေမိဘဲ မျက်လွှာချထားတဲ့အချိန်မှာ အဖေစကားသံတွေထွက်လာပါတယ်။

" လူငယ်ကလည်းဖြစ်ပြန် ဆယ်ကျော်သက်ကလည်းဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ အရာရာကို လက်တည့်စမ်းချင်လာတာ ဆန်းတော့မဆန်းပါဘူး... ဒါပေမယ့် အဖေစိတ်ပူတယ်သား... စီးကရက်ကနေ ဘိန်းဖြူတို့ တစ်ခြား မူးယစ်ဆေးတွေ ဆက်နွယ်ပြီးသုံးတတ်လာစိုးတယ်.."

အဖေအသံက နည်းနည်းမာဆတ်လာပါတယ်။

" နောက်တစ်ချက်က အတုမြင်အတတ်သင်ဆိုတာ သား ကြားဖူးလား...မင့် ညီလေးက မင့်အတုကိုလိုက်ပြီး စီးကရက်သောက်လာမယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခြားကိစ္စတွေခဏထားဦး ..စီးကရက်သောက်လိုက်တဲ့အခါ မီးခိုးငွေ့ ဖုတ်အဆုတ်ထဲဝင်သွားတာ သားသိတယ်မဟုတ်လား...တို့ လူသားတွေအတွက် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တဲ့ လေဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်သား...စက်ရုံတွေက ထွက်တဲ့မီးခိုးနဲ့ တွေ့..မော်တော်ကား အိတ်ဇောက ထွက်တဲ့ မီးခိုးနဲ့ တွေ့နဲ့ မြို့ တစ်မြို့ လုံးဖုံးနေတဲ့အချိန်မှာ အောက်စီဂျင်ပြည့်တဲ့ လေကို ရှုသင့်တဲ့ အစား မင်းက မီးခိုးပါတဲ့ လေကို အားရပါးရရှုနေတာ.. မင်းတို့ အဖိုး..ဆေးလိပ်အမြဲသောက်တာ မင်းတို့ ငယ်ငယ်က တွေ့ဘူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် အဆုတ်မှာ အနာဖြစ်ပြီး မင်းတို့ငယ်ငယ်က နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတက်ရဖူးတယ်.. အဲဒါမှာအောက်စီဂျင် ပေးထားရတယ်.. ဘစ်နေ့ အဖေက မင်းတို့ အဖိုးကိုညဇာဇာစောင့်အိပ်

ငြိမ်းဦး

ပေးရတယ်.. အဲဒီတုန်းမှာ အဖိုးနာခေါင်းက အောက်စီဂျင် ပိုက်ကွတ်သွားလို့ အဖေပဲ ပြန်တပ်ပေးရတယ်.. အဖေလည်း စူးစမ်းချင်တော့အောက်စီဂျင်ပိုက်ကလေးတွေတစ်ချင်းချင်းထွက်နေတာကို အဖေ့ နာခေါင်းမှာ တော့ပြီး ရှုကြည့် လိုက်မိတယ်.. အဲဒီတော့မှ အောက်စီဂျင်ငွေ့ဟာ အဖေ့အဆုတ်ထဲကို စိမ့်ပြီး ဝင်သွားပြီး တစ် ကိုယ်လုံးလတ်ဆန်းသွားသလိုဖြစ်သွားတယ်.. ဒါတောင်ခဏလေးပဲ နော်..ဘာမှမကြာဘူး..အဲဒီတော့ အဖေမေးမယ်.. အောက်စီဂျင်ပြည့် ဝတဲ့လေနဲ့ နီကိုတင်းလို့ ခေါ်တဲ့ ဆေးလိပ်မီးခိုး.. ဘယ်ဟာကလူ အတွက် ပိုကောင်းသလဲ..” /

ထွန်းဇေယျာ မဖြေခင် သူ့ညီရဲကျော်စွာက ဖြေလိုက်တယ်။

“ အောက်စီဂျင်ပေါ့ အဖေ..”

အဖေက ရဲကျော်စွာခေါင်းက ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးရင်းက နည်းနည်းပြုံးတယ်။

“ သားကို အဖေမေးမယ်..စီးကရက်ကို လက်တည့်စမ်းပြီး သောက်နေတာလို့ အဖေထင်တယ်..မှန်တယ်မဟုတ်လား..”

“ ဟုတ်ပါတယ် အဖေ..ကျောင်းမှာ တချို့ တွေသောက်နေ တာမြင်လို့ သားလည်းသောက်ကြည့်တာပါ..”

“ စွဲနေပြီလား..စီးကရက် မသောက်ရရင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ ပြီလား..”

“ မစွဲပါဘူးအဖေ..မသောက်ရလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..”

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

“ ကောင်းပြီ...ဒါဆို စီးကရက် လုံးဝမသောက်နဲ့ တော့.. အေးမင်းကိုယ်မင်း ထိန်းနိုင်လာတဲ့ တစ်နေ့ ...အသိဉာဏ်တွေဖွံ့ဖြိုးပြီး အမှားအမှန်ခွဲခြားနိုင်တဲ့ တစ်နေ့ ကျ မင်းစိတ်ကြိုက်ပဲ.. အဲဒီအချိန်မှာ မင်း စီးကရက်မကလို့ အရက် သောက်ချင်တယ်ဆိုလည်း အဖေတားမှာ မဟုတ်ဘူး..အခုအချိန်မှာတော့ သားတို့က ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တွေပဲရှိသေးတော့ ကိုယ့်စိတ်လည်း ကိုယ်မနိုင်ဘူး.. နောက်ပြီး အခုအချိန်က ကျောင်းစာကိုအာရုံထားရမယ့် အချိန်ဖြစ်တော့ အဲဒီအပြင်ကိစ္စတွေအပေါ် အာရုံရှိနေရင် စာမှာအားနည်းသွားတတ်တယ်.. ဒါကြောင့် အဖေပြောနေတာ..”

ထွန်းဇေယျာ အဖေ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အဖေက လေးလေးနက်နက်ပြောနေတာဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းမသိဘူး။ ထွန်းဇေယျာ အဖေ့ကို သနားသွားပါတယ်။ အဖေက အရင်က လဘက်ရည်အရမ်းကြိုက်တတ်တယ်။ အခုတော့ အိမ်စရိတ်ကို ခြိုးခြံတဲ့အနေနဲ့လ ဘက်ရည်မှ သောက်တော့ဘူး။ အိမ်မှာပဲ တီးမစ်အထုတ်လေးတွေနဲ့ ဖြစ်သလို သောက်ပါတယ်။ သားနှစ်ယောက်အတွက် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးတဲ့အခါ သူ့အတွက်ဘယ်တော့မှ အဝတ်အစားတွေထည့်မဝယ်တော့ဘူးအဖေ။

ဒါကြောင့် အဖေ့အသွင်ဟာ နွမ်းဖတ်နေရှာပါတယ်။ မျက်မှန်ကိုတောင်မှ ပါဝါအသစ်ထပ်တိုးရမှာ မတိုးနိုင်သေးဘဲ ပါဝါအဟောင်းကြီးကို ဆက်တပ်နေတဲ့ အဖေ။ ညစာဖြစ်စေ နေ့လည်စာ ဖြစ်စေစားသောက်ကြတဲ့အခါမျိုးတွေမှာ အဖေက အသားငါးတွေကို မိန်းမနဲ့ သားတွေအပေါ် ဦးစားပေးစားစေတဲ့ အဖေ။

ထွန်းဇေယျာရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေစိုလာပါတယ်။ သူက သူ့ညီလေး ရဲကျော်စွာကို တစ်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ရဲကျော်စွာက သူ့ထက်စာရင် နည်းနည်းလိမ်မာ တယ်။ အစ်ကိုဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ရန်စကားမပြောဘဲ အစ်ကိုပြောသမျှကို လိုက်နာတတ်တဲ့ ညီငယ်လေး။

နောက်ပြီး ညီဖြစ်ပေမယ့် ရဲကျော်စွာက တကိုယ်ကောင်းမဆံဘူး။ မုန့်ကအစ၊ ကစားစရာ အဆုံးအစ်ကိုကိုပြန်ပြီး ဦးစားပေးလေ့ရှိတယ်။ တကယ်လို့များ ရဲကျော်စွာက သူ့စီးကရက်သောက်သလို လိုက်သောက်ရင် ဒုက္ခပဲ။ သူကတော့ အစ်ကိုဆိုတော့ အသက်ကြီးလို့ အမှားအမှန်ကို ညီလေးထက်ချင့်ချိန်နိုင်ပေမယ့် ညီလေးကျတော့ ချင့်ချိန်နိုင်ပါ့မလား။ စီးကရက်ကနေ စိတ်ကြွဆေးပြား၊ တက်ဘလက်တွေ ဒဗလူဝိုင်တွေ ချကုန်ရင် မခက်ပါလား။ ထွန်းဇေယျာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုခပ်လေးလေး ချလိုက်မိပါတယ်။

" အဖေ.."

" ဟင်...ဘာလဲသား.."

" သား နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဆေးလိပ်မသောက်တော့ပါဘူး အဖေ..အဖေ့ကို ကတိပေးပါတယ်.."

အဖေပြီးလိုက်ပါသလား။ အဖေမျက်လုံးတွေကတော့ရီဝေဝေဖြစ်နေပြီး ထွန်းဇေယျာရဲ့ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပါတယ်။

" လိမ်မာတယ်ဦးသား..အဖေ သားအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ် ရဲကျော်စွာလည်း သားအစ်ကိုအတွက် ရိုးကျူးစကားပြောလိုက်ဦး.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" ကျွန်တော်လည်း ဘယ်တော့မှ စီးကရက် မသောက်ပါဘူး ကိုကို.. အစ်ကို ကို အတုယူတဲ့ ညီတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပါ.."

ထွန်းဇေယျာရဲ့ စိတ်ထဲမှာကြည်နူးသွားမိတယ်။ ကြည့်စမ်း။ သူ့ညီလေးက သူ့ ကိုအားကျအတုယူနေတဲ့ ညီလေးပဲ။ ဒါဆိုရင်သူ့ အနေနဲ့ သွားမှု လာမှု၊ နေမှု စတာတွေကအစ အစစအရာရာ ညီအတွက် စံပြုဖြစ်အောင်နေပေးရတော့မှာပေါ့။

ထွန်းဇေယျာက သူ့ညီလေးရဲ့ လက်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်မိပါ တယ်။ပြီးတော့ ညီလေးကို ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်မိတယ်။

" ညီလေး..စာတွေလိုက်နိုင်လား.."

" ဟုတ်ကဲ့..ကိုကို.."

" အမှတ်တွေ ကောင်းသလား.."

" ဟုတ်ကဲ့.."

ကြည့်စမ်း။ သူ့ညီလေးက သူ့ ထက်အများကြီးတော်နေတာ ပဲ။

" အခြေခံပိုင်ထားဖို့ လိုတယ်ညီလေး..စာတွေကို စိတ်ဝင်တ စားနဲ့ သင်နော်.."

" ဟုတ်ကဲ့.."

ညဉ့် နက်ပြီဖြစ်တော့ အဖေကလည်း သူတို့ ကိုနတ်ဆက်ပြီး အိပ်ရာဝင်သွားတဲ့အခါ သူတို့ ညီအစ်ကိုလည်း လုပ်လက်စ စာတွေ ကိုလက်စသပ်ပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ လုပ်ရပါတော့တယ်။ အိမ်ကသစ်သား တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်လေးဖြစ်ပြီး အမိုးကတော့ သွပ်မိုးဖြစ်ပါ တယ်။

ငြိမ်းဦး

အိမ်ရှေ့ အတွင်းဖက် အခန်းလေးမှာ အဖေနဲ့ အမေအိပ်စက်ကြပြီး အိမ်ရှေ့ ခန်းမှာတော့သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူအိပ်ပါတယ်။ ထွန်းဇေယျာဟာ အိပ်ရာထဲရောက်တာနဲ့ ချက်ခြင်းအိပ်ပျော်သွားတဲ့ ညီလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး အိပ်ဖို့ ကျိုးစားပေမယ့် မျက်စိကြောင်နေတယ်။

ညတစ်နာရီကျော်တဲ့အထိ အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုဖက်လှည့်လိုက်သည်ဖက်လှည့်လိုက်နဲ့ အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတော့ မထူးဘူး အိမ်ရှေ့ က ကွပ်ပျစ်မှာ သွားထိုင်မယ်ဆိုပြီး အိပ်ရာက ထလိုက်တယ်။ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ရောက်တော့ အဖေက ကွပ်ပျစ်မှာ တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေတာကို တွေ့ လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားတယ်။ အဖေလည်း ငိုလိုပဲအိပ်မပျော်ပါလား။လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။

" အဖေ အိပ်မပျော်ဘူးလား.."

" အေးကွ..မျက်စိနည်းနည်းကြောင်နေတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ ထွက်ထိုင်နေတာ..အိမ်ထဲမှာ အိုက်ကလံည်း အိုက်တယ်.. ဒီမှာတော့လေလေးတဝှူးဝှူးနဲ့ ..လာလေသား.."

ထွန်းဇေယျာလည်း အဖေအနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာနည်းနည်းမှောင်နေပေမယ့် ကြယ်ရောင်လရောင်လေးတွေနဲ့ မှိန်ပြုလေးလင်းနေတယ်။ခဏကြာတဲ့အထိ သားအဖနှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြသေးဘူး။

ထွန်းဇေယျာ ဆယ်ကျော်သက်ရောက်လာတဲ့အခါ အဖေက သူ့ အပေါ်သိသိသာသာ စကားပြောတာနည်းသွားသလို သူကလည်း အဖေ့အပေါ်မှာ စကားပြောတာ သိသိသာသာနည်းသွားပါတယ်။

ပြောစရာစကားတွေရှိပေမယ့် ထွန်းဇေယျာက အဖေအမေထက် သူငယ်ချင်းတွေကို ပိုပြောဖြစ်လာတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့ အမျှ ကိုယ်ခန္ဓာစွဲ ဖြိုးမှုပြောင်းလဲလာသလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေလည်း နည်းနည်းပြောင်းလဲလာတာကို သူ့ဇာတာသူလည်း သိနေတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့အခါ ရှက်ရွံ့မှုမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုလို လူပျိုပေါက်အရွယ်ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ နည်းနည်းရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်လာပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေလည်း သူတို့ဖုလိုပါပဲ။ အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ်သွားတာ မျိုးရှိသလို တချို့မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူတို့ကိုစကားမပြောတော့တာမျိုးတွေရှိလာပါတယ်။

" သားကို အဖေ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်ကွ.. အခုအဖေပြောမယ့်စကားတွေကို မင့်အမေကိုတော့ ပြန်မပြောနဲ့ ဦး..ဟုတ်ပြီလား.."

ထွန်းဇေယျာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိတယ်။ အလင်းရောင်ပိုးတဝါးမှာမို့ သူခေါင်းညိတ်တာကို အဖေတွေ မှတွေ့ ရဲ့လားမသိဘူး။

" ဒီလိုကွ..အခုဆိုရင် အဖေတို့ စားဝတ်နေရေး နည်းနည်းကြပ်လာတယ်.. အဖေ့ ကုမ္ပဏီအခြေအနေကလည်း ပုံမှန်ပဲ ..သိပ်သူးခြားတာမဟုတ်တော့ ရှေ့နှစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်မယ် နောက်တစ်နှစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ မရဘူး.. အဲဒီတော့ အဖေနိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့.. အဲဒါသားကိုတိုင်ပင်တာပဲ.."

ငြိမ်းဦး

ထွန်းဇေယျာ အဲဒီစကားမျိုးကြားရမယ်လို့ မျှော်လင့်မထားမိပါ။ အဲဒီအတွက် နည်းနည်းတွေသွားမိပါတယ်။ အဖေအနနဲဒီလို စကားမျိုးကို ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ မတိုင်ပင်ဘဲ သားအကြီးဖြစ်သူ ထွန်းဇေယျာနဲ့ တိုင်ပင်တာက နည်းနည်းဆန်းပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဖေအနနဲ အမေနဲ့ စကားအကောင်းပြောလို့ သိပ်အဆင်မပြေတော့ သူ့ ကိုပဲတိုင်ပင်တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ ကိုအရေးပေး တိုင်ပင်တာက သူ့ အနနဲ လူလားမြောက်လာပြီး တိုင်ပင်စရာအနနဲ အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာလို့ သူထင်လိုက်တယ်။

ထွန်းဇေယျာ အဖေစကားအပေါ် ဘာမှတ်ချက်မှမပေးသေးဘဲ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ကောင်းကင်မှာကြယ်လေးတွေမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့၊ အနောက်ဖက် ခပ်ယွန်းယွန်းမှာလဲ သော်တာက ခပ်ကွေးကွေးလေးမှိန်ပြပြ၊ ညဉ့်လေပြေလေးက ခပ်ညှင်းညှင်းလေးတိုက်ခတ်လာပါတယ်။

အခန်း (၄)

သီးခြားအိမ်ထောင်စုရဲ့ မိသားစုဝင်တွေဆိုတာ

ရဲကျော်စွာလည်း အိမ်မှာအဆင်မပြေမှုတွေများနေတာကို ခိုပိမိပေမယ့် အခုလိုအတွင်းကျိတ်ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်ပြီး အမေကတော့ အဖိုးအဖွား တွေအိမ်ကို ခဏသွားပါတယ်။ အဖေကတော့ မနက်ကတည်းက အလုပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ဒူနဲ့ ထွန်းဇေယျာတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တယ်။ အမေက အဖိုးအဖွားတွေဆီမသွားခင် သူ့ ကိုမှာတယ်။

" ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဘဲဥချဉ်ချည်ဟင်းနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော် ရှိတယ်..ညနေစာပါချက်ထားတယ်.. အခုမှ.. ညနေလောက်ပြန်လာခဲ့ မယ်.."

ရဲကျော်စွာ သူ့ အမေပါးကိုရွတ်ကနဲနမ်းလိုက်ပါတယ်။ အမေ ကလည်း သူ့ပါးကိုပြန်နမ်းတယ်။ အမေထွက်သွားတော့မှ အမေ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတယ်။ အမေလည်း အသက်လေးဆယ်နား နီးနေပြီ။ ဆံပင်တချို့ဖြူနေပြီ။ ဒါပေမယ့် အမေက လှနေတုန်းပါပဲ။ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးတွေနဲ့မို့သာပေါ့။ သစ်သစ်လွင်လွင် ဈေးကြီးကြီး အဝတ်အစားတွေနဲ့ ဖီးဖီးလိမ်းလိမ်းပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေ လိုက်ရရင် အမေဒီထက်ပိုလှလာမှာပဲ။

ခဏနေတော့ သူ့အနားကို အစ်ကိုဖြစ်သူ ထွန်းဇေယျာ ရောက်လာတယ်။

“ ဟေ့ကောင်.. ညီလေး.. မင့်မှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှိသေးလား.. တို့တွေ ဂိမ်းသွားဆော့ကြရအောင်ကွာ..”

အရင်ကတော့ ရဲကျော်စွာ သူ့အစ်ကိုနဲ့အခုလို ကွန်ပျူတာ ဂိမ်းသွားမဆော့ဘူးပါ။ တလောကတော့ အစ်ကိုကလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို ဂိမ်းသွားဆော့ဖို့ ခေါ်လို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆိုင်မှာ ဂိမ်းသွားနိုင်ကြတယ်။ ကွန်ပျူတာဂိမ်းက တယ်လီဖုန်းဂိမ်းတွေထက်အများကြီးသာပါတယ်။ ပုံထွက်ကလည်း မတရားကောင်းတော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုခဏလေးနဲ့ စွဲမက်သွားကြတယ်။

“ ညီလေးမှာတော့ နှစ်နာရီစာလောက်ပိုက်ဆံရှိတယ်.. သွားဆော့ကြမယ်လေ..”

အိမ်စာတွေလည်း လုပ်ပြီးပြီမို့ ရဲကျော်စွာလည်း အစ်ကိုနဲ့ သွားဖို့ သဘောတူ လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ အိမ်တံခါးတွေသေခြာ ပိတ်ပြီး လမ်းထိပ်က ဂိမ်းဆိုင်ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူသွားကြတယ်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးစီမှာ ထိုင်ပြီး ဟော့မယ့် ဂိမ်းတက်အလာကို စောင့်ရင်းနဲ့ ရဲကျော်စွာက သူ့အစ်ကိုကို ပြောလိုက်တယ်။

“ ဆေးလိပ်မသောက်နဲ့ တော့နော် အစ်ကို..”

“ အေးပါကွာ.. ငါတကယ်မသောက်တော့ပါဘူး..”

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" အစ်ကို မသောက်ဘဲ တကယ်နေနိုင်လို့ လား.."

" နေနိုင်တာပေါ့ကွ..ဆေးလိပ်အရသာမှ ငါမကြိုက်ဘဲ.."

နောက်တော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သည်းကြီးမည်းကြီးဂိမ်းဆော့နေမိတယ်။ အချိန်နှစ်နာရီလောက်ကြာသွားတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ပန်းကို လက်ဝါးနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်တဲ့သူပေါ်လာတဲ့အခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကမန်းကတမ်း မော့ကြည့်လိုက် တဲ့အခါ အမေ ဖြစ်နေတာတွေ့ ရပါတယ်။ အမေမျက်နှာဟာ တင်းမာခက်ထန်နေပါတယ်။

" လာ နှစ်ကောင်စလုံး အိမ်ပြန်လိုက်ခို.."

" ဟာ အမေ..အဖိုးတို့ အိမ်မသွားဘူးလား.."

" ပြန်လာပြီလေ..ဟိုမှာ တစ်နေ့ လုံးမနေချင်လို့ ပြန်လာတာ နင်တို့ နှစ်ယောက်က အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးလာလုပ်နေတာကိုး.. အိမ်ကျမှ သိမယ်.."

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း အမေစိတ်ဆိုးနေတာသိလို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးလိုက်လာကြတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ အမေက ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပေါက်ကွဲပါတော့တယ်။

" နင်တို့ နှစ်ယောက် ငါမရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ အခုလိုဂိမ်းဆိုင် ခဏခဏသွား ဆော့ကြတယ် မဟုတ်လား.. မိဘကတော့ နောင်ရေး အတွက် စိတ်တွေလေးလို့... သူတို့ ကတော့ စိတ်အေးလက်အေး... အားနေကြတယ်ပေါ့လေ.. အိမ်စာတွေပြီးကြပြီလား.."

" ဟုတ်ကဲ့..ပြီးပါပြီ အမေ.."

ငြိမ်းဦး

“ငွေပိုငွေလုံတွေကလည်း သိပ်ကိုရိုနေတယ်ပေါ့..”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေ.. သား မုန့် မစားဘဲစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေနဲ့ သားတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သွားကစားမိတာပါအမေ ညီလေးကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါနဲ့ အမေ.. သား သူ့ ကိုခေါ်သွားတာပါ..”

အမေက သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အပြစ်တစ်ခုလုပ်မိတဲ့အခါတိုင်းရိုက်နက် အပြစ်ပေးတတ်ပေမယ့် သူတို့ အသက်နည်းနည်းကြီးလာတဲ့အခါ ရိုက်တဲ့အပြစ်မပေးတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နားရွက်ကိုလိမ်ဆွဲတာတို့ နားထင်/ ဆံပင်မွှေးကိုဆွဲတာတို့တော့ လုပ်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အမေက ဒီနေ့ တော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုအပြစ်တွေမပေးပါဘူး။ အမေ့မျက်နှာဟာ သိသိသာသာ ညှိုးကျနေပြီး ကြမ်းပြင်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ပြီး မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနဲ့ အုပ်ထားပါတယ်။ အဲဒါက အမေစိတ်ထိခိုက်တဲ့အခါတိုင်းလုပ်လေ့ရှိတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မို့ ရဲကျော်စွာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိပါတယ်။

ဒါကြောင့် အမေ့အနီးမှာကပ်ထိုင်ပြီး အမေ့လက်ကို မရဲတရဲ ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

“အမေ.. သားတို့ နှစ်ယောက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်.. သားတို့ အရမ်းပျင်းနေလို့ အစ်ကိုနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သွားဆော့မိတာပါ.. အမေ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတာတွေလို့ သားတို့လည်း အရမ်းဝမ်းနည်း

မိပါတယ်... နောက်ကို သားတို့ ဂိမ်းသွား မဆော့တော့ပါဘူး အခုမ.. သားတို့ ကတိပေးပါတယ်..”

အမေက သူ့ ကိုမကြည့်ဘဲ သူ့ လက်ကိုဖတ်ကနဲရိုက်လိုက် တဲ့အတွက် ရဲကျော်စွာဝမ်းနည်းသွားပါတယ်။ အမေတကယ်စိတ်ဆိုး နေတာပါလားလို့လည်း သိလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့်ဘာမှထပ်ပြော မနေနဲ့ ပဲ အမေ့အနားက စွာပြီး အိမ်ရှေ့မှာတစ်ယောက်တည်းသွား ထိုင်မိတယ်။

ဂိမ်းကို တစ်ခါတစ်လေလေးကစားရုံနဲ့ အမေဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဆိုးတာပါလိမ့်။ အတန်းထဲက ကောင်တွေဆို အတော်များများက အိမ်က ခွင့်ပြုလို့ ဂိမ်းကစားနိုင်ကြတယ်။ ဂျင်မီဆို ရင် ဂိမ်းကစားချင်လွန်းလို့ စာတွေကို အပြီးလုပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မိဘတွေ ဝယ်ပေးပြီး ခွင့်ပြုတဲ့ ဂိမ်းကို အိမ်မှာပဲ ကစားလေ့ရှိတယ်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် ကျောင်းစာတွေကိုချည်း ပဲ အချိန်တိုင်းလုပ်နေဖို့ တကယ်လိုအပ်ပါသလား။ ကျော်သီဟဆိုရင် အတန်းထဲမှာ စာလည်း အသင့်အတင့် လိုက်နိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စာတော်သူတစ်ယောက်လို့ တောင်ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီကိစ္စအပေါ် သူနည်းနည်းထပ်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ အချိန်တိုင်း ကျောင်းစာ အချိန်တိုင်းကျောင်းစာဆို ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ။ တကယ်လို့ သူ့ ကိုအဲဒီလိုဖြစ်အောင်ထား မယ်ဆိုပါစို့ ။ မနက် ၅နာရီမှာ သူ့ ကိုအိပ်ရာကနိုးမယ်။ မနက်စာကျွေး မယ်။ ပြီးရင် ကျောင်းစာတွေ ကျက်မှတ် လေ့ကျင့်ခိုင်းမယ်။ ညကို

ငြိမ်းဦး

လည်း ဆယ့်တစ်နှာရီလောက်အထိ စာတွေလုပ်ရမယ်။ တစ်နေ့လုံး ဆိုပါတော့။အဲဒါမျိုးကို သူတကာယ်ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ချိန်လေး တစ်နေ့မှာ တစ်ချိန်လောက်လေးမရှိသင့်ဘူးလား။ အဲဒီအချိန်လေးကို ဘာကြောင့် ကပ်စေးနည်းနေကြတာလဲ။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတစ်ချို့ ကျောင်းစတက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းတစ်ချို့ ကိုပြောင်းသွားကြတယ်။

ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းတွေက ပိုပြီး စည်းကမ်းကောင်းလို့ ၊ ပိုပြီး အသင်အပြကောင်းလို့ စသည်ဖြင့် မိဘတွေပြောကြတာတွေကို သူတို့ကလေးတွေလည်း ကြားတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရဲကျော်စွာအနေနဲ့တော့ အဲဒီကျောင်းမျိုးတွေကို မတက်ချင်ဘူး။သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ချို့ကလည်း အဲဒီကျောင်းမျိုးမှာ မိဘတွေကိုကြောက်လို့ သာသွားနေကြရတယ်။မပျော်ဘူးပြောသံကြားတယ်။

" ဒီကောင် မျိုးသူရ..အရမ်းပိန်သွားတယ်..အရင်ကခပ်ပြည့်ပြည့်ကောင်.. အခုတော့ ဝါးခြမ်းပြားလို ကိုယ်လုံးမျိုး ဖြစ်နေပြီ.. ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ လူနဲ့ သိပ်မတူဘဲ စက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်နဲ့ ပိုတူနေတယ်ဟားဟား.."

" ဟားဟား လုပ်မနေနဲ့ ဦး..မင့်အမေကြီးလည်း ဟိုတလောက မင့်ကို ပုဂ္ဂလိက ကျောင်းပြောင်းထားမယ်ပြောသံကြားတယ်.."

" ဟဟာ ပဲ.."

အခန်း (၅)

သူငယ်ချင်း၊ ရည်းစား၊ ဂိမ်းနဲ့ ဆေးလိပ်

သူငယ်ချင်းတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောရတာက တကယ်အရသာ ရှိပါတယ်။ ရဲကျော်စွာ ထင်ပါတယ်။ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကား ပြောရတာ၊ ကစားရတာတွေဟာ တကယ်အရသာရှိတယ်လို့ ထင်ပါ တယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေကို စကားပြောရတောင်မှ တကယ်ပျော်ပျိုတယ်။

အမြဲတမ်း အပျော်အပျက်တွေပြောကြဆိုကြတာ မဟုတ်ပေ မယ့် တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း လေးနက်တဲ့ စကားတွေကို လူကြီး လေးတွေလို ပြောမိဆိုမိကြတယ်။

“ ငါတို့ လမ်းထိပ်က သဲမာဆိုတဲ့ ခပ်လှလှကောင်မလေး တစ်ယောက် မင်းတို့ သိလား..”

“ အေး.. အားရင် တယ်လီဖုန်းချည်းပဲ ပွတ်နေတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား..”

ငြိမ်းဦး

" အေး..အဲဒီကောင်မလေး ဘဲတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ် ကွ..ဟိုတစ်နေ့ ကင်္ဂါကျူရှင်သွားရင်း ကားပေါ်မှာ သူတို့ အတွဲကို တွေ့ လိုက်တယ်.."

" ဟင် .. ဒုက္ခပါပဲကွာ.. ငါဆယ်တန်းအောင်ရင် သူ့ ကိုရည်းစားထားမလို့ ကွ.."

" ဟဟ ပဲရမယ်.. ဟိုက ချောကလက်တောင်စားပြီးပြီလား မသိဘူး.."

" ဟားဟား.."

သူတို့ တွေ့မှာကြားဖူးနားစုတွေလည်း ရှိနေပါပြီ။ အခုခေတ် လူငယ်တွေ ရည်းစားထားတာကို သူတို့ သိနေကြတယ်။ ရည်းစားဘာကြောင့် ထားရသလဲဆိုတာ တစ်ခါတုန်းက သူတို့ အခြင်းခြင်းပြောမိကြတယ်။

" ငါထင်တယ်..အတန်းထဲကွ ဟိုကောင်မလေး ရည်းစားထားတာ သူကိုယ်တိုင် ထားချင်လို့ ထားတာ မဟုတ်ဘူးကွ.."

" ဟင်..မင့်စကားက အဆန်းပဲ.. ထားချင်လို့ ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ သူ့ ဆန္ဒမပါဘူးပေါ့.. အဲဒါဆိုသူ့ အမေကပဲ ထားခိုင်းသလားကွာ.."

" ဟာ ဒီကောင် ပေါက်ကရကွာ.. သူ့ အမေက သမီးကို ရည်းစားထားခိုင်းမလား..ဒီလိုကွ..အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်စလုံးက ရည်းစားရှိတယ်မဟုတ်လား.. အဲဒီတော့ သူ့ အနေနဲ့ ကြားထဲက နည်းနည်း အောက်လာတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်နိုင်

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

တယ်..ဒါကြောင့် သူလည်း အားကျမခံ ရည်းစားထားလိုက်တာလို့ ငါထင်တယ်.. ဒီတော့ အဲဒီလို ရည်းစားထားရတာကို မင်းတို့ ရော အား မကျဘူးလား..”

“ နီးပဲ..”

“ ဘာဖြစ်လို့ လည်း..”

“ ငါတော့ ရည်းစားမထားဘူးကွာ..အသက်နည်းနည်းကြီးမှ ငါ့အမေပေးစားမယ့် မိန်းမကိုယူမယ်..”

“ ဟဟ ပဲ..”

“ အမှန်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် တို့အသက် အရွယ်နဲ့ရည်းစားမထားသင့်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်..ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို တော့ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်..ငါတို့ အသက်က အခုမှ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ.. အသက် ၈၀ တန်းနဲ့ ဆိုရင် အချိန်တွေအများကြီးရှိသေး တယ်.. တို့ အရွယ်က ကျောင်းစာတွေ.. အားကစားတွေနဲ့ အနုပညာ တွေထဲမှာပဲ စိတ်ကိုထားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်..”

“ ဒါဆို အခုနေ မင်းကို ယမင်းက ချစ်ပါတယ်လို့ လာပြော ရင် မင်း ငြင်းလိုက်မှာပေါ့..”

“ ငြင်းတော့ ဘယ်ငြင်းမလဲကွ..သူရှက်သွားမှာပေါ့..”

“ ဟားဟား..”

ရဲကျော်စွာ အနေနဲ့လည်း လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေအပေါ် မှာ ခံစားတတ်လာပေမယ့် ရည်းစားထားဖို့ တော့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိပါ ဘူး။ဆယ်ကျော်သက်ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဆန့် ကျင်ဘက်လိင်အပေါ်စိတ်

ထားအနည်းငယ်ပြောင်းလဲလာပေမယ့် ထူးထူးခြားခြားပြောင်းလဲလာ
တာမျိုးမရှိပါဘူး။နောက်ပြီး အတန်းထဲက တစ်ချို့ တွေရဲ့ ရည်းစား
ထားမှုကိုလည်း သူက ပြတ်ပြတ်သားသားရှုတ်ချပါတယ်။

“ ပေါ်ပြူလာဖြစ်ချင်လို့ ရည်းစားထားတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့အ
မြင်ပြောရရင် ဒါဟာ ပညာသင်တာကိုတော့ နည်းနည်းထိခိုက်နိုင်
တယ်ကွ...ဘာဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ ငါစဉ်းစားကြည့်တယ်.. အခုမင်း
တို့ ငါတို့ စာတွေ ကျက်တဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်နေတဲ့အခါ
စာတွေပိုရတယ်မဟုတ်လား...အဲဒီလိုရည်းစားရှိရင် စာလည်းကောင်း
ကောင်းကျက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး..ဒီတော့ မင်းတို့လည်း ဘယ်
ကောင်မလေးမှ စိတ်မဝင်စားနဲ့ ကွာ..ရည်းစားလည်း မထားကြနဲ့..”

“ ဟာ..ဒါတော့ စိတ်ချသူငယ်ချင်း..ငါတို့ ကိုလည်း ဘယ်သူ
မှ ကြိုက်မယ့်သူမရှိဘူး..”

“ ဟားဟား..အချိန်တန်ရင်တော့ မိဘကို အားကိုးရမယ့်
ကောင်တွေပဲ..”

ရဲကျော်စွာတို့ အုပ်စုက တကယ်ကိုလိမ်မာပါတယ်။ အတန်း
ထဲမှာလည်း သူတို့ကို ဆရာမတွေချစ်ကြတယ်။ တစ်ခါက သူတို့
ကျောင်းကို သုတေသနအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ လာဖူးတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့ ကဆယ်
ကျော်သက်စိတ်ပညာလေ့လာရေး အဖွဲ့ လို့ သိရပါတယ်။

အဲဒီအဖွဲ့ ကအသင့်ရှိန်နိပ်ထားတဲ့ စာရွက်တွေပေးပြီး အဲဒီ
မှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ စိတ်ကြိုက်လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြေ
ဆိုနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေမေးထားပါတယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ဥပမာ အားဖြင့်ပေါ့။ ဒီနေ့ မနက်စားခဲ့တဲ့ ဟင်းအမည်၊ ပြီးတော့ တစ်ခြားမေးခွန်းတွေ လေးငါးဆယ်ခု၊ ပြီးတော့ စောစောက ဒီနေ့ မနက်စားခဲ့တဲ့ ဟင်းအမည်ကို ပြန်မေးထားပြန်ရော။ ဒါက က လေးတစ်ယောက်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ပုံမှန်စိတ်ကို စမ်းသပ်တဲ့ မေးခွန်း ဖြစ်မယ်လို့ သူထင်တယ်။

အဲဒီထဲမှာ ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်း မျိုးတွေလည်းပါတယ်။ အချိန်တိုင်း စိတ်ညစ်နေလေ့ရှိပါသလားဆိုတာ မျိုးတွေလည်း မေးတယ်။ အနိုင်ကျင့်ခံရဖူးပါသလားလို့ လည်းမေးခွန်း တွေပါတယ်။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖူးပါသလား။ ဖြစ်ဖူးရင် မခေါ်မပြော နေတတ်ပါသလား။ အို မေးခွန်းတွေက အစုံပါပဲ။

ဘာပြောကောင်းလိုက်မလဲ တစ်တန်းလုံး ခေါင်းတွေငုံ့ပြီး မေးခွန်းတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြေပေးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီကို ရဲကျော်စွာ အရမ်းသဘောကျတယ်။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးထားလို့ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ အချက်တွေကို အမှန်အတိုင်းပြောရရင် လူကြီးတွေ အပြည့်အဝမသိဘူးလို့ သူထင်ပါတယ်။ သူတို့ ဘာတွေခံစားနေရသလဲ။ ဘာတွေ ဆွေးမြေ့ ကြေကွဲနေပါသလဲ။ ဘာတွေမခံချင်ဖြစ်နေပါသလဲ။ ဘာတွေကို ရွံ့မှန်းနေပါသလဲ။ ဘာတွေကို အရမ်းလုပ်ချင်နေပါသလဲ။ ဘာတွေကို မလုပ်ချင်ဘူးလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီသုတေသနအဖွဲ့ ရဲ့ မေးခွန်းတွေက သူတို့ အားလုံးအတွက် လောလောဆယ်ထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်သွားပါတယ် ကျောင်းမပျော်တဲ့ သူတွေကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေလိုက်သလို

ငြိမ်းဦး

အိမ်မပျော်တဲ့ သူတို့ လိုကောင်တွေကလည်း အိမ်မပျော်ဘူးလို့ ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်းဖြေလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လိမ်နေတဲ့ကောင်
တွေလည်းရှိပါတယ်။ ဥပမာ ရဲကျော်စွာဆိုရင် ဘော်လုံးသမားအရမ်း
ဖြစ်ချင်တယ်။ အဖြစ်ချင်ဆုံးအရာ မေးထားတော့ ဘော်လုံးသမားလို့
သူဖြေလိုက်ပေမယ့် တစ်ချို့က အဲဒီနေရာမှာ သူများတွေဖြေသလို
ဆရာဝန်တို့ အင်ဂျင်နီယာတို့ ဖြေတယ်။ တကယ်က သူတို့ ဖြစ်ချင်
တာ အဲဒါတွေမဟုတ်မှန်း သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပဲသိတယ်။

ဒါကြောင့် ရဲကျော်စွာ အနေနဲ့ သူတို့ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်ထဲ
မှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို လူကြီးတွေအနေနဲ့ သိဖို့
အရင်ကျိုးစားသင့်တယ်လို့ ယူဆတယ်။ အခုလည်း အမေ့ကိုသူသိပ်
နားမလည်ဘူး။ အမေ့အနေနဲ့ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဂိမ်းသွား
ကစားတဲ့အတွက် မိဘကို ခွင့်မတောင်းသွားတဲ့ အပြစ်ကလွဲရင်သိပ်
ကြီးကြီးမားမား အပြစ်မရှိဘူးလို့ သူ့ခံစားရတယ်။ ဒါပေမယ့် အမေဒီ
ကိစ္စအပေါ် အတော်ပေါက်ကွဲ သွားတာပဲ။ အိမ်ရှေ့မှာထိုင်နေရင်းနဲ့
အမေ့ရှိနေတဲ့နေရာကို သူမရဲတရဲလှမ်းကြည့်မိလိုက်တဲ့အခါ အမေက
မျက်နှာမှာ အုပ်ထားတဲ့ လက်ကိုဖယ်လိုက်ပြီး ရဲကျော်စွာကို ပြန်
လှမ်းကြည့်ပါတယ်။

အဲဒီအခါ အမေ့ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ရဲကျော်စွာတွေ့
လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲမှာ လှိုက်ကနဲဖြစ်သွားမိပါတယ်။ ဪအမေ
ရယ်။ သားတို့ အမေမကြိုက်တဲ့ ဂိမ်းတွေကို နောက်ကိုလုံးဝမဆော့

သားသမီးအပြင်ရယ် မိဘအပြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

တော့ပါဘူး။ သားတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါအမေ လို့ စိတ်ထဲက ပြောနေမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းမှာ အမေ့ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့စကား တစ်ခွန်းကြောင့် ရဲကျော်စွာအံ့အားသင့်သွားမိပါတယ်။

" အမေ သားတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး.."

အမေက ပြောရင်းနဲ့ သူ့ ဆီထလာတယ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက တော့ ဘယ်အချိန်က အပြင်ထွက်သွားပြီလည်း မသိဘူး။ အစ်ကိုက အဲဒီလိုပါပဲ။ ထစ်ကနဲရှိရင် စိတ်မထိန်းတတ်သူပီပီ အပြင်ကိုပဲလစ်လစ်ထွက်သွားတတ်တယ်။

" ဒီလိုသားရဲ့.. အမေ သားဖိုးဖိုးတို့ အိမ်ရောက်တော့ မင့်အဒေါ်မိသားစုလည်းရောက်နေတယ်.. သူတို့ က ကားတောင်ဝယ်လိုက်ကြပြီ..အဲဒါ အဖေတို့ ကိုလာကြားတာ.. သူ့ ယောက်ျားက ဘယ်လိုစီးပွားအရှာကောင်းကြောင်း..ဘယ်လိုစိတ်ကြောင်း..ကလေးတွေကို ဘယ်လိုကျောင်းဖျိုးမှာ ထားကြောင်း အသားလွတ်ကြားတာ..သူ ပြောတာတွေက အမှန်ကိုပြောနေတာဖြစ်ပေမယ့် အမေမခံချင်ဘူး သားရယ်.. နောက်ပြီး သူ့ မှာ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲနဲ့ ..အမေ့မှာတော့ ကြည့်ပါဦး .. နားပေါက်မှာ တမာရိုးထိုးထားရတဲ့ဘဝ.. အဲဒါနဲ့အမေလည်း ချက်ခြင်းထပြန်လာခဲ့တာ.."

ဪ..အမေ့မျှ ကိုယ်တိုင်ရုန်းကန်နေရတဲ့ဘဝမှာ အခုလို တစ်အူတုံဆင်းညီမရင်းရဲ့ ပကာသန ကြားဝါမှုအပေါ် အရမ်းခံစားခဲ့ရတာပဲကိုး။ရဲကျော်စွာ အမေ့ကို သနားသွားမိပါတယ်။

ငြိမ်းဦး

အမေ့ပါးကို သူနမ်းလိုက်မိတယ်။ အမေ့ မျက်ရည်တွေကသူ့ နှာခေါင်းမှာ ပေကျံသွားတယ်။

“ အမေ..”

“ ဟင်..ဘာလဲသား..စောစောက အမေ့ဆူလိုက်တာကိုစိတ် မကောင်းဖြစ်နေလို့ လား..”

“ မဟုတ်ပါဘူး အမေ..အမေ့ကို သနားလို့..”

“ ဟင်..အမေ့ကို သနားတယ်..”

“ ဟုတ်တယ်..အမေ့ကိုလည်း သနားတယ်..အဖေ့ကိုလည်း သနားတယ်..အဖေလည်း ကျိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်နေတာပဲ အမေ ရယ်..အဖေ့ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါနော်..”

အမေ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ အမေ့အပြုံးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိ လှလို့ ရဲကျော်စွာကြည်နူးသွားမိပါတယ်။ အမေ အဲဒီလို မပြုံးတာကြာ ပြီ။

“ သားတို့ အဖေက ဂွမ်းမာပါတယ်သားရယ်..အမေ့သူ့ ကို စိတ်ဆိုးလို့ တမင်ရန်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး..အမေ့မှာ ဒီမိသားစုပဲ ရှိတာ..ဒါပေမယ့် သားအဖိုးတို့ ကအစ အမေ့ကို သိပ်အမြင်မကြည် လင်ကြဘူး..သူတို့ က မင့်အဒေါ်မိသားစုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး အမေ့ကိုသ နားသလို ရိသလိုပြောကြတာ အမေမခံချင်တာ..သားတို့ အဖေကို လည်း နှိမ်သလိုပြောကြတယ်..အဲဒါနဲ့ ပိုမခံချင်ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ချင်ဖောနဲ့ ပြောမိဆိုမိတာပါ.. ဒါပေမယ့်သားရယ်.. သားအဖေ မသောက်တတ်မ စားတတ်တာရယ်.. အငယ်အနှောင်းမထားတာ တွေနဲ့တင် အမေ သူ့ ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်..”

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" သား .. ဒေါ်လေးတို့ မိသားစုကို မုန်းတယ်အမေ.. ပြီးတော့ အဖိုးတို့ ကိုရောပဲ.."

အမေက ရဲကျော်စွာရဲ့ နတ်ခမ်းကို အသာလက်နဲ့ ပိတ်ပါတယ်။

" အဲဒီလို မပြောရဘူးလေသား.. ငရဲကြီးတတ်တယ်.. သား အဖိုးနဲ့ အဒေါ်က သားတို့ အပေါ်မှာတော့ ကောင်းပါတယ်.. အမေ အပေါ်မှာသာ.. အခုလည်း အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အမေ မင်းတို့ အဖိုးဆီမှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းသွားတောင်းတာ.. အဲဒါ ဟိုကောင်မကြောင့် မတောင်းဖြစ်ဘဲ ပြန်လာခဲ့တာ.."

" သား စာတွေတတ်အောင် ကျိုးစားမယ်.. ပြီးရင် အလုပ်ရ အောင်လုပ်ပြီး အမေနဲ့အဖေကို အေးအေးဆေးဆေးနေရအောင် လုပ်ပေးမယ်.. အမေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ တော့နော်.. အခု အမေက ပိုက်ဆံဘယ်လောက် လိုလို့ လဲဟင်.."

အမေက ရဲကျော်စွာကို သူ့ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားလို့ အမေ့ ရင်ပတ်မှာ ရဲကျော်စွာ မျက်နှာ အပ်မိနေတယ်။ ဒါကြောင့်အမေအ သက်ရှုသွင်းရှုထုတ်လုပ်နေတာကို ရင်ပတ်အနိမ့်အမြင့်အရသိနေ တယ်။

" ဟင်းဟင်း.. သားက သိပ်လိမ်မာတာပဲ.. ဘာလဲ အမေ့ကို သားက မျက်လှည့်ပြသလို အပ်ချလောင်းဆိုပြီး ငွေတွေထုတ်ပေး မလို့ လား.."

ငြိမ်းဦး

ရဲကျော်စွာ အမေ့ရင်ခွင်ထဲက အသာထွက်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထောင့်ဝါးထရံကြားထဲမှာ သူ့လိပ်ထည့်
ထားတဲ့ အထုတ်လေး တစ်ထုတ်ကို သွားဆွဲထုတ်လာခဲ့တယ်။
ပြီးတော့ သူ့လက်ကိုနောက်ပစ်ထားပြီး အမေ့ကို မျက်စိမှိတ်ခိုင်းလိုက်
မိတယ်။

" အမေ့ကို သားတကယ် မျက်လှည့်ပြမယ်.. အမေ့မျက်စိ
ခဏမှိတ်ထားနော်.. သားက ဖွင့်ဆိုမှ အမေ့ဖွင့်ကြည့်.."

အမေ့က ပြုံးပြီး သူ့အလိုကျ အတိုင်း မျက်စိမှိတ်ထားပေးရှာ
တယ်။ ဒီတော့မှ ရဲကျော်စွာက သူ့လက်ထဲက အထုတ်လေးကို သူ့
မေ့လက်ကို ဆွဲယူပြီး အမေ့လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တယ်။

" ရပြီ.. အမေ့ဖွင့်ကြည့်တော့.."

အမေ့က သူ့လက်ထဲ ရောက်လာတဲ့ အထုတ်လေးကို စိတ်
ဝင်တစားနဲ့ အသာအယာဖွင့်ကြည့်ပါတယ်။ အထဲမှာ ငွေတစ်ချို့ကို
မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ အမေ့အရမ်းအံ့ဩသွားပါတယ်။

" ဟင် .. ပိုက်ဆံတွေပါလား.. ဒါတွေဘယ်ကရသလဲ သား
အမေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း.. သား ဒီပိုက်ဆံတွေကို သူများဆီက ခိုး.."

" ဒီလိုပါအမေ.. ဒီပိုက်ဆံတွေက သားခိုးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ
မဟုတ်ပါဘူး.. သား ဟိုတလောက ကျောင်းသွားရင်းနဲ့ တယ်လီဖုန်း
တစ်လုံး လမ်းဘေးမှာကျနေတာတွေ့လို့ အဲဒါကို သိမ်းထားတုန်း
တယ်လီဖုန်းပိုင်ရှင်က ဆက်သွယ်လာလို့ သားသူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်
တယ်.. အဲဒါသူက ကျေးဇူးတင်လို့ သားကို မုန့် ဖိုးပေးသွားတာပါ
အမေ.."

သားသမီးအပြင်ရယ် ဗိဘာအပြင်ရယ် မတူတဲ့ ဗိသားစုစိတ်ဓာတ်

အမေက သူ့ကို ကြည်ကြည်နူးနူးဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲ
သွင်းပြန်ပါတယ်။

“ သိပ်လိမ်မာတဲ့ ငါ့သားလေး..အဲဒီတုန်းက အမေ့ကို အဲဒါ
တွေဘာလို့ ပြန်မပြောပြသလဲ..”

“ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်..သား ရီမုဒ်ကွန်ထရိုနဲ့ မောင်းတဲ့
ရဟတ်ယာဉ်လေး ဝယ်ချင်လို့ အမေတို့ကို ပြန်မပြောမိတာပါအမေ”

“ ရဟတ်ယာဉ် ဟုတ်လား..သား လိုချင်လို့ လား ဝယ်လိုက်
လေ..အမေ့ကို မပေးနဲ့ ..ဘယ်မှာရောင်းသလဲ..အမေလိုက်ဝယ်ပေး
မယ်..”

သူ့ကြည်နူးသွားမိပြန်ပါတယ်။ အမေ့ကို ပြန်ဖက်ထားပြီးသူ
ခပ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိပါတယ်။

“ သားတို့ အသက်လည်း ကြီးလာပါပြီ အမေ..ကစားစရာ
တွေမလိုတော့ပါဘူး..အမေပဲ အဲဒီပိုက်ဆံတွေယူလိုက်ပါ..”

အမေ့မျက်နှာ တည်ငြိမ်နေပါတယ်။ရဲကျော်စွာရဲ့ ဆံပင်ဆံစ
တွေကို အမေက ပွတ်သပ်ပေးနေရင်းက အသာမတ်တပ်ထရပ်လိုက်
တယ်။ရဲကျော်စွာက အမေ့ကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်တယ်။

“ သားအစ်ကိုလည်း အမေ ဟောက်လိုက်တာ ဘယ်ထွက်
သွားပြီလည်း မသိဘူး..သွား..သူ့ကိုလိုက်ရှာပြီး သားတို့ နှစ်ယောက်
ဂိမ်းခဏ သွားကစား..တစ်နာရီပဲ ကစားနော်.. ပြီးတာနဲ့အိမ်ပြန်လာ
အမေတို့ ထမင်းစားကြရအောင်..”

ငြိမ်းဦး

ဒီတစ်ခါ ဂိမ်းကစားရတာ အရမ်းအရသာရှိပါတယ်။နောက် ဆံမငင်တာမို့ တစ်နာရီထက်နည်းနည်းပိုကျော်သွားမှ သတိရပြီးအစ်ကို ကိုလက်တို့ ပြီး ဆိုင်ကပြန်ခဲ့ရတယ်။ ညရောက်တော့ ရဲကျော်စွာ ရဲ့ တယ်လီဖုန်းပြန်ပေးမှုကို အဖေပါသိသွားပြီး ညစာထမင်းပိုင်းဟာ ပိုပြီး စည်စည်ကားကားဖြစ်နေပါတယ်။

အမေက ညစာကို ဝက်သားဆီပြန်၊ဖူးညွန့် ကြော်ချက်၊ ငါးပိရည်တို့ စရာနဲ့ စီမံပေးထားလို့ သူတို့ တွေအားရပါးရစားသောက်ကြပါတယ်။

၊

“ ငါတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး.. လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဉာဏ်ရည်သိပ်မကွာဘူး.. သိပ်ဉာဏ်ကောင်းနေတဲ့ လူလည်း သိပ်မရှိသလို သိပ်ဉာဏ်ထိုင်းနေတဲ့သူလည်း မရှိဘူး.. မင်းပြောပုံဆိုရင် ဆယ်တန်းမှာ အောင်ချက်က ၃၀ရာခိုင်နှုန်းဆိုပါစို့.. အဲဒီ၃၀ကပဲ ပိုဉာဏ်ကောင်းနေပြီး ကျန်တဲ့ ၇၀က ဉာဏ်ထိုင်းနေလို့လား..”

အခန်း (၆)

မိဘတွေရဲ့ စိုးရိမ်မှု

ညအိပ်ရာဝင်တော့ ကိုကျော်မွန်တစ်ယောက်အိပ်မပျော်နိုင်
သေးဘူး။ ဟိုဖက်လှည့်သည်ဖက်လှည့်လိုက်နဲ့ တောင်တောင်အီအီ
စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေမိတယ်။ သားအငယ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ကို တယ်လီဖုန်းပြန်
ပေးအပ်မှုအပေါ် စဉ်းစားနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သားလိုချင်နေတဲ့
ရိမုဒ်ကွန်ထရိုက်ရဟတ်ယာဉ်လေးကို ဘယ်လိုဝယ်ပေးရမလဲ စဉ်းစား
နေလို့ပါ။

ဒါက သိပ်တော့ ဈေးမကြီးပေမယ့် လောလောဆယ်သူတို့
မှာ ငွေပိုငွေလျှံလုံးဝမရှိဘူး။ အရော်အစားလုံးကို တိုင်းသုံးနေရတာ
တောင် တစ်လတစ်လ အလျင်မီအောင် မနည်းကျိုးစားနေရတာ။

သားကတော့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီရဟတ်ယာဉ်ကိစ္စမေ့လိုက်
ပါတော့တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့က အဖေ တစ်ယောက်အနေနဲ့
သားသမီးအရမ်းလိုချင်နေတဲ့ အရာကိုဝယ်ပေးချင်နေမိတယ်။ ဒီတော့
တောင်တောင်အီအီလျှောက်စဉ်းစားရင်းက နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွား
လုပ်ဖို့ ကိစ္စက ခေါင်းထဲပြန်ရောက်လာပြန်တယ်။

နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင် ဒီပြဿနာလောက်က
အလွယ်တကူဖြေရှင်းနိုင်မယ့် ပြဿနာ။ ပြီးတော့ တစ်နေ့က သား
အကြီးကောင် ထွန်းဇေယျာ သချာ်တွေတွက်နေတာ သူလေ့လာ
မိတော့ဒီကောင် သိပ်မရဘူးဆိုတာသိလိုက်တယ်။

ဒါကို မေးတော့ သားအကြီးက ပထမတော့ ဝေလည်ကြောင်
ပတ်ဖြေတယ်။နောက်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ စာတွေလုံးဝမလိုက်
နိုင်တဲ့ အကြောင်းပြောတယ်။ကိုကျော်မွန်အဲဒီကိစ္စကို စဉ်းစားကြည့်
တယ်။သား ဘာလို့ စာတွေမလိုက်နိုင်တာလည်း။ ကျောင်းကသေ
သေခြာခြာမသင်လို့ လား။ဒါမှမဟုတ် ဆရာမကိုယ်တိုင်က အဲဒီသင်
ခန်းစာတွေအပေါ် သေသေခြာခြာ မနားလည်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ်
သားဖြစ်သူကိုယ်တိုင်ကပဲ ဉာဏ်ရည်ချို့ တဲ့နေလို့ လား။

သင်ကြားပုံနည်းစနစ်မမှန်လို့ လား။သားကို ကျောင်းကသင်
တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူးထင်လို့ အပြင်ကျရှင်ပေးတယ်။
ဒီလိုဆိုရင် ကျရှင်ကရော သေသေခြာခြာမသင်လို့ လား။ ကျရှင်
ဆရာမကိုယ်တိုင်နားမလည်ဘဲ သင်လို့လား။ မေးခွန်းတွေကများပြီးဖြစ်
နိုင်စရာ အချက်တွေကလည်းများတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို သူ
ကိုယ်တိုင်ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ကိုင်တွယ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ နောက်မို့ဆို
ရေရှည်မှာ စာမလိုက်နိုင်တော့ဘဲ သား စာမေးပွဲကျသွားလိမ့်မယ်။

တောင်တောင်အီအီ သူလျှောက်စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ ဇနီး
ဖြစ်သူက သူ့ပန်းကို အသာလေးတို့ လိုက်လို့ သူ့အတွေးတွေရပ်
သွားတယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" အိပ်မပျော်ဘူးလား မောင်...ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ.."

သားကိစ္စကို သူ့ဖွင့်မပြောသေးတာက သူ့ကိုယ်တိုင် အဲဒီ ကိစ္စကို စဉ်းစားချင်သေးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ ဇနီးက စိတ် ဆတ်တယ်။ နေရာတကာမှာ သိပ်ချင့်ချိန်တတ်သူ မဟုတ်ဘူး။ စိတ် လှုပ်ရှားလွယ်သူဖြစ်လို့ ကိစ္စအတော်များများကို သူ့အသိမပေးဘဲ ထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကတော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေပြီး ညနေက သားအငယ်ကောင်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ပြေလည်မှုအသင့်အတင့်ရနေတဲ့အချိန်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီကိစ္စကို ဇနီးသည်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ ကိုကျော်မွန်ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ တယ်။

" သားကြီး စာတွေမလိုက်နိုင်ဘူးပြောတယ်...အဲဒီကိစ္စမောင် စားနေတာ.. မောင်တို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲစဉ်းစားနေတာ.."

" ဟင်...ဒုက္ခပဲ ..ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ.."

" သိပ်မစိုးရိမ်နေနဲ့ဦး.. အခုမှ စက်တင်ဘာလထဲမှာပဲ ရှိသေး တယ်အချိန်တွေအများကြီး ရှိသေးတယ်.. မောင်တို့သေသေခြာခြာ စဉ်းစားချိန်ရသေးတယ်.."

" သူ့ ကိုဘော်ဒါထားလိုက်ရင်ကောင်းမလား.."

ဘော်ဒါဖွင့်လှစ်သင်ကြားတဲ့ ပညာရေးကျောင်းတွေရှိ စရိတ် က အရမ်းကြီးမြင့်ပါတယ်။ သူတို့ က ကလေးတစ်ယောက်ရှိ နေထိုင် စားသောက်မှုတွေကိုပါထည့်သွင်းတွက်ချက်တဲ့အတွက် စာသင်နှစ် တစ်နှစ်ကို သိန်းဆယ်ဂဏန်းလေးငါးလုံးစာရှိပါတယ်။

ငြိမ်းဦး

ကိုကျော်မွန်တို့ အနေနဲ့ လစဉ်အဆင်ပြေစေဖို့ တောင်မနည်း ကျိုးစားနေရတာဖြစ်တဲ့ အတွက် သားကို အဲဒီလိုထားနိုင်ဖို့ အတော် မလွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စပဲဖြစ်ပါတယ်။

" ပိုက်ဆံမှ အဲဒီလောက်မရှိဘဲ.."

" ချေးရမှာပေါ့.."

" ချေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ.. ဘယ်သူ့ဆီကချေးမလဲ.. ပြီးတော့ ဒီလောက်အများကြီးကို ချေးပါ့မလား.."

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စကားစပြတ်သွားကြပါတယ်။ ခြင်ထောင်အမိုးကို ကြည့်နေကြပေမယ့် ခြင်ထောင်အမိုးမှာ စိတ်တွေ အဝေးကိုလွင့်မျောနေကြပါတယ်။ အိမ်ရဲ့ ပြဿနာတွေထဲမှာ ဒီပြဿနာက အကြီးဆုံးဖြစ်လာပါပြီ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုကျော်မွန်တစ်ယောက် ဟိုဖက်လိုမှသည်ဖက်လိုမှနဲ့ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်တော့ တနင်္ဂနွေဖြစ်လို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူဌေးဝင်းနဲ့ လဘက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်းအဲဒီအကြောင်းကို စကားစမိတယ်။

" ပြဿနာကတော့ အဲဒါပဲကွ.."

" ငါ့အထင်ပြောရရင် မင့်သားကိုက ညံ့လွန်းလို့ ပါကွာ.."

" ငါတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး.. လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဉာဏ်ရည်သိပ်မကွာဘူး.. သိပ်ဉာဏ်ကောင်းနေတဲ့ လူလည်း သိပ် မရှိသလို သိပ်ဉာဏ်ထိုင်းနေတဲ့သူလည်း မရှိဘူး.. မင်းပြောပုံဆိုရင် ဆယ်တန်းမှာ အောင်ချက်က ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းဆိုပါစို့.. အဲဒီ၃၀ကပဲ ပိုဉာဏ်ကောင်းနေပြီး ကျန်တဲ့ ၇၀ က ဉာဏ်ထိုင်းနေလို့လား.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ဌေးဝင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေပါတယ်။

" တကယ်ကတော့ စာမေးပွဲဝင်ဖြေတဲ့ လူတိုင်း မေးခွန်းတွေ ကိုနားလည်ရင်..ဘယ်လိုဖြေရမလည်းဆိုတာ သိရင် စာမေးပွဲအောင် မှာပဲ..တစ်နည်းအားဖြင့် သူက သင်ခန်းစာတွေကို ကောင်းကောင်း ရနေရင် ဖြေနိုင်မှာပဲ..သင်ခန်းစာတွေကိုနားမလည်ဘဲ သင်နေရရင် ဘယ်လိုမှ နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး.."

ဌေးဝင်းက သူပြောတာကို သေသေခြာခြာနားထောင်နေပါတယ်။

" ငါဆယ်တန်းတုန်းက / ဓာတုဗေဒက တိုက်ကြေးရှင်း သင်ရတုန်းက လုံးဝနားမလည်ခဲ့ဘူး.. ဘာဖြစ်လို့စံပျော်ရည်တွေ ဖျော်တာလဲ.. စံပျော်ရည်ကိုရတော့လည်း ဘယ်လိုလုပ်တာလည်း ငါလုံးဝနားမလည်ဘူး.. ဒါပေမယ့် မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါတို့ ကျောင်းမှာ က ကျူရှင်ယူတဲ့သူတွေများတော့ သူတို့ တွေက ဆရာမသင်ခင်မှာကို တတ်ပြီးသားလိုဖြစ်နေတယ်.. မိုလာနဲ့ မိုလာရတီကိုငါအခုချိန်အထိ မကွဲဘူး.. ရီလေးတစ်မိုလာမတ်စ်နဲ့ ရီလေးတစ် အက်တမ်မတ်စ် မကွဲဘူး.. ဒါပေမယ့် အတန်းထဲမှာ အတော်များများက အဲဒါကို ဆရာမေးတိုင်း ဖြေနိုင်နေတယ်.. အဲဒီတော့ ငါမေးရမှာ ရှက်လာ တယ်.. ဒီလောက်လေးတောင် မသိဘူးလားဆိုတာမျိုးဖြစ်လာမှာမို့ တယ်..အဲဒီတော့ ငါမမေးမိဘူး.. အဲဒီတော့ ဖော်မြူလာတွေသုံးပြီး ပုစ္ဆာတွေတွက်တိုင်း ငါမတွက်တတ်ဘူး.."

" မင်းက အဲဒါတွေကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသားပဲ..ငါတော့ ဘာဆိုဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး..နေဦးကွ..ငါတော့ အဲဒီအခန်းကို လွတ်ခဲ့တယ်ထင်တယ်.."

ကိုကျော်မွန်က ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်ပါတယ်။

" အဲဒါပဲကွ..ကလေးတွေက အဲဒီအခန်းကို မလိုက်နိုင်တော့ အဲဒီအခန်းကို ကျော်လိုက်တယ်..အခန်း ၁၂ ခန်းရှိရင် ဒီတစ်ခန်းလေး လွတ်လိုက်တာနဲ့ ဘာမှဖြစ်တန်စရာမရှိဘူးလို့ တွက်ကြတယ်..အဲဒါ ကိုက မှားနေတဲ့ အချက်ပဲ.."

" ဟုတ်တယ်လေကွာ..ကိုယ်မှ မကျွမ်းကျင်တဲ့အပိုင်းပဲတစ် ခြားအခန်းတွေပိုင်နေရင် အောင်မှတ်ရမှာပဲ.."

" တစ်ခြားအခန်းတွေကိုရော တကယ်ပိုင်လို့ လား..ဥပမာ ကွာ သင်ခန်းစာက ၁၀ခန်းရှိတယ်ဆိုပါစို့.. အဲဒီထဲက ခခန်းကိုတ ကယ်ပိုင်ရင် အောင်မယ်.. ဒါပေမယ့် အဲဒီခခန်းကို နည်းနည်းပဲမေးပြီး လွတ်ထားတဲ့အခန်းတွေကို များများမေးသွားတာမျိုးဆိုရင်သေပြီ.."

" ငါထင်တာတော့ မျှမေးတယ်ထင်တာပဲ.."

" မဟုတ်ဘူးကွ..ငါ့သဘောတစ်ခုထဲနဲ့ ပြောရရင် ကျောင်း သားတစ်ယောက်အနေနဲ့အဲဒီအခန်းတွေကို ရှောင်ပြီး တစ်ခြားအ ခန်းတွေကိုလေ့လာနေတာကိုက မှားနေတယ်.. တကယ်က သင်ခန်း စာ ၁၀ခန်းရှိရင် ဆယ်ခန်းစလုံးသင်နေရမှာ.. ဒါမှ စာတတ်မှာလေ.. ဆယ်တန်းသာ အောင်လာတယ်.. ဓာတုဗေဒက မိုလာရီတီမသိဘူး.. တိုက်ကြေးရှင်းမသိဘူးဆိုရင် ဘာသွားလုပ်မလဲ.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" မသိပေမယ့် အောင်ဖို့ က အဓိကလေကွာ.."

" ငါတော့ အဲဒါမျိုးကို လုံးဝလက်မခံဘူး.. သင်ခန်းစာတစ်ခုမှာ သဘောတရားကိုနားလည်ရင် အဲဒီသင်ခန်းစာကို နားလည်တာပဲ..အဲဒီသဘောတရားကိုနားမလည်ရင် ဘာမှဆက်လုပ်လို့ မရဘူး.. အဲဒါကို မင်းလက်ခံလား.. အောင်ခြင်း မအောင်ခြင်းထက်၊ တတ်ခြင်း မတတ်ခြင်းက အရေးကြီးတယ်ကွ။ ဒါကြောင့် အခုခေတ်မှာ ကျောင်းသားရဲ့ အရည်အချင်းကို စာမေးပွဲတစ်ခုတည်းနဲ့ မဆုံးဖြတ်တော့ဘဲ နဲ့ စဉ်ဆက်မပြတ် အကဲဖြတ်စနစ်၊ အုပ်စုဖွဲ့ စာစစ်စနစ်တွေနဲ့ တတ်သိနားလည်လာအောင် ဦးစားပေးလုပ်နေကြပြီ။"

" အေး..ဒါတော့လက်ခံတယ်.."

" စာသင်တဲ့အခါ ကလေးတွေဖက်မှာ သိချင်တာ မေးချင်တာတွေရှိနေတတ်တယ်.. အဲဒါကို မေးဖို့ ဆရာမက အမြဲလမ်းဖွင့်ပေးထားသင့်တယ်.. ကျောင်းတွေမှာ ဘာသာရပ်တစ်ခုကို ဆရာ ဆရာမ တစ်ယောက်ကပဲ သင်သင့်တယ်..ငါထင်တယ်.. တို့တုန်းကလည်း ဆရာတစ်ယောက်က သုံးဘာသာလောက် ပြောင်းသင်နေကြတယ်.. ဒီဆရာက ခါတုလည်း သူပဲ.. သချင်လည်းသူပဲ.. ရူပလည်း သူပဲ.. အဲဒါက သူဘယ်လောက်ကောင်းအောင် သင်နိုင်သင်နိုင်.. တစ်ဘာသာထဲကို အထူးသင်တာလောက်တော့ မကောင်းနိုင်ဘူး.."

" ဒါဆိုရင် အခု မင့်သားကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.."

" ငါထင်တာတော့ ငါ့သားက ဉာဏ်မကောင်းလို့စာတွေ မလိုက်နိုင်တာလို့ မထင်ဘူး..စာတွေကို နားမလည်လို့ မလိုက်နိုင်တာ

လို့ ထင်တယ်.. အဲဒီတော့ သူ့ စာတွေကို သူနားလည်အောင်သင်ပေး
ဖို့ ကျိုးစားရတော့မှာပေါ့ကွာ..”

“ ဟေ့ကောင်.. မင်းတော့ မသင်နဲ့နော်.. ဘာဖြစ်လို့လည်း
ဆိုတော့ အခုခေတ်စာတွေနဲ့ တို့သင်ခဲ့ရတာတွေ လုံးဝမတူတော့ဘူး..”

“ မသင်ပါဘူးကွာ.. ဒါပေမယ့် တို့တုန်းက သင်တာနဲ့အခု
သူတို့ သင်တာ လုံးဝမတူတာတော့ မဟုတ်ဘူး.. အခုသင်ခန်းစာတွေ
က နည်းနည်းနဲ့ အမယ်များ နေတာပါ.. သချ်ဆိုရင် တို့တုန်းက
သီအိုရမ်တွေကို အသေးစိတ်သင်တယ်.. အများကြီးပဲ.. ပက်ပတ်စ်တို့
အပိုလိုနီးယပ်စ်တို့ .. အခု အဲဒါတွေမသင်ဘူး..”

“ ဟ..မင်း အတော်မှတ်မိတာပဲ.. ဟားဟား.. ငါဆို လော့ဂ
ရစ်သမ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ တောင် ပြန်မေးနေပြီ..”

သူငယ်ချင်းနဲ့ ပညာရေးကိစ္စတွေ ပြောဆိုမိပေမယ့် သား
အတွက်တော့ အဖြေတစ်ခုမရသေးပါဘူး။ ကုမ္ပဏီကိုလည်း သူစိတ်နာ
နေပါပြီ။ အလုပ်ကို ကျိုးစားတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကိုထည့်ပြီးလုပ်
တယ်။ ဒါပေမယ့် မိသားစု ဘဝရပ်တည်ဖို့ လုံလောက်တဲ့ ငွေကြေး
မရဘူး။

ဪ ဦးထက် အသက်ငယ်တုန်းက ကုမ္ပဏီပြောင်းလုပ်မိ
ရင် အကောင်းသားလို့ လည်း တွေးမိပါတယ်။ လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ သစ္စာ
ရှိခဲ့တာတွေ အလုပ်တာဝန်ကျေခဲ့တာတွေအတွက် သူ့ အပေါ်မှာ တန်
ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုတာမှမရှိခဲ့ဘူး။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

လစာကို တစ်နှစ်တစ်ခါ အများနည်းတူတိုးပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီငွေဟာ မဖြစ်စလောက်လေးဖြစ်ပါတယ်။ အသက်လေးဆယ်နားနီးလာပေမယ့် အခုထိ မိသားစုအပေါ်ဘာတစ်ခုမှတာဝန်မကျေနိုင်သေးဘူး။ ဘဝတူတွေ ကိုယ့်ထက်သာသွားတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ မနာလိုမဖြစ်ပေမယ့် စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မိတယ်။ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုလည်း သူနားလည်ပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူနဲ့ဘဝတူမှီခိုမိန်းမသားတွေ အနေနဲ့ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲဖြစ်ကုန်တဲ့အခါ သူ့မှာက ဒုံရင်းဒုံရင်း။ ပြီးတော့ မိန်းမကံ အိမ်မှာ ငွေကြေးအရမ်းခက်ခဲလာတဲ့အခါမျိုးမှာ သူ့ မိဘအိမ်ပြန်ပြီး ငွေတစ်ချို့ ချေးလာခဲ့တယ်။

အဲဒါကလည်း ပြန်ဆပ်ရတဲ့ ငွေဖြစ်ပေမယ့် နည်းနည်းတော့ အသက်ရှူချောင်စေပါတယ်။ အခု သားတော်မောင်ရဲ့ ပြဿနာမှာအဓိက ဖြစ်နေတာက ငွေကြေးပါပဲ။ သူ့ မှာသာလုံလောက်တဲ့ ငွေကြေးရှိရင် ကလေးကို ဆရာကောင်း၊ ကျောင်းကောင်းမှာ ပြောင်းထားလိုက်ရင် ကလေး ချက်ခြင်းစာတွေလိုက်နိုင်မယ်လို့ သူယုံကြည်တယ်။

" ငါတော့ မင့်ကို နိုင်ငံခြား သွားအလုပ်လုပ်စေချင်တယ်.. အဲဒါဆိုမင်းတို့ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်.. သားတွေအတွက်လည်း ပညာရေးကိစ္စပါ အားလုံးပေါ့ကွာ.."

ဌေးဝင်းပြောတာမှန်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသွားအလုပ်လုပ်ရင်ဒီမှာထက်ပိုက်ဆံပိုရမယ်။ မိန်းမကိုလည်း သူများနည်းတူကျကျနနဆင်နိုင်မယ်။ သားတွေလည်း အဆင်ပြေမယ်။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တယ်ဆိုတာက လွယ်တာမှတ်လို့။ အလုပ်သမားအေဂျင်စီတစ်ခုခုနဲ့ ချိတ်ဆက်ရမယ်။

ငြိမ်းဦး

ဒါပေမယ့် အဲဒါက ပွဲစားတွေက အရမ်းပျေးများတယ်။ ပြီး
တော့ အတုအယောင်တွေလည်းရှိတယ်။ စိတ်မချရဘူး။ ဟိုရောက်မှ
အလုပ်မရတာတို့၊ အလုပ်ရပေမယ့် ကိုယ်လိုချင်တဲ့အလုပ်မဟုတ်တာ
တို့၊ ကိုယ်နဲ့ သဘောတူထားတဲ့ လစာမဟုတ်တာတို့ စတဲ့ အချက်
တွေဖြစ်တတ်တယ်။

အမှန်အတိုင်းပြောရရင် နိုင်ငံခြားမှာ အဲဒီလိုအလုပ်သွားလုပ်
ဖို့ သူနည်းနည်းရုံ နေမိတယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ကို
ကျော်မွန်လည်း ပြည်ပ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေး အေဂျင်စီတစ်ခုကို
စုံစမ်းဖို့ ရောက်သွားပါတယ်။

ခက်တာက သူ့ အနေနဲ့ လူတန်းစေ့ရုံ ဘွဲ့ လေးတစ်ခုရထား
တယ်။ ပြီးတော့ စာရင်းကိုင်ပညာလေး မတောက်တခေါက်တတ်ထား
တယ်။ ကွန်ပျူတာလေးလည်း နည်းနည်းပါးပါး တီးမိခေါက်မိတတ်
တယ်။ သူ့ရဲ့ အထွေထွေ ကျွမ်းကျင်မှုက ဒါပဲ။ အဲဒီတော့ ပြည်ပ
အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေး အေဂျင်စီက လူတွေက ဒီလောက်နဲ့ ကသိပ်
အဆင်မပြေတဲ့အကြောင်း၊ ဟိုကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ သွားမယ်ဆိုရင်
ငော့ နည်းနည်း အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရမယ့် သဘောရှိတဲ့အကြောင်းဖွင့်
ပြောတယ်။

ကွန်တိန်နာကားမောင်းတာတွေ၊ ကရိန်းကားမောင်းတာတွေ
နဲ့ ဘက်ဟိုးလိုကားကြီးမျိုးတွေ မောင်းတတ်ရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်
တယ်။ ကိုကျော်မွန်က ကားတော့မောင်းတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်လိုင်
စင်မရှိဘူး။ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့လိုင်စင်
သွားဖြေဖို့ ကို အချိန်မပေးနိုင်လို့လည်း မဖြေဖြစ်တာ။

အဲဒီတော့ နိုင်ငံခြားအလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ကိစ္စက ရေပေါ်ကို အရုပ်ရေးရမယ့် သဘောဖြစ်လာတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ချို့ကတော့ ဂျပန်လို နိုင်ငံမျိုးကို သွားဖို့ အကြံပြုတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာပေးရမယ့် ပိုက်ဆံက မတရားများတယ်။ သူ့ အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်တဲ့ ငွေဖြစ်ပါတယ်။

ဂျပန်မှာက လက်တိုလက်တောင်းက အစ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ တွက်ခြေကိုက်တယ်။ လေးငါးခြောက်လ အတွင်းမှာ အရင်းကြေ နိုင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒီတော့ လေးငါးနှစ်လောက်လုပ်လိုက်ရင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ငွေကြေးလေး ပိုက်ပြီး ပြန်လာနိုင်မယ်။

ဟိုရောက်တဲ့ အချိန်မှာလည်း မိသားစုဆီကို ငွေတွေပြန်ပို့ပေးလို့ ရပြီး တွေးကြည့်ရင်တော့ ပျော်စရာကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကြားထဲမှာ ရင်းရမယ့် ပိုက်ဆံ၊ ပြီးစော့ ဟိုကိုသူသွားတဲ့အခါ ပထမတစ်လနှစ်လ အတွင်း ဒီကမိသားစုအတွက် လည်ပတ်ဖို့ ငွေကြေးနဲ့ ပွဲစားကိုပေးရမယ့် ငွေလုံးငွေရင်း။

ကိုကျော်မွန်လည်း သိလိုတာတွေကို ရေးမှတ်ခဲ့ပြီး အိမ်ကို သာပြန်လာရတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ဝိုးတဝါးပဲ။

ကလေးတွေရှေ့မှာ အဲဒီအကြောင်းမပြောချင်လို့ ညအိပ်ရာဝင်တော့မှ ဇနီးသည်ကို ခပ်တိုးတိုး အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်တယ်။

“ ဂျပန်သွားရရင်တော့ အရမ်းကောင်းမှာပဲ.. ဒါပေမယ့် ပေးရမယ့် ပိုက်ဆံကလည်း ဘယ်လိုမှမရှာနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံ၊ ချေးရင်တောင် ဘယ်မှာမှမရနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံ..”

ငြိမ်းဦး

ဇနီးသည်က စိတ်ပျက်အားလျော့တဲ့အသံနဲ့ ပြောနေရင်းက ကိုရီးယားဆိုရင်ရောလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကလည်း ဂျပန်လောက်လစာ မကောင်းပေမယ့် သူလည်း မဆိုးဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေးရမယ့် ဝိုက်ဆံကလည်း သူလည်းများတာပဲ။ နောက်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သက်ပြင်းတွေသာ ကိုယ်စီချရင်း မျက်လုံးကြောင်နေမိတယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

အခန်း (၇)

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့အမြင်

(မိဘရယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုတာရယ်၊ ရည်းစားထားတာရယ်)

ထွန်းဇေယျာ အနေနဲ့က အဖေကို နိုင်ငံခြားမသွားစေချင်ပါဘူး။ လောကမှာ ပိုက်ဆံက အရေးကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် မိသားစုဘဝဟာ ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ သူထင်ထယ်။ အခု သူတို့ ဘဝက တစ်ခြားဘဝတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် သိပ်ဆိုးတဲ့ ဘဝတော့မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါတယ်။

တစ်အချက်က ဒီအိမ်လေးဟာ နံခြာပေမယ့် သူတို့ မိသားစုပိုင်တဲ့ အိမ်လေးဖြစ်ပါတယ်။ သူများစွာတွေများ အိုးမပိုင် အိမ်မပိုင်နဲ့ ဘဝကို ဖြစ်သလိုရင်ဆိုင်နေ ကြရတာ။ နှစ်အချက်က အဖေဝင်ငွေဟာ တစ်အိမ်လုံးအတွက် အဓိကဖြစ်ပေမယ့် အဖေမှာ အလုပ်ဆိုတဲ့ အရာကိုလက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနိုင်တယ်။

ပြီးတော့ အဖေက အသောက်အစားကင်းတယ်။ သူ့အမြင်နဲ့ ပြောရရင် အဖေက သူတော်ကောင်းကြီးပါပဲ။ (နောက်မိန်းမ) အငယ်အနှောင်းတွေလည်း ထားပုံမရဘူး။ အရေးအကြီးဆုံးအချက်ကတော့သူတို့ သားနှစ်ယောက်နဲ့ အမေ့အပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာတရားပါပဲ။

ငြိမ်းဦး

အဖေဟာ အိမ်အလုပ်တွေကိုလည်း မိန်းမတာဝန်လို့ လွှဲထားသူ မဟုတ်ဘူး။ အမေ့ကို အားလပ်ရက်တွေမှာ တတ်အားသရွေ့ ကူညီပေးတတ်သူလည်းဖြစ်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာ အဖေရှိနေတာဟာ အကောင်းဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် အဖေ့ကို သူကျောင်းစာတွေမလိုက်နိုင်ဘူးပြောလိုက်တဲ့ အချိန်ကစလို့ အဖေ အရင်ကထက် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်လာတာကိုသတိထားမိတယ်။

သေခြာတဲ့ တစ်ချက်ကတော့ အဖေက အဲဒီကိစ္စကို အမေ့ကိုပါ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်ထင်တယ်။ အမေက မနက်တုန်းက သူ့ကို ပေါ်တင်ဖွင့်မေးပါတယ်။

" သား စာတွေမလိုက်နိုင်ဘူးဆို.."

" အဖေ ပြောလိုက်လို့ အမေသိသွားပြီလား.."

" အင်း...အမေကလည်း အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါမျိုးကို သိသင့်တာပေါ့သားရယ်..ဘာဖြစ်လို့ အမေ့ကိုတော့ ဖွင့်မပြောတာလဲ.."

" အမေသိရင် စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့.."

" ဪကွယ်...ဒါ စိတ်ညစ်စရာလား...အမေတို့ သားအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမှာပေါ့.. အခုတစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ နည်းနည်းသည်းခံပြီး နေလိုက်ဦးနော်.. တက်လက်စ ကျူရှင်ကိုလည်း ဆက်တက်..ကြားလား.. စာတွေလိုက်နိုင်နိုင် မလိုက်နိုင်နိုင် သင်ခန်းစာတွေကိုတော့ မပြတ်သွားစေနဲ့.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ဘာပဲပြောပြော အခုလို အမေကပါ သူ့ ကိစ္စအပေါ်အရေးတယူရှိနေတာကို သူ့ကျေနပ်ပါတယ်။အမေက သူ့ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိကြည့်နေတော့ သူမနေတတ်တော့ဘူး။

“ အမေ ဘာဖြစ်လို့ သားကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေတာလဲ..”

“ ငါ့သားက လူပျိုတောင်ဖြစ်နေပါရောလားလို့ အမေသတိထားမိနေတာကွ.. ကြည့်ပါဦးအရပ်ကလည်းရှည်လာလိုက်တာ..နတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေတောင် ထွက်နေပြီ.. ရည်းစားရော ရနေပြီလား..”

“ ဟာ အမေကလည်းဗျာ ..သားက လူပျိုကြီးလုပ်ပြီး အမေနဲ့ အဖေကို တစ်သက်လုံးလုပ်ကျွေးမှာဗျ..”

“ အဲဒီစကား အမြဲမှတ်ထားနော်..ဟင်းဟင်း..”

အမေကရယ်သွမ်းသွေးလိုက်တော့ သူ့ရှက်သွားပါတယ်။ သူတို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ရောက်လာတာကို ရှစ်တန်းနှစ်မှာက တည်းက သူသိတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ အသံတွေဩလာတာကိုပါ။ ကလေးသံနဲ့ လူကြီးသံအကူးအပြောင်းမှာ သူတို့ အသံတွေက တစ်မျိုးကြီးတွေ ဖြစ်လာတယ်။

စကားပြောလို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ အသံက ကြီးလာတော့ အားစိုက်ပြီး ပြောရသလိုဖြစ်လာတယ်။ နောက်ပြီး နတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေ စထွက်လာတယ်။ အတန်းထဲက ကောင်တွေကတော့ လှချင်ပချင်စိတ်တွေပိုဖြစ်လာတယ်။

ငြိမ်းဦး

ဆန့်ကျင်ဘက်မိန်းကလေးတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုပိုများလာတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက မိန်းကလေးတွေအပေါ် အာရုံစိုက်လာတော့ သူလည်းဘယ်နေနိုင်မလဲ။ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ပြောမိတယ်။

ဘယ်သူကတော့ ဘယ်လိုလှလာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အလှအပေါ်ခံစားတတ်လာပေမယ့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုလိုပဲ အာရုံထားတယ်။ အတန်းထဲက ကျောင်းသူတစ်ချို့ ရည်းစားထားလာကြတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ကိုးတန်းနှစ် သီတင်းကျွတ်အပြီးတုန်းမှာ သူတို့ အတန်းထဲက ယမင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေး ယောကျ်ားနောက်လိုက်ပြေးတာကြားတယ်။

နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း အသက်မပြည့်သေးတော့ အမှုတွေဘာတွေဖြစ်မှာစိုးတော့ အသံသိပ်မထွက်ကြဘူး။ နှစ်ဖက်ညှိပြီး ပေးစားလို့ ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေလည်းရှိတော့ ပေးစားလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီကိစ္စအပေါ် သူတို့ အတန်းသားတွေကတော့ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ဝေဖန်ကြပါတော့တယ်။

“ အမှုပဲကွာ ဘာဖြစ်စရာရှိလည်း.. အသက်မပြည့်သေးလည်း ယူကြတာပဲကွာ... သီပေါမင်းတောင်မှ ဝင်နစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုသေးတာပဲ.. ဖမ်းခြင်းဖမ်းရင် သီပေါမင်းကိုရှာပြီးသွားဖမ်းကြပေါ့..”

“ ဟဟ ပဲကွာ..”

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

“ သီပေါမင်းတော့ သွားဖမ်းလို့ ရမလားကွ..ဟိုကရှင်ဘုရင် ကိုး..”

“ ရှင်ဘုရင်ပေမယ့် အမှုကျူးလွန်ရင်တော့ ထောင်ချရမှာပဲ”

“ မင်းတုန်းမင်းကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုတာ စောလွန်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့..”

“ မင်းတုန်းမင်းကတော့ လွန်ပါတယ်ကွာ..”

“ ဟာ ဟောကောင်တွေ ကိုယ့်ဘုရင်ကိုယ်အဲဒီလိုမပြောရဘူး လေကွာ..”

“ မင်းတို့ ဘယ်လိုပဲပြောပြော.. သီပေါမင်းကို ဖမ်းလို့မရ တော့ဘူး.. သီပေါမင်းက ပါတော်မူသွားပြီ..”

“ ဟားဟား..ပါတော်မူရုံတွင် မဟုတ်ဘူး.. ရှောတောင်ရှော သွားပြီကွ..ဟားဟား..”

သူတို့တွေ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောမိကြပါတယ်။ ဆရာမက အဲဒီတုန်းက မှတ်သားဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဆုံးအမစကားကိုပြောခဲ့ပါတယ်။

“ ဆရာမအနေနဲ့.. အခုလိုငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အခုလိုစိတ် မျိုးတွေထားပြီး အိမ်ထောင်ပြုတာကို ရုတ်ချတယ်.. ဒီအရွယ်ဟာ ကျန်းမာရေးအရရော..စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဖွံ့ဖြိုးမှုတွေအရရော..ဘယ်လို မှ အိမ်ထောင်မပြုသင့်တဲ့အရွယ်ပဲ.. နောက်ပြီး ဒီအရွယ်ဟာစိတ်က စားတတ်တဲ့အရွယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခြားဝါသနာပါတဲ့ စာပေ ဂီတအား ကစားတွေပေါ်မှာပဲ စိတ်ကိုထားသင့်တယ်.. မင်းတို့ လည်းစာပေဂီတ အားကစားအပေါ်တွေမှာ စိတ်ပါတယ်မဟုတ်လား..”

ငြိမ်းဦး

" သားတို့ ကတော့ အားကစားပဲဆရာမ.."

" တယ်ဟုတ်ပါလား..အာကာ..မင်းက ဘယ်လိုအားကစား
မျိုး စိတ်ပါသလဲ ပြောစမ်းပါဦး.."

" PS 2 ပါဆရာမ.."

" ဟင်..ဘာလဲ..အဲဒီအားကစားမျိုး တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး.."

" တီဗွီကိမ်းပါဆရာမ.. အခုခေတ် ရပ်ကွက်တိုင်းမှာ

"e sport center" ဆိုတဲ့ အားကစား ဆိုင်ခန်းတွေရှိနေပြီ။

မိန်းကလေးတွေက ဂိမ်းတွေဘာတွေ သိပ်မသိပေမယ့် သူ
တို့ ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ကောင်းကောင်းသိလို့ ဝိုင်းရယ်ကြ
ပါတယ်။ဆရာမကဆက်ပြောတယ်။

" အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်က ရှုပ်ဝိုင်းဆိုင်ရာကလည်း
အရွယ်ရောက်နေသင့်ပြီး စိတ်ဝိုင်းဆိုင်ရာကလည်း လူမှုရေး ကျန်းမာ
ရေး စီးပွားရေးတွေမှာ လုံလောက်တဲ့ အသိတွေရှိနေတဲ့ အရွယ်ပဲ..
အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင်တဲ့ အရွယ်ပေါ့
ကွာ..ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူတွေအဆိုအရ အသက် ၂၅နှစ်လောက်မှအိမ်
ထောင်ပြုသင့်တယ်.."

" ဟင်.. နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်မှလား.. အကြာကြီးစောင့်ရမှာ
ပဲ.. မသကာဆို အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ဆိုတော်သေးတယ်.."

" ဝေယံကလည်းကွာ..အရေးထဲဈေးဆစ်နေသေးတယ်..
ဘာလဲ မင်းက အသက်နှစ်ဆယ်ဆို အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့ လား.."

" မဟုတ်ပါဘူးကွာ..စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တာပါ..ဟဟ.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

ဆရာမစကားပြောနေတုန်း သူတို့ အုပ်စုစကားတွေများနေ လို့ လှမ်းမေးပါတယ်။

"ဟေ့.. ဝေယံတို့ အုပ်စု.. ဘာတွေတိုးတိုး တိုးတိုးပြောနေ တာလဲ..ပြောစမ်းပါဦး.. မင်းတို့ ရော..အိမ်ထောင်ပြုချင်ကြလို့ လား.."

"မပြုပါဘူးချယ်..သားတို့ က မိဘကိုလုပ်ကျွေးမှာပါ ဟဲဟဲ"

ကျောင်းသူကျောင်းသားအတော်များများက ဆရာမတွေကို တီချယ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။အမှန်ကတော့ Teacher တီချာဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုတီချယ် ဖြစ်ကုန်ကြသလဲမသိဘူး။ အဲဒီ အကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောကြည့်တဲ့အခါ မင်းမင်းက သူ့ အမြင် ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောပါတယ်။

"တီချာဆိုတာ ဆရာကိုခေါ်တာကွ.. တီချယ်ဆိုတာဆရာမ ကိုခေါ်တာ.. အခုတို့ ကျောင်းက ဓါတုဗေဒသင်တဲ့ ဆရာဦးမြတ်မင်း ကို တို့ ဘယ်တုန်းကမှ တီချယ်မခေါ်ဘူး.. အဲဒီလိုခေါ်ရင် ဆရာလည်း အခြောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်.. တီချယ်ဆိုတာ မင်းတို့ သေသေခြာခြာ မှတ်ထား..ဆရာမပဲ.."

"အဲဖြင့် ချယ်ဆိုတာကရောကွာ.."

"ချယ်ဆိုတာ အဖျားဆွတ်ပြီးခေါ်တာကွ.. ရင်းနှီးချစ်ခင်တဲ့ သဘောပေါ့..ငါတော့ အဲဒီလို အဖျားဆွတ်ခေါ်ရတာကို ပိုကြိုက် တယ်..ဒီထက်နည်းနည်းလေးသာ ချွဲပြစ်ပြီး ဆရာမကိုခေါ်လိုက်.. ဆရာမ အရမ်းသဘောကျသွားမှာ.. ရိုက်စရာရှိရင်တောင်မရိုက်တော့ ဘူး.. အဲဒါဟာ အဖျားဆွတ်ခေါ်ခြင်းရဲ့ အကျိုးပဲ.. ဘယ်သူ့ကို မဆို အဲဒီလို အဖျားသာဆွတ်ခေါ်.."

ငြိမ်းဦး

" မင်းအဖေနဲ့ အမေရော..အဲဒီလိုအဖျားဆွတ်ကြသလား.."

" အေး..ဆွတ်ကြတာပေါ့ကွာ.. ဘယ်နေမလဲ.. ငါ့အမေကငါ့အဖေကို ယောက်ျား.. လို့ခေါ်တယ်ကွ..အဲဒါသူတို့ စိတ်ပါလာပြီဆိုရင်.."

" ဟေ့ကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ.."

" မဟုတ်ဘူးကွ..ငါစကားအကောင်းပြောတာလောကြီးသွားလို့..သူတို့ ညှတော့မယ့် အချိန်ရောက်ရင်.."

" ဘာလဲကွ..ညှတတဲ့အချိန်ဆိုတာ.."

" ဒီလို ဒီလို အဖေနဲ့ အမေလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေတဲ့ အချိန်တွေရှိတယ်.. ဥပမာပေါ့ကွာ.. အဖေက ငွေတွေများများပါလာတဲ့ အချိန်မျိုး.. အဲဒီအချိန်မျိုးဆို.. သူတို့ ညကြတယ်ကွ.."

" ဟားဟား..ဘာတွေလို့ကွာ..အဆန်းပဲ.."

" အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ အမေက အဖေ့နာမည် ကိုကျော်တင်ကို အဖျားဆွတ်ပြီး ကိုကျော်တဲ့..အဖေကလည်း အဖေ့နာမည် မခင်မြင့်ကို အဖျားဆွတ်ပြီး ခင်တဲ့ ..ဟီးဟီး.. အဲဒီကနေ အဖျားဆွတ်ကြတော့တာပဲ.."

" ဘာတွေလည်းကွ.."

" အပြန်အလှန်ညကြတာကို ပြောတာပါကွာ.."

သူတို့ စကားများနေတုန်း ဆရာမက မြင်သွားတော့ ဘာတွေပြောနေတာလည်း မေးပါတယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းမင်းက ဘာဖြေရ

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

မှန်းမသိ အိုးတန်းအန်းတန်းဖြစ်နေရာက ရုတ်တရက်ပြောချလိုက်တာက။

"အခု ခိုးရာလိုက်ပြေးတဲ့ အဖြစ်က ဘိုင်အိုတွေသင်လိုက်လို့ များလားလို့ သားတို့ ဆွေးနွေးနေတာပါ ဆရာမ.."

"ဘာ .. ဘိုင်အိုတွေသင်လိုက်လို့ ဟုတ်လား.."

တစ်တန်းလုံးပွဲကျသွားပါတော့တယ်။ ထွန်းဇေယျာအနေနဲ့ ကတော့ ရှည်းစားဘာညာကိစ္စကို တကယ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ သူများတွေပြောတာ နားထောင်ရုံလောက်ပဲရှိတယ်။ သူ့ အနေနဲ့ အခုအချိန်မှာ အဖေနဲ့ အမေကိုသာ သနားနေတဲ့ စိတ်ကပိုများတယ်။ သူ့စာတွေ မလိုက်နိုင်ဘူးပြောလိုက်တုန်းက အဖေမျက်နှာ သိသိသာသာအိုစာသွားလိုက်တာ။

ပြောမိတာမှားသွားပြီလားတောင် ထင်လိုက်မိတယ်။ နောက်ပြီး အဖေက မဆူဘူး။ သားတွေအမှားလုပ်တာရှိရင် ငယ်ငယ်ကထဲက ရိုက်နှက် အပြစ်မပေးဖူးဘူး။ စကားနဲ့ သားတွေနားဝင်အောင်ချို့ချို့သာသာပြောဆိုဆုံးမတယ်။

တစ်ခါတစ်လေ ပုံတိုပတ်စလေးတွေနဲ့ ပြောဆိုဆုံးမတယ်။ ပြီးတော့ အဖေက သားတွေစာဖတ်ဝါသနာပါအောင် သူတို့ ဖတ်သင့်တဲ့ စာအုပ်လေးတွေကို ဝယ်လာပြီး သူတို့ မြင်သာတဲ့နေရာမှာမသိမသာချပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီထဲက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ချို့ ကို မသိမသာပြောပေးတတ်လို့ သူတို့ အနေနဲ့ စာအုပ်ထဲက သိလိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ အလှအယက်ထော်ကြတော့တာပဲ။

ငြိမ်းဦး

“ အနားမှာ အမှားအမှန်ကို ပြောပေးနေနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်အပြီ ရှိနေရင် စာအုပ်ဖတ်ဖို့ မလိုဘူးပေါ့ကွာ.. ဗဟုသုတကလည်း အဲဒီလူက အမြဲပြောပြပေးနေတယ်ဆိုရင်ပေါ့.. ဒါပေမယ့်ဘဝမှာ အဲဒီလိုလူမျိုးကိုယ့်အနားမှာ မရှိနိုင်ဘူး.. ဒီတော့ ကိုယ့်အတွက်သိလိုတာတွေကို သိနိုင်တာက စာအုပ်ပဲ..”

“ ဝတ္ထု ကရောအဖေ..ဝတ္ထုဖတ်တာရော ကောင်းလား..”

“ ဝတ္ထုက စိတ်ခံစားမှုကို အဓိကပေးတဲ့ စာအုပ်ပဲ..ရသစာပေပေါ့ကွာ..အဲဒါက တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လူတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ဖတ်ရှုတတ်အောင် အကျိုးကျေးဇူးပေးတယ်လို့ အဖေထင်တယ်..ပြီးတော့ လူမှုဆက်ဆံရေးကို တတ်စေတယ်..ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေ စကားပြောတာ.. စိတ်ဓါတ်ကောင်းတွေထားတာ..အဲဒါတွေက ဖတ်တဲ့သူအပေါ် အရမ်းကို လွှမ်းမိုးစေတယ်..အဖေငယ်ငယ်က အေဂျေ ကရှိနိုင်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးရေးတဲ့ ရဲတိုက်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရှည်ကြီးဖတ်ပြီး ဝတ္ထုထဲက အဓိက ဇာတ်ဆောင်ရဲ့ လူပီသမှုကို အရမ်းအတုယူမိတယ်..သူလိုဖြစ်ချင်တယ်..လေးစားမိတယ်..အဲဒါဟာဝတ္ထုရဲ့ စွမ်းပကားပဲ..ဝတ္ထုဟာ စိတ်ဓါတ်ကောင်းတွေထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာရှိတယ်..လူတစ်ယောက်ရဲ့ သတ္တိရှိမှု..သူ့ရဲ့ ကောင်းဆံ့မှု..လူသားပီသမှုတွေကို ဗဟုသုတသဘောမျိုးပြောပြတာထက် အဲဒီအကြောင်း ရေးထားတဲ့ ရသစာအုပ် ဝတ္ထုကို ဖတ်လိုက်ခြင်းက စာဖတ်သူစိတ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးစွဲမြဲသွားစေတယ်..”

အဖေက စာအုပ်တွေဖတ်ဖို့ သူတို့ ညီအစ်ကိုကို စည်းရုံးပေမယ့် သူကတော့ စာဖတ်သိပ်ဝါသနာမပါပါ။ ဒါပေမယ့် ရဲကျော်စွာက

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

တော့ ရေရေလည်လည်ဖတ်ပါတယ်။ ပထမတော့ ကာတွန်းပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေညွှန်းတာတွေ သူကြားပြီး အဖေကိုသူဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်တွေပူဆာတော့တာပဲ။

စာအုပ်ဈေးကြီးတော့ အဖေက ရဲကျော်စွာဖတ်ချင်တာတွေကို အငှားဆိုင်မှာ ရှာငှားပေးရတယ်။ ဒါကြောင့်လားမသိဘူး။ ရဲကျော်စွာက သူ ထက်စကားပြောလည်း အချက်ကျကျပြောတတ်တယ်။ လူရည်လည်းနည်းနည်းလည်သလိုပဲ။

ဒါပေမယ့် ဝတ္ထုတွေသာ သူမဖတ်တာပါ။ သူများက ဖတ်ပြီး ပြောပြတာကိုတော့ သူနားထောင်တတ်ပါတယ်။ သူတို့ ငယ်ငယ်က အဖေက သူဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေအကြောင်းကို ပြန်ပြန်ပြောပြတယ် အထူးသဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်မှာပေါ့။ လေးငါးခြောက်နှစ်အရွယ်မှာတော့ ပုံပြင်တွေပေါ့။ အဲဒီထက်နည်းနည်းကြီးလာပြီး ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ကျတော့ အဖေဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေကို ပြန်ပြောပြတယ်။ နားထောင်လို့ အရမ်းကောင်းပါသေးတယ်။

လက်လာဒီပချစ်သူတို့၊ သေသော်မှတည့်ဩကြံကောင်း၏တို့၊ ရှုပနန္ဒီ ရှုပကလျာဏီတို့။ အရွယ်ကလည်းခံစားမှုတွေကိုသိလာပြီဆိုတော့ အဲဒီဇာတ်လမ်းတွေကို သူတို့ အရမ်းကိုနှစ်သက်စွဲလန်းခဲ့ကြတယ်။ ရယ်စရာပဲကောင်းပါသေးတော့။ ဇာတ်လမ်းတွေကရှည်လွန်းတော့ အဖေက ဇာတ်လမ်းတွေကို တစ်ညနည်းနည်းပြောပြောပြတယ် အဲဒါ အမေကပါဝင်နားထောင်နေလေ့ရှိပြီး အဖေမေ့ပြီး မပြောမိတဲ့ညမျိုးမှာ အမေကပါဝင်ပြီး တောင်းဆိုတတ်တယ်။

ငြိမ်းဦး

ထွန်းဇေယျာ ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိပါတယ်။အဲဒီအရသာမျိုးဟာ မိသားစုဘဝပဲလို့ သူထင်တယ်။ အဖေမှာ ဗဟုသုတတွေအရမ်းများတော့ အဖေအနားမှာသာနေရရင် သူတို့တွေ ဗဟုသုတဘယ်တော့မှ ငတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်လို့ သာပေါ့။အဖေသာနိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင် အဲဒီလို မိသားစုအရသာမျိုးရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူထင်တယ်။ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အဖေကို သူနိုင်ငံခြားမသွားစေချင်ဘူး။အဖေသာမရှိရင် သည်အိမ်ကြီးက ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သူ့ ရင်ထဲမှာ အဖေကို ခင်တွယ်လွန်းတဲ့ စိတ်ကပေါ်နေတယ်။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရောက်လာတော့ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး။ငယ်ငယ်ကလို အဖေနဲ့ သိပ်စကားမပြောမိဘူး။

ပြောဖြစ်ရင်လည်း ခပ်တိုတိုပဲ။ဒါပေမယ့် အမေနဲ့တော့ စကားတွေပြောမိတယ်။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့ လည်းလို့ သူစဉ်းစားမိတယ်။ အဖေကို အရင်ကထက်ကြောက်လာလို့ လား။ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ သူတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အတန်းပိုင်ဆရာမက မေးဖူးတယ်။

“ မင်းတို့ အဖေအမေတွေကို ကြောက်တယ်မဟုတ်လားဟေ့.. မိဘဆိုတာကြောက်မှကွယ့်.. နောက်မို့ ဆို ကလေးတွေဆို တတ်တယ်..”

အဲဒီတုန်းက တစ်တန်းလုံးက ကြောက်ပါတယ် ဆရာမလို့ ဖြေကြတယ်။ဒါကို သူမကျေနပ်ဘူး။ဒါကြောင့် သူကတော့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖြေချလိုက်တယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

“ သားကတော့ မကြောက်ပါဘူးဆရာမ..”

“ ဟေ..”

ဆရာမလည်း နည်းနည်းကြောင်သွားပုံရတယ်။ အနားက ကောင်တွေကလည်းသူ့ ကိုဝိုင်းဝေဖန်ကြတယ်။ ဟာ ဒီကောင်တော့ ဝရဲကြီးတော့မှာပဲပေါ့။ ဆရာမက သူ့ အနားကို ရောက်လာပြီး သူ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြန်မေးတယ်။

“ ထွန်းဇေယျာ..ကလေးတွေအတော်များများကယောကျ်ားလေးဆို အဖေကိုကြောက်တယ်.. မိန်းကလေးဆို အမေကိုကြောက်ကြတယ်.. မင်းက အဖေကိုလည်း မကြောက်ဖူးလား.. အမေကိုလည်း မကြောက်ဖူးလား..”

“ မကြောက်ပါဘူးဆရာမ..”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ မိဘဆိုတာကြောက်စရာမို့ မှုဟုတ်ဘဲ..”

“ ဟေ..”

“ မိဘဆိုတာ ချစ်စရာပါဆရာမ..”

ဆရာမမျက်နှာ တကယ်ပြီးသွားပါတယ်။ သူ့ ခေါင်းကိုဆရာမကတစ်ချက်ပုတ်ပြီး အတန်းရှေ့ ကိုပြန်ထွက်သွားတယ်။ ဒီစကားလုံးကို သူ့အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် ဆရာမရင်ကို ထိသွားတယ်ထင်ပါတယ်။

“ ကောင်းတယ်..ထွန်းဇေယျာ ဖြေတာ ဆရာမသဘောကျတယ်..မိဘကို ချစ်ခြင်းအားဖြင့် မိဘမကြိုက်တာတွေမလုပ်ဘူး..”

ငြိမ်းဦး

မိဘစကားအပြန်အလှန်ထောင်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ.. မိဘကိုကြောက်ပြီး ရိုသေတာထက် မိဘကိုချစ်ပြီးရိုသေတာ.. မိဘစကားနားထောင်တာကို ဆရာမပိုသဘောကျတယ်..ကဲ ကဲ.. သင်ခန်းစာလေးတွေပြန် စလိုက်ရအောင်..”

ဆရာမက အဲဒီလိုပါပဲ။ စာသင်နေရင်းက ကလေးတွေနည်းနည်းညှိုးငွေ လာပုံရရင် ဗဟုသုတဖြစ်စရာ၊ရယ်စရာ တစ်ခုခုကို ခဏအစားထိုးပြီးပြောတယ်။ပြီးတော့မှ သင်ခန်းစာတွေကိုပြန်စတယ်။

ထွန်းဇေယျာ အခုအချိန်အထိ အဖေကို အချစ်မလျော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာလို့လား မသိဘူး။ အဖေနဲ့ သိပ်တော့စကားမပြောမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၈)

မိသားစုရပ်တည်နိုင်တဲ့ ဝင်ငွေရှိမှရမယ်

ရဲကျော်စွာလည်း အဖေနိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်မယ့် သတင်းကြားကတည်းက လုံးဝမပျော်တော့ဘူး။ တကယ်တမ်းသာ အဖေအိမ်မှာမရှိရင် အိမ်က ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ သူ သိနေတယ်။ အဲဒီသတင်းကို အမေ့ဆီက ကြားခြင်းခြင်း သူမျက်ရည် ကျမိပါတယ်။

" အမေရယ်..အဖေ့ကို နိုင်ငံခြားမသွားခိုင်းပါနဲ့ လား.. အဖေ မရှိရင် သားဘယ်လိုမှ နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး.."

" ဒါတော့ ဒါပေါ့သားရယ်.. ဒါပေမယ့် အမေတို့ အခြေအနေ ကလည်း သားသိတဲ့အတိုင်းပဲ.. ဒီထွက်ပေါက်လေးမှမရှိရင် အမေတို့ ရှေ့ကိုဘယ်လိုမှ ဆက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး.. သားအစ်ကိုကိုလည်း ဆရာကောင်းကောင်းနဲ့ အမေတို့ သင်ခိုင်းဖို့ လိုသေးတယ်.. ဒါပေမယ့် အမေကတိပေးပါတယ် သားရယ်.. မင်းတို့ အဖေနိုင်ငံခြားသွားရင် အမေ သားတို့ကို ဒီထက် နှစ်ဆတိုးပြီး ဂရုစိုက်ပါ့မယ်.. အမေ့မေတ္တာ နဲ့ အိမ်ကို မင်းတို့ အဖေလိုပဲ သာယာအောင်ထားပါ့မယ်.."

ရဲကျော်စွာ တွေ့တွေ့လေးစဉ်းစားနေမိပါတယ်။ အခုနေ့များ ထီတွေ့ဘာတွေ ထပေါက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ပိုက်

ငြိမ်းဦး

ဆံတွေသာများများရရင် သူတို့ အားလုံးအစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာ အဖေနဲ့အမေ မနေ့က တိုင်ပင်နေတာကို သူ့ကြားမိသလောက်က အဖေ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အဖေ မလေးရှားသွားအလုပ်လုပ်ဖို့ အတွက် လိုအပ်တဲ့ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမယ်ဆိုတာသိရတယ်။

ခဏချေးတဲ့ ပိုက်ဆံပေါ့။ ဟိုရောက်ပြီး တစ်လနှစ်လအတွင်းမှာ ပိုက်ဆံကို ဖွဲ့ဖွဲ့ပြီးဆပ်သွားလို့ရတယ်။ အတိုးမပေးရဘူး။ နောက်ပြီး အဲဒီသူငယ်ချင်းက အဖေအလုပ်ရဖို့ အတွက် အေဂျင်စီတွေနဲ့ ပါဆက်သွယ်ပေးမယ်တဲ့။

မနက်ဖြန်ဆိုရင် အဖေ့ကို အေဂျင်စီက လိုအပ်တဲ့အချက်တွေ လုပ်ပေးတော့မယ်။ ရဲကျော်စွာသက်ပြင်းသာချနေရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့ အဖိုးဖြစ်သူ ဦးခင်ထွန်းအကြောင်းပါပဲ။

ဦးခင်ထွန်းက အမေ့အဖေဖြစ်ပြီး လည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိသူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးလည်း အသင့်အတင့်ပြေလည်တယ်။ ပြီးတော့ အသိအကျွမ်းလည်း အရမ်းများတယ်။ အဖေနိုင်ငံခြားသွားမယ့်ကိစ္စကို အဖေ့ဆန္ဒအရ အမေက အတတ်နိုင်ဆုံးလို့ ဝှက်ထားတယ်။

အမေ့အမျိုးတွေအပေါ်မှာ အဖေက အမြင်သိပ်မကြည်လင်ဘူး။ အဖေက ပညာတတ်ပေမယ့် သူ့အပေါ်အမေ့ အမျိုးတွေကနိမ်တယ်လို့ ယူဆထားတယ်။ အမေ့ညီမ ရဲကျော်စွာရဲ့ အဒေါ်အပေါ်ပိုပြီး မြှောက်စားတယ်လို့ ထင်နေတယ်။

ဒီကိစ္စအပေါ် အဖိုးတို့ သိပုံမရသေးဘူး။ အဖိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်း

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

လင်းစွင့်ပြောပြီး တိုင်ပင်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။ ရဲကျော်စွာ သိသလောက် ကတော့ အဖိုးက ရဲကျော်စွာတို့ မြေးနှစ်ယောက်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ သူတို့အိမ်သွားလည်ရင် အစစအရာရာ အရမ်းအလိုလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို အမေကိုယ်တိုင်က လျှို့ဝှက်ထားတာ။ ဒါကို သူကသွားပြောလိုက်လို့ အဆူခံနေရဦးမယ်။ အထူးသဖြင့် အဖေက သူ့အပေါ်အမြင်တစ်မျိုးဖြစ်နေတဲ့ အမေ့အမျိုးတွေကို မခံချင် စိတ်နဲ့ စိတ်ဆိုးသွားနိုင်တယ်။

ရဲကျော်စွာ နည်းနည်းစဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဖေနိုင်ငံခြား သွားမယ့် ကိစ္စက အခုဖွင့်မပြောလည်း သွားမယ့်နေ့ လောက်ကျရင် အားလုံးသိကြမှာပဲ။ ဒီတော့ အဖိုးဆီသွားပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီနေ့ အိမ်မှာ အမေတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာ အချိန်ပိုရှိလို့ ပြောပြီး အဖိုးအိမ်ကို လစ်ထွက်လို့ ရတယ်။ ရဲကျော်စွာ လည်း အမေ့ကိုအရိပ်အခြေကြည့်ပြီး အချိန်ပိုရှိလို့ ကျောင်းခဏသွား ဦးမယ်ပြောပြီး အဖိုးအိမ်ကိုလစ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

အဖိုးတို့အိမ်က သူတို့အိမ်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ကျော်ကျော်မှာ ရှိပေမယ့် ကားမှတ်တိုင်တွေက စိပ်တော့ မှတ်တိုင်ငါးမှတ်တိုင် လောက်ပဲကားစီးလိုက်ရတယ်။ အဖိုးအိမ်ကိုရောက်တော့ ကံအား လျော်စွာပဲ အဖိုးတစ်ယောက်ထဲရှိတာတွေ့ ရတယ်။

သူလည်း အဖိုးကို ပြေးဖက်ရင်းက မျက်ရည်တွေဝိုင်းနေမိ တယ်။

" တကယ်ကတော့ စာမေးပွဲဝင်ဖြေတဲ့ လူတိုင်း မေးခွန်းတွေ ကိုနားလည်ရင်.. ဘယ်လိုဖြေရမလည်းဆိုတာ သိရင် စာမေးပွဲ အောင်မှာပဲ.. တစ်နည်းအားဖြင့် သူက သင်ခန်းစာတွေကို ကောင်းကောင်းရ နေရင် ဖြေနိုင်မှာပဲ..သင်ခန်းစာတွေကို နားမလည်ဘဲ သင်နေရရင် ဘယ်လိုမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး.."

၊

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝေဖန်လို့ရရင် ဆရာမတွေ သင်နေတာက တတ်ပြီးသားသူတွေကို သင်ပေးနေသူလိုပဲလို့ ဝေဖန်ချင်ပါတယ်။ ပြဌာန်းစာအုပ်ထဲက စာတွေကို အခြေခံက စပြီးရှင်းမပြဘူးလို့ သူထင်တယ်။ ဥပမာ သချာ်ဆိုပါတော့။ အခန်းတစ်ခန်းမှာ အဲဒီ တစ်ခန်းကဘာ ဆိုတာ အရင်ရှင်းပြသင့်တယ်။ ပြီးရင် သီအိုရီကိုရှင်းပြပေးသင့်တယ်။ အခုတော့ သချာ်ဆရာမက အခန်းတစ်ခန်းစီဆိုတာနဲ့ လေ့ကျင့် ခန်းတွေကို တန်းပြီး တွက်ခိုင်းတော့တာပဲ။

အခန်း (၉)

မိသားစုဘဝကို စွန့်ပြီး ငွေနှဲ့လဲကြရမယ်။

ကိုကျော်မွန် တစ်ယောက် သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ခွင့်ဆယ်ရက်ယူထားပြီး အေဂျင်စီနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး နိုင်ငံခြားသွားမယ့် ကိစ္စတွေလုပ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် အိမ်ကို သိပ်မကပ်ဖြစ်ဘူး။ မနက်ဆိုရင် ခနာရီလောက်ကတည်းက အိမ်ကထွက်ပြီး ညနေငါးနာရီလောက်မှပြန်ပြန်လာတယ်။

ဒီကြားထဲ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ Guide သင်ပေးတဲ့ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကြော်ငြာလေးတွေ့လို့ ဖုန်းဆက်မိတယ်။ သင်ပေးမယ့်သူက အသက် ၂၅နှစ်လောက်ရှိမယ့် လူငယ်လေး။ ချာတီတ်က ဆယ်တန်းမှာ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်ပြီး အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားတယ်။

ဒါပေမယ့် ချာတီတ်က ပဲမများဘူး။ ပညာဂုဏ်နဲ့ မမောက်မာဘူး။ ရိုးသားပုံလည်းရတယ်။ ပြီးတော့ လခအနေနဲ့ လည်း အများကြီး မတောင်းဘူး။ သူများတွေနဲ့ ယှဉ်ရင် နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ ဇနီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး Guide ဆရာလေးကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာက သား သိပ်မလိုက်နိုင်တဲ့ဘာသာတွေမှာ အဲဒီဆရာလေးက အရမ်းထူးချွန်နေတယ်။

အဲဒီတော့ လေးဘာသာယူလိုက်တယ်။ အခုသားတက်နေ
တဲ့ကုမ္ပဏီကို ရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ပိုက်ဆံတော့ သိပ်ထပ်မစိုက်
ရတော့ဘူး။ သား ကုမ္ပဏီသွားနေတဲ့ အချိန်တွေ ကားစီးရတဲ့ ဒုက္ခတွေ
မရှိတော့ဘူး။ အခုဆိုရင် အိမ်ကိုလာပြီး Guide လုပ်ပေးနေတာ ၂
ရက်ရှိပြီ။

ကိုကျော်မွန်လေ့လာမိသလောက်ကတော့ မဆိုးဘူး။ ဒီဆရာ
လေးက အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အရင်ကတည်းက ကိုကျော်မွန်တွေ့ခဲ့
သလိုပဲ ပညာသင်ကြားရေးမှာ နားမလည်တာတွေကြောင့် ကလေး
တွေ စာမလိုက်နိုင်တာ။ စာမေးပွဲမှတော့ကျကြတာ။ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို
နားလည်ရင် စာလိုက်နိုင်လိမ့်မယ်။

သားပညာရေးအတွက် စိတ်နည်းနည်းအေးသွားတော့ နိုင်ငံ
ခြားသွားမယ့်ဖက်ကို အာရုံပိုထားနိုင်လာတယ်။ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်က အဆက်အသွယ်လှုပ်ပေးလို့ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ပြန်ဆုံတယ်။ အဲဒီကောင်
က ချမ်းသာနေတယ်။

အိနဲ့ ပဲ သူ့ အခြေအနေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောပြီးနိုင်ငံ
ခြားသွားဖို့ ကိစ္စအတွက် အကူအညီတောင်းမိတယ်။

" ငွေက ကိစ္စမရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ..မင်း..ဟိုမှာအဆင်
ပြေဖို့ ပဲ ကျိုးစား.. ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်က ငါလည်း ငွေနည်း
နည်းကျပ်နေတော့ ဂျပန်တို့ ကိုရီးယားတို့ လောက်ကိုတော့ ငါ
မတတ်နိုင်သေးဘူး.. မလေးရှားလောက်ဆိုရင်တော့ အေးဆေးပဲ.."

မလေးရှားက သိပ်တော့အခြေအနေမကောင်းပေမယ့် ဒီလို ပဲ စွန့်ပြီးသွားနေတဲ့သူတွေများတာပဲ။ဒီတော့ စုံစမ်းကြည့်တော့ အေဂျင်စီတွေကလည်း စိတ်ချရဲ့ အေဂျင်စီသုံးလေးခုရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့ အခုတော့ ပတ်စပို့ လျှောက်ထားတယ်။ အေဂျင်စီကို ပေးရမယ့် ပိုက်ဆံတွေကတော့ အခုထိမပေးရသေးဘူး။

ဒါပေမယ့် အေဂျင်စီက သုံးရစ်ခွဲပေးဖို့ တောင်းဆိုနေပြီ။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်လောက်မှာ သူငယ်ချင်းဆီက ပထမအရစ်ပိုက်ဆံ သွားယူမယ်။ မလေးရှားမှာ သူရမယ့် လစာ အခုမြန်မာပြည်မှာသူရနေတဲ့ လစာရဲ့ ၂ဆခွဲလောက်ရှိတယ်။ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဝိုင်းမှာ ဒီထက်ပိုများလာမယ်လို့ အေးဂျင့်ကပြောပါတယ်။

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့တဲ့ အခြေအနေမို့ သူတို့ လင်မယားတိုင်ပင်ပြီး မဖြစ်မနေနိုင်ငံခြားသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေထုတ်ပေးမယ့် သူငယ်ချင်းကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်။

“ ပထမဆုံးရတဲ့ လစာကနေ တစ်ဝက်စီပဲ ငါယူပါမယ်.. တကယ်လို့ မင်းတို့ မှာ ငွေကြေးသိပ်အခက်အခဲဖြစ်နေတဲ့ လမျိုးရှိရင်လည်း ငါ့ကိုကြိုပြောပေါ့ကွာ..အဲဒီလတစ်လကိုတော့ ငါမယူဘဲနေပေးမယ်..”

အေးဂျင့်ကလည်း ဟိုမှာရမယ့် အလုပ်အတွက် စိတ်အေးဖို့ ပြောပါတယ်။ အလုပ်သမားပေါင်း ရာနဲ့ သီတည်း ပို့ ပေးထားလို့ ယုံကြည်စေချင်တဲ့အကြောင်း။အလိမ်အညာ အေးဂျင့်မျိုးမဟုတ်တဲ့အကြောင်း

ငြိမ်းဦး

တွေပြောပြပါတယ်။ တကယ်လည်း တီးခေါက်ကြည့်မိတော့ အမှန် အကန် အေဂျင်စီဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုပဲစိုးရိမ်တယ်။ ဟိုဖက်က အလုပ်ရှင်ရဲ့ သဘောထားပါပဲ။ ပထမသဘောတူညီထားတုန်းက တစ်မျိုး၊ တကယ် တမ်း အလုပ်သမားရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်တတ်တာ သူကြားဖူးလို့ ပါ။ ကံကိုယ့်ပြီး ဆူးပုံနင်းရမယ့်ကိန်း၊ သွားရမယ့်ကိန်းပါ။

ပြဿနာက ဖခင်ဖြစ်သူနိုင်ငံခြားအလုပ်သွားလုပ်တော့မယ် ဆိုတာနဲ့ သားနှစ်ယောက်က အတော်ညှိုးငယ်သွားကြတယ်။ သူတို့ က အဖေကို အရမ်းခင်တွယ်တဲ့ကောင်တွေ။ ကိုကျော်မွန်လည်း သား တွေနဲ့ ချစ်ဇနီးကိုခွဲပြီး နိုင်ငံခြားမှာ နှစ်ရှည်လများအလုပ်သွားမလုပ် ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အခြေအနေက မလုပ်ရင်မရတော့တဲ့ အခြေအနေပါ။

ညကတော့ သားအငယ်ကောင်က သူ့ အနားရောက်လာပြီး ဝိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ထိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဝိုင်သံနည်းနည်းပါတဲ့အသံနဲ့ မေး ပါတယ်။

" အဖေ တကယ်သွားတော့မလို့ လား.."

" အင်း..အဖေလည်း မသွားချင်ပါဘူးသားရယ်..ဒါပေမယ့် ကွာ..မြန်မာစကားပုံရှိတာပဲ..အနာခံမှ အသာစံရမယ်ဆိုတာလေ.. အဖေလည်း ဟိုကျရင် သားတို့ ကိုလွမ်းနေမှာ.."

" သားတို့ ကိုလွမ်းမှာပါ.."

ကိုကျော်မွန်သူ သားခေါင်းကဆံပင်တွေကို ပွတ်ပေးလိုက် တယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

" အိမ်မှာ အမြဲရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်မရှိရင် တစ်ခုခုလိုနေ သလို ခံစားရမှာ..အင်း..ဒါပေမယ့် အဖေက ပိုဆိုးမှာပေါ့နော်.. သား တို့ က ဒီမှာ အဖေမရှိပေမယ့် အစ်ကိုရှိတယ်..အမေရှိတယ်..အဖေ က သားတို့ အားလုံးကို ထားပြီးသွားရမှာ..အဖေကို သားသနားတယ် အဖေဟိုကျရင် သားတို့ ဆီမှန်မှန်ဖုန်းဆက်ပါနော်.."

" သားကလည်းကွာ..အခု အင်တာနက်ကလည်းမြန်လာပြီ ဆိုတော့ ညတိုင်း အဖေတို့ ဝိုင်ဘာနဲ့ ဝီဒီယိုဖွင့်ပြီး စကားတွေပြော ကြမယ်လေ.. တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မြင်လည်းမြင်တယ်.. အသံလည်းကြားတော့ အဖေတို့ နီးနီးလေးလိုပဲဖြစ်နေမှာ.. သားတို့ လို ချင်တာတွေလည်း အဖေဟိုကပို့ ပေးမယ်လေ.."

" အင်တာနက် ကနေ ဝီဒီယိုနဲ့ စကားပြောနိုင်ပေမယ့် အဖေက အိမ်မှာတကယ်မှ မရှိတာ.."

ကိုကျော်မွန်ပြီးမိသွားတယ်။ သားက သူ့သွားမှာကိုအမှန် တကယ်ခံစားနေရတာပါလား။ ဟိုမှာက အနည်းဆုံး ၂နှစ်လုပ်မယ် လို့ စာချုပ်ချုပ်ထားတာ။ အဲဒီအတောအတွင်း ခွင့်ရရင်တောင်မှ အ လွန်ဆုံးဆယ်ရက်ပဲ ပြန်လို့ ရမှာ။

ညတုန်းက အိပ်မရတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်မှာ သွားထိုင် တော့ သားကြီး ထွန်းဇေယျာက အရင် ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်နေတာတွေ ရတယ်။

- " သား အိပ်မပျော်ဘူးလား.."
- " ဟုတ်ကဲ့.."
- " သား..စာတွေလိုက်နိုင်ပြီလား.."

ငြိမ်းဦး

“ ဟုတ်ကဲ့..ဆရာက သားမလိုက်နိုင်တာတွေကို အစကနေ သေသေချာချာရှင်းပြပေးတယ်.. အခုတော့ အဆင်ပြေပါတယ် အဖေ ဒီသင်ခန်းစာကို အရင်က သားဘာမှမသိခဲ့တာပါ..”

“ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့သားရယ်.. အဖေဟိုမှာရောက်နေတဲ့ အချိန် ဒီမှာသားတို့ စာမေးပွဲကြီး ဖြေရမှာနော်..အဖေ ဒီမှာမရှိပေမယ့် သားတို့ အမေက စာမေးပွဲဖြေဖို့ အားလုံးအဆင်ပြေအောင်စီမံထား ပေးထားမှာ..ဘာမှစိတ်မပူနဲ့.. နှောက်ပြီး အဖေမရှိလို့လည်း သား အားမငယ်နဲ့..”

ထွန်းဇေယျာ သူ့ဖက်အလှည့်မှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းနေတာ တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုကျော်မွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။ ဪ သားကြီးကလည်း သူ့ကိုနိုင်ငံခြားမသွားစေချင်တော့ စိတ်ထိခိုက်နေ ရှာမှာပဲ။

“ အခုလည်း စာတွေကျွန်ုပ်တို့အခါ အဖေ အနားမှာမရှိလို့ ဆိုပြီး စိတ်မလေနေနဲ့နော်.. ဟိုမှာ နှစ်ဆိုတာ ဘာမှကြာတာ မဟုတ်ဘူး..ရက်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်လောက်ပဲ ကြာမှာ..”

“ ဒါပေမယ့် အဖေ..ရက်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်လွမ်းနေရမှာ..”

“ ဝိုင်ဘာနဲ့ စကားတွေပြောကြမယ်လေ.. အဖေဟိုရောက် တာနဲ့ သားတို့ အတွက် ဆမ်ဆောင်း မိုဒယ်မြင့် ဖုန်းတစ်ယောက်တစ် လုံး ဝယ်ပေးခိုင်းလိုက်မယ်..”

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်လို့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကတိတ်ဆိတ်နေ ပါတယ်။ အရှေ့ဖက်ခပ်ယွန်းယွန်းမှာ လသော်တာက ခပ်ကွေးကွေး

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

လေးပေါ်နေတယ်။ နောက်တော့ သားအဖနှစ်ယောက် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ကြဘဲ အတွေးကိုယ်စီနဲ့ ငြိမ်နေမိကြတယ်။

နာရီဝက်လောက်အကြာမှာတော့ နည်းနည်းအေးလာတာနဲ့ သားကို လက်တို့ ပြီး အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ ကိုကျော်မွန်လည်း ထုံးစံအတိုင်းပဲ မြို့ ထဲထွက်ပြီး လုပ်စရာကိုင်စရာတွေကို လုပ်ရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဖေအပေါ်မှာ ခင်တွယ်လွန်းတဲ့ သားနှစ်ယောက် အကြောင်းကို တွေးမိတဲ့အခါ စိတ်မကောင်းပြန်ဘူး။ တကယ်တမ်းပြော ရရင် ကိုကျော်မွန် ကိုယ်တိုင်က စိတ်နပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စနဲ့လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တုန်းက နယ်မြို့လေးတစ်မြို့ ကိုခရီးသွားရတယ်။ အဲဒီမှာ ဆယ်ရက် လောက်ကြာတယ်။

အိမ်ကိုလွမ်းလို့ အချိန်ရတာနဲ့ ဖုန်းကောက်ဆက်တော့တာပဲ သူ့ ဝန်ထမ်းတွေကတော့ သူ့ ကိုပြုံးကြတယ်။ လူတွေမှာ Home Sick ဆိုတာကို အရမ်းခံစားကြတဲ့ လူတွေရှိသလို တစ်ချို့တွေကလည်း မိသားစုအပေါ် သိပ်ပြီး ခံစားမှုမရှိကြဘူး။ အိမ်အလွမ်းဟာ ကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးတော့ ပိုခံရပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသဘော်သားတွေ၊ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်တဲ့သူတွေအတော်များများမှာ Home Sick ရှိကြပါတယ်။ အနုအရင့်တော့ ကွာမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ကိုကျော်မွန်သိနေတယ်။ သူ့ မှာရှိမယ့် Home Sick က အကြီးစားအရင့်စား။

ကိုကျော်မွန်လည်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါတယ်။ ဒီနေ့ တော့ မြို့ ထဲက ကိစ္စတွေစောစောပဲ ပြီးတာနဲ့ အိမ်မှာစားဖို့ ခေါက်ဆွဲကြော်

ငြိမ်းဦး

သုံးပွဲ ဝယ်လာခဲ့တယ်။ မသွားခင် အချိန်လေးတော့ မိသားစုနဲ့ အချိန် တွေ့ပိုပေးဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ အားလုံးလူစုံတက်စုံရှိနေလို့ ကိုကျော်မွန် လည်း ခဏနားပြီး ရေချိုးတယ်။ ပြီးတော့ မိသားစု ထမင်းစောစော စားမယ်ဆိုပြီး ထမင်းစားပွဲပြင်ပါတယ်။ ထမင်းပွဲမှာ ခေါက်ဆွဲကြော် တွေကို သားနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ပွဲထည့်ပေးထားတယ်။ သူတို့ လင်မယားကတော့ တစ်ပွဲကို နှစ်ယောက် ထမင်းဖြူနဲ့ စားကြ မယ်။

စားမယ်လို့ ပြင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ သူ့ ဇနီးရဲ့ တယ်လီဖုန်း လေးက အသံပြည်လာတယ်။ ဒီတော့ သူ့ ဇနီးက မစားနိုင်သေးဘဲ ဖုန်းထပြောတယ်။

" ဟုတ်ကဲ့..အမိနဲ့ ရှိပါ.."

" ဟင်..ဘယ်သူလဲ..ဪ..ယမင်းလား.. အင်းပြော.. ဘာ အရေးကြီးတယ်ဟုတ်လား..အခုငါ့ထူမင်းစားတော့မလို့ .. နောက်မှ ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်လေ.. ဘာ အခုပဲပြောချင်တယ်ဟုတ်လား.. အေး လေ ကောင်းပြီ.. ပြောပြော ငါနားထောင်နေတယ်.."

အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကိုကျော်မွန်ကလည်း သူ့ မိန်းမကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေမိသလို သားနှစ်ယောက် ကလည်း သူတို့ အမေကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။

" အင်း..ပြော..အင်း..ဪ..ဟုတ်လား..အင်း ပြော.."

သူ့ ဇနီးက မတ်တပ်ရပ်နေရာကနေ အားမလိုအားမရဖြစ် ပြီး ထမင်းစားပွဲနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်လာထိုင်ပါတယ်။ သူ့ ကိုကြည့် ရတာ နည်းနည်းစိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်။

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

အမေဖြစ်သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမြင်တော့ သားနှစ်ယောက် ကလည်း ခေါက်ဆွဲကြော် ဆက်မစားနိုင်ဘဲ ဇွန်းလေးတွေကို ကိုင် ထားရင်း အမေမျက်နှာကိုငေးကြည့်နေကြတယ်။ သူ့ ဇနီးဖုန်းပြောနေ တာ ငါးမိနှစ်လောက်များရှိမလားမသိဘူး။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ ဇနီးဆီက အင်း ဟုတ်လား အင်းဆို တာလောက်ပဲ အနည်းငယ်ကြားရပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်သာညိတ် နေတာတွေ ရပါတယ်။ ဖုန်းလည်း ပြောပြီးသွားရော သူ့ ဇနီးကဖုန်းကို ဖိတ်လိုက်ပြီး သူ့ ဘေးမှာ ဝမ်းသာအားရဝင်ထိုင်တယ်။

“ဟင်းဟင်း...ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး..”

“အမေကလည်းဗျာ..ဝမ်းသာစရာလား..ဝမ်းနည်းစရာလား အဲဒါပဲ အရင်ပြောချတော့..”

သားအငယ်ကောင်က စိတ်သိပ်ရှည်ပုံမရတော့ဘူး။ ဒီတော့ မှ သူ့ ဇနီးက ကမန်းကတန်းပြောချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ ဒီလိုဒီလို..”

သူ့ ဇနီးရဲ့ သူငယ်ချင်းယမင်းဆီက အင်တာဗျူးတစ်ခုသွား လျှောက်ဖို့ ပြောတဲ့စကား ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီက နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်မှာ အခုမှ လာဖွင့်တဲ့ ကုမ္ပဏီဖြစ်ပါ သတဲ့။ အဲဒါ လူအမြောက်အများလိုအပ်နေပြီး အထူးသဖြင့် အုပ်ချုပ် ရေးပိုင်းကျွမ်းကျင်တဲ့ အသက်အရွယ်သင့်တင့်တဲ့ အမျိုးသားတွေကို အလိုရှိနေပါသတဲ့။

လစာကတော့ နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီဖြစ်တဲ့အတွက် ဒေါ်လာနဲ့ ပေးချေမယ် ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကျော်မွန် အနေနဲ့ ကတော့

ငြိမ်းဦး

အဲဒီကိစ္စအပေါ်မှာ မဝံ့မရဲဖြစ်မိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့သူ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ။

သူ့မှာသာမန်ဘွဲ့ လေးတစ်ခုသာရှိပါတယ်။ အခုလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သူ့ရာထူးက အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီရဲ့ ဝန်ထမ်း များအပေါ်စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်ရတဲ့ နေရာသာဖြစ်တယ်။ ကုမ္ပဏီမှာက စာရင်းကိုင်ကျွမ်းကျင်သူတွေနဲ့ ကျွမ်းကျင်လုပ်သားတွေက လခပို ကောင်းတယ်လို့ သူသိထားတယ်။ ဒီတော့ အခု သူ့ဇနီး ပြောတဲ့ အလုပ်အပေါ် သိပ်မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဇနီးကတော့အား တက်သရောရှိလှပါတယ်။

" စိစွဲကို အခုညတွင်းခြင်းပဲ ကွန်ပျူတာဆိုင်မှာသွားရိုက်နော် ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာနဲ့ ရဲစခန်းထောက်ခံစာတွေက နောက်မှတင် လို့ရ တယ်တဲ့.. အခုဟာက အမြန်ဆုံးအင်တာဗျူးချင်နေတယ်ပြော တယ်.. အဲဒါမနက်ဖြန် မနက်ကိုးနာရီခွဲကို အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို သွားလိုက် နော်.. မနက်ကျရင် ယမင်းက အသေးစိတ်ထပ်ဆက်ပေးလိမ့်မယ်.."

ပညာရေး အထောက်အထားတွေကတော့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ လုပ်ကတည်းက အဆင်သင့်ဖိုင်ထဲမှာ ထည့်ထားပြီးသားဆိုတော့ စိစွဲသာ ရိုက်ဖို့လိုတာပါ။ သားနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့မျက်နှာကိုကွက် ကြည့်ကွက်ကြည့်ပေါ့။

" ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လစာလည်းကောင်းမယ်.. ဒီမှာလည်းနေရ မယ်ဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့.. ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သား တို့.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

“ ဟုတ်ကဲ့အမေ..အဖေနိုင်ငံခြားမသွားရဘဲ သားတို့နဲ့အတူ အိုမေက္ခာအိမ်မက္ခာနေရရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ..”

နောက်တော့ ထမင်းပွဲက ဘယ်လိုပြီးသွားမှန်းတောင်မသိရပါဘူး။ သားနှစ်ယောက်က အူဖြူးနေတော့ သူ့ အနေနဲ့ အခုအလုပ်ကို တကယ်တမ်းရသွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ မမျှော်ဝံ့ဝံ့ မျှော်ဝံ့ဝံ့ဖြစ်မိပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ သူ့ဇနီးက ဘုရားပန်း အသစ်လဲခြင်း၊ သောက်တော်ရေးနဲ့ ဆွမ်းအစရှိတာတွေပြင်ဆင်ပေးပြီး သူ့ကို ကပ်လှူခိုင်းတယ်။ အစစအရာရာပြင်ဆင်ပြီးတဲ့နောက် ယမင်းဆီကရတဲ့ လိပ်စာအတိုင်းပဲ ကုမ္ပဏီကိုသွားလိုက်တယ်။

ကုမ္ပဏီက ရုံးခန်းက သိပ်မကြီးဘူး။ အခုမှ ပြင်ဆင်နေဆဲပါပဲ။ ပရိဘောဂအချို့နဲ့ အတွင်းအစိတ်အပိုင်းတွေကို လဲလှယ်တပ်ဆင်နေတာတွေ ရတယ်။ အဝန်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထိုင်နေတာတွေ လို့ မေးစမ်းပြီး သူ့ မှာပါလာတဲ့ စီစီပုံစံကိုပေးလိုက်တယ်။ အထဲမှာ သူ့ လိုပဲစောင့်နေတဲ့ သူ့လေးငါးယောက်ရှိပေမယ့် သူကအသက်အကြီးဆုံးပဲ။

နောက်တော့ အံ့သြစရာပဲ။ သူ့ ရှေ့မှာရောက်နေတဲ့သူတွေကို အင်တာဗျူးအရင်မလုပ်ဘဲ သူ့ကိုအရင်ဆုံးစပြီး အင်တာဗျူးလုပ်ပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့သူ့လည်းရုံးခန်းထဲကို ခပ်တည်တည်ပဲဝင်သွားမိတယ်။ သူ့အနေနဲ့က အခုအချိန်မှာ အလုပ်နှစ်ခုရွေးချယ်စရာရှိနေလို့ အဲဒီလိုရဲရင့်နေတာလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။

အထဲမှာ နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက်နဲ့ မြန်မာအမျိုးသားတစ်
ယောက်ထိုင်နေပါတယ်။

“နာမည်က ဦးကျော်မွန်နော်..”

“ဟုတ်ပါတယ်..”

“စိတ္တိမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ကျွမ်းကျင်မှုဖော်ပြထားတယ်.. အဲဒါကို
နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက်က စိတ်ဝင်စားတယ်.. ဒါကြောင့် မောင်ရင့်
ကို သူတို့ ကပဲ တိုက်ရိုက်အင်တာဗျူးမေးမယ်.. ဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်
လား..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

အဲဒီတော့မှ နိုင်ငံခြားသားတွေက သူ့ကို တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ အင်တာဗျူးကြပါတော့တယ်။ သူ့ အင်္ဂလိပ်
စာက အရမ်းအကောင်းကြီး မဟုတ်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားသားတွေ
သဘောကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ရုံးလုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအများကြီးရှိ
တယ်ဆိုတာကိုလည်း သဘောကျတယ်။ အထူးသဖြင့် စီမံခန့်ခွဲရေး
ပိုင်းမှာ ပိုမေးကြတယ်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် အမေးအဖြေတွေလုပ်ပြီး
နိုင်ငံခြားသားတွေက သူ့ကို အီးမေးလ်တစ်စောင် ရေးခိုင်းတယ်။
အကြောင်းအရာကိုပြောပြပေးတယ်။ ဒါနဲ့သူလည်းအသင့်ရှေ့မှာရှိနေ
တဲ့စာရွက်ပေါ်မှာ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ရေးပေးလိုက်တယ်။ တစ်မိနစ်
လောက်မှာပဲအီးမေးလ်ပြီးသွားတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေက သူ့ စာကို
လေ့လာကြတယ်။

ပြီးတော့ ခေါင်းခြင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြပြီးတဲ့နောက် သူ့ကို
အလုပ်ခန့် လိုက်ကြပါတော့တယ်။

အခန်း (၁၀)

မှန်တိုင်းဆဲရင် လေပြေလာတယ်

ကျော်သီဟတစ်ယောက်အရမ်းကို ပျော်နေပါတယ်။ ဒါဟာ အဖိုးလက်ချက်ဆိုတာ သူ့သိနေတယ်။ အဖိုးဆီသွားတုန်းက အိမ် အခြေအနေတွေကို အဖိုးကိုအားလုံးပြောပြလိုက်မိတယ်။အဲဒီတော့ အဖိုးကသက်ပြင်းတစ်ချက်လေးလေးတွဲ တွဲ ချပြီး ပြောပါတယ်။

" သားအဖေ ဟောင်ကျော်မွန်က ခေါင်းနည်းနည်းမာတယ် ငါ့မြေးရဲ့.. သူ့ကိုအဖိုးအကူအညီတွေပေးဖို့ ကျိုးစားဖူးတယ်.. သူက ခါးခါးသီးသီးပဲ.. ယောက္ခမဆီက သူ့ဘာအကူအညီမှမလိုချင်ဘူး.. မာနပေါ့ငါ့မြေးရယ်..အမှန်တော့အဲဒါကမထားသင့်တဲ့မာနပဲ..ဘာဖြစ် လို့ လည်းဆိုတော့ သားမက်နဲ့ ယောက္ခမဆိုတာက ဆွေမျိုးတော်နေ ပြီလေ..သားဖြစ်သွားပြီ.. အဲဒါကို သူနားမလည်ဘူး..အဖိုးမှာအဆက် အသွယ်တွေအများကြီးရှိတယ်.. သူ့ အတွက် အခွင့်အရေးကောင်း တွေဖန်တီးပေးချင်တယ်.. တစ်ခါတုန်းက သူ့အတွက် အဖိုးလစာ ကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုရှာပေးဖူးတယ်.. သူက အဲဒါကို အင်တာဗျူး သွားမဖြေဘူး.."

ငြိမ်းဦး

ရဲကျော်စွာ အံ့ဩသွားပါတယ်။ သူ့ အဖေ့ရဲ့ မာနကို အံ့ဩမိတာပါ။

" ငွေကြေးကအစ.. အဖိုးတို့က နည်းနည်းပါးပါးထောက်ပံ့ပေးချင်တယ်.. ဒါပေမယ့် သူကလုံးဝငြင်းတယ်.. သားအမေကတော့ ကလေးတွေ ပညာရေး အတွက်ဆိုပြီး အတင်းယူလို့ သူလက်ခံနေရတာ.. အဲဒီလောက်အထိ ခေါင်းမာတယ်.. အင်းလေ.. သူတို့အိမ်ထောင်ပြုတုန်းက အဖိုးတို့ကလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သမီးနဲ့ သူ့ကို သဘောမတူဘူးပြောခဲ့မိတာကိုး.."

အဖိုးက ရဲကျော်စွာခေါင်းက ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးရင်းက။

" ဒီတော့ ဒီတစ်ခါတော့ အဖိုးတို့ ပရိယာယ်သုံးရလိမ့်မယ်.. အခုငါ့မြေးလေးအိမ်ပြန်တော့.. ကြာနေရင် သားအမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်.. အိမ်ရောက်ရင် ဘာမှမသိသလိုနေ.. ဟုတ်ပြီလား.. အဖိုးဆီလာတွေ့ တယ်ဆိုတာလည်း မပြောနဲ့.. သားအမေကိုလည်း မပြောနဲ့.. သားအစ်ကိုကိုလည်း မပြောနဲ့.."

အဖိုးက သူ့ကိုမုန့်ဖိုးလည်းပေးပြီး အိမ်ကိုပြန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အခုတော့ အဖေအလုပ်ရပြီဆိုတာသိရတယ်။ ကောင်းတာက နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီ၊ အခုမှစဖွင့်မယ့် ကုမ္ပဏီ၊ အဖေက အုပ်ချုပ်ရေး မန်နေဂျာရာထူးတဲ့။ လစာကလည်း အတော်ကောင်းဆိုပဲ။

အမေကတော့ ပျော်ပြီလေ။ အမေတွင်လားဆိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အစ်ကိုလည်း အသားကုန်ပျော်နေတာပေါ့။ အဖေ့ဆီက သတင်းကြားကြားခြင်းအစ်ကိုက ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကျွေးပါတယ်။ အမေ

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

က ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလည်း သားရယ်။ ဒီသတင်းက ဝမ်းသာစရာ သတင်းလေလို့ပြောတော့အစ်ကိုက သားဝမ်းသာလွန်းလို့ငိုတာပါတဲ့။

အဖေအလုပ်ခြင်း အပေါ်မှာ အောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ ဒီညမှာ တော့ မိသားစုတစ်ခုလုံး သူတို့လမ်းထိပ်ကစားသောက်ဆိုင်မှာ ညစာထွက်စားကြတယ်။ ဟင်းပွဲတွေက စုံစုံညီညီ။

အမေက အဖေပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ တရှိတသေထည့် ပေးနေတာမြင်တော့ ရဲကျော်စွာ ပျော်သွားတယ်။ အမေ အဖေကို အရင်တုန်းက ရန်စကားတွေပြောခဲ့တာ အဖေကို မချစ်လို့ ပြောခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အဖေက ညစာစားနေရင်းနဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုပြီး။

"ဟေ့ ဒီသတင်းကို ယောက္ခမကြီးကို မပြောနဲ့ဦးနော်.. အဖိုးကြီး အံ့ဩသွားအောင် .."

ရဲကျော်စွာ ပြုံးလိုက်ပါတယ်။ အမေကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့အဖေကို အသိပေးရမယ်။ မရဘူးမရဘူး။ အဖေလည်း ဒီသတင်းကိုကြားရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ။ အခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြောမယ်။ စောစောကတော့ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေတာနဲ့ အဖေတောင် သတိမရဘူးလို့ပြောပြီးတယ်လီ ဖုန်းကောက်ဆက်ပါတော့တယ်။

အမေက အားလုံးကြားရအောင် စပီကာကိုဖွင့်ပြီးပြောတယ်။ အမေ့ဖုန်းလေးက စားပွဲအလယ်မှာ။

"အဖေ..အဖေနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား.. အဖေ့ဆီသမီး မလာဖြစ်တာကြာပြီ.. အခုဝမ်းသာစရာသတင်းပြောစရာရှိလို့ အဖေရ အနားမှာ အမေရော့ရှိလား.."

ငြိမ်းဦး

"အင်း..ရှိတယ်.."

"ဒါဆို စပီကာ ဖွင့်ထားလိုက်အဖေ..သမီးအနားမှာလည်း အားလုံးရှိတယ်..သမီးလည်း စပီကာဖွင့်ထားတယ်.."

"အေး အေး..ဝမ်းသားစရာဆိုလည်း ဝမ်းသာရတာပေါ့.. အဖေ အခုပဲ စပီကာဖွင့်လိုက်ပြီ.."

"ဒီလို အဖေနဲ့ အမေတို့ရေ.. ကိုကျော်မွန် အခုနိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်ရပြီ.. လစာကလည်း အရမ်းကောင်း တယ်အဖေရ.. ဟင်းဟင်း.. ဒေါ်လှနဲ့ ရမှာလေ.."

"ဟေ့..ဟုတ်လား.. တယ်ဟုတ်တဲ့ ငါတို့သားမက်လေးပါ လား..အမေကြီးရေ မင့်သားမက်လေး အလုပ်သစ်ရပြီတဲ့ လစာက လည်း အရမ်းကောင်းဆိုပဲ..ဟားဟား.."

ရဲကျော်စွာကလည်း ဟားဟားလို့ ထရယ်လိုက်ပါတယ်။

"ငါတို့ သားမက်လေးက အင်္ဂလိပ်စာကလည်း အရမ်းကို ကောင်းတာကိုး..နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီနဲ့ကတော့ အံ့ကိုက်ပဲဟေ့.. ဒါနဲ့ ငါ့မြေးရဲကျော်စွာ အသံမကြားရပါလား..ဘာလုပ်နေသလဲ.."

"စောစောက သားရယ်သံ အစိုးမကြားဘူးလား.."

"ဪ..စောစောက သားရယ်လိုက်တာလား..အခုတော့ သားရယ်နိုင်ပြီပေါ့လေ.. အစိုးလည်း ငါ့မြေးရယ်သံကြားတော့ ပျော် တာပေါ့ကွယ်.. တစ်ရက်လောက် အစိုးတို့ မြေးအစိုးတွေစုပြီးရယ်ကြ မလား..ဟားဟား.."

"ကောင်းတယ်အစိုး..အဖွားကိုပါခေါ်လာခဲ့..သားတို့ ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်ရယ်ကြမယ်.."

သားသမီးအမြင်ရယ် မိဘအမြင်ရယ် မတူတဲ့ မိသားစုစိတ်ဓာတ်

အဖိုးနဲ့ အဖွားက အဖေအတွက်ချီးမွမ်းစကားတွေပြောပြီးတဲ့ နောက် တယ်လီဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ကြပါတယ်။ သူတို့မိသားစု စားသောက်ဆိုင်မှာ အချို့ပွဲတွေဘာတွေ တည်းပြီးအိမ်ကို လမ်း လျှောက် ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ အမေက အဖေလက်မောင်းကို တွဲထားတယ်။ ရဲကျော်စွာက တစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ အဖေကိုတွဲပီး အစ်ကိုကတော့ အမေဖက်ကနေ အမေလက်ကိုတွဲထားပါတယ်။

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်ပွင့်လေးတွေက မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် နဲ့ ။ သူတို့ ခေါင်းတည့်တည့်မှာတော့ လစန္ဒာက ပြည့်လှပြည့်ခင်သာ နေပါတယ်။ ကြည့်နူးစရာ ကောင်းဂုလိုက်တာ။ ဒါဟာ သူတို့လိုချင်တဲ့ ဘဝပါပဲ။

ရဲကျော်စွာ သူ့အဖေလက်ကိုပိုပြီး တင်းတင်းဆုပ်ထားမိပါ တယ်။ အဖေကို ခင်တွယ်လွန်းတဲ့ သားတွေအနေနဲ့ အခုတော့ စိတ် ချမ်းသာပြီပေါ့။

အိမ်ရောက်တော့ ခဏတဖြုတ်နားပြီး သူတို့ညီအစ်ကို စာကြည့်ဖို့စားပွဲပြင်တယ်။ အဖေက သားနှစ်ယောက်နားမှာလာထိုင်ပါ တယ်။ အစ်ကိုကတော့ ဒီနေ့ စာစီစာကုံး ရေးရမယ်ပြောပြီး သူ့ဆရာ လေးပေးသွားတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို စာရွက်ထိပ်ဆုံးမှာ တပ်လိုက်လို့ ရဲကျော်စွာက မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်သလို အဖေကလည်းလှမ်း ကြည့်ပါတယ်။

ငြိမ်းဦး

ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒ

အစ်ကိုဘာတွေရေးနေသလဲမသိပါ။ ရဲကျော်စွာလည်း သူ့ကို တွက်ခိုင်းထားတဲ့ အိမ်စာသင်္ချာတွေကို တွက်နေမိတယ်။ ခဏနေတော့ အဖေနဲ့အစ်ကို အသံကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ရဲကျော်စွာလည်းဘာလည်းဆိုတာသိချင်လို့ စပ်စုလိုက်တဲ့အခါ အဖေက အစ်ကိုစာအုပ်ကို ဖတ်နေတာတွေ တော့ သူလည်း မနေသာဘဲ ခေါင်းစောင်းပြီး ဖတ်လိုက်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒမှာ မိသားစုပျော်ရွှင်ရေးဖြစ်ပါသည်။

အစ်ကိုရေးထားတဲ့ နောက်ဆုံးစာကြောင်းလေးပါ။ အဲဒီစာကြောင်းလေးက ရဲကျော်သူ့ ရင်ထဲကိုလည်း စူးနှစ်ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါ အဲဒီတုန်းမှာ အဖေက။

" အဖေ့ကို ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒဆိုတာကို စာစီစာကုံးရေးခိုင်းရင် ဘာရေးမယ်ထင်သလဲ.."

" မသိဘူးအဖေ.."

" အဖေ အတိုဆုံးစာသားတစ်ကြောင်းပဲရေးမယ်..အဲဒါကတော့ ကျွန်ုပ်၏သားများကို တိုးတက်အောင်မြင်စေလိုသောဆန္ဒဖြစ်ပါသည်ဆိုတာပဲ.."

အနားကိုရောက်လာတဲ့ အမေ့မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်ကလေး ပေါ်နေပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ အလင်းရောင် အားပျော့နေပေမယ့် သူတို့ မိဘနှစ်ပါးအနားမှာရှိနေတော့ အလင်းရောင်ပိုတောက်နေသလိုသူ့ ရင်ထဲခံစားလိုက်ရပါတယ်။

ပြီးပါပြီ